

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ГОРЕЩА ВЪЛНА

Превод от английски: Катя Георгиева, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Керълайн Купър развърза клюмналата фльонга на блузата си, разкопча горното копче и разтвори влажната яка.

Зънн.

„Много до късно работиш, Керълайн. Вече е осем часа ваше време, а един Бог знае кога ще чуеш това съобщение... Безпокоя се за баща ти. Рентгеновата снимка на крака му изглежда добра, но ужасно го боли. Започвам да се чудя дали някога ще може пак да ходи, какво остава да играе голф, а ако не може, ще стигнем до просешка тояга. А може би все едно ще стигнем до просешка тояга. Докторът, който му намести неправилно крака миналата есен, не би трябвало повече да се занимава с медицина.“

Въздишка.

„Обади ми се, когато можеш, миличка. Трябва да си поговорим.“

Щрак.

Керълайн разкопча последното копче и внимателно изхлузи блузата от раменете и ръцете си.

Зънн.

„Ах, Керълайн, още си в града. Как ти завиждам за енергията. Можеш ли да ми дадеш малко назаем?“

Стон.

„Бебето става все по-голямо. Аз ставам все по-голяма. Не разбирам откъде още намирам сили да ходя. Сигурно е от инат. Мъжете във фирмата се страхуват, че ще родя в офиса. Лигльовци. Разбира се, те никога не са били бременни. Колкото до това, ти също, ала имам нужда от един ободряващ разговор. Обади се, когато и да е.“

Щрак.

Керълайн въздъхна с облекчение, когато смъкна полата си, и с още по-голямо облекчение, когато събу найлоновите си чорапи.

Зънн.

„Искаш ли да знаеш какво направи днес твоята добра приятелка? Тя настоя — не помоли, а настоя — да вземе къщата с езерото. Не й

стигат другите три. Ненаситна кучка. Не разбирам какво си намерила в нея като приятелка.“

Изръмжаване.

„Не разбирам и какво съм намерил аз в нея като съпруга.“

Мълчание.

„Ще ти се обадя някой друг път, сестричке.“

Щрак.

По бикини и сутиен, Керълайн се повлече изтощена към банята. След полумрака на стаята, светлината там бе тягостно ярка и сякаш усилваше жегата. Тя намокри една кърпа със студена вода и я притисна към лицето си.

Цветя. Това ѝ се искаше да намери у дома след дългия работен ден. Букет свежи, уханни цветя. Не телефонен секретар, изригващ оплаквания.

С въздишка прокара кърпата по врата си и я притисна към пулсиращата вена. Букет цветя... Или връзка ярко оцветени балони... Или един умопомрачителен мъж с разбираща усмивка и заскрежено дайкири в протегнатата му ръка. Изтри с кърпата врата си и помисли, че точно в момента би предпочела дайкирито пред мъжа.

Този път с тъжна усмивка, разкопча сутиена и го пусна на шкафа. Отново намокри кърпата и я прокара по онези части на тялото си, които цял ден не бяха дишали — сгъвката на лактите, извивката на талията, под и между гърдите. Облекчението бе чудесно, макар и краткотрайно. Замисли се дали да не си вземе един студен душ, но реши, че усилието ще е прекалено голямо. Чувстваше се изцедена. Всъщност единственото, което искаше — след като нямаше нито букет цветя, нито връзка балони, нито страхотен мъж, нито заскрежено дайкири — бе да изтрие от съзнанието си всички мисли и да се отпусне.

Пусна кърпата в умивалника, загаси лампата и се върна в голямата самотна стая, която наричаше свой дом. Това бе един тавански апартамент на третия, последен етаж на приятна градска къща в Джорджтаун. Три години бе работила във Вашингтон, преди да я намери. Чудо на чудесата, оказа се, че може да си позволи този наем и последното, за което би се пазарила, беше липсата на климатична инсталация.

До тази вечер. Летните горещини се бяха стоварили злобно и отведнъж, а още не беше дори истинско лято. Бе шести юни. Керълайн потръпна при мисълта на какво щяха да приличат юли и август.

Движенията ѝ бяха лениви, сякаш краката ѝ нямаха сила да разсекат нетърпимата жега. Вентилаторът на тавана разклащаше слабо въздуха, ала тъй като в стаята имаше само зной, подобрението бе незначително. Запъти се към гардероба. Краката ѝ лепкаво шляпаха по големите керамични плочи. Дори тънката батиста, която облече, ѝ се стори тежка.

Отвори докрай широкия прозорец, опря се с коляно на стола до него, хвана с две ръце гъстата си коса и я отметна от врата си. Във вътрешния двор тази нощ сякаш нямаше въздух. И въпреки това бе спокойно — още един плюс на апартамента. Колите бяха паркирани край калдъръмената алея, ограждаща няколко дръвчета и храсти, малка тревна площ и скромна пейка от ковано желязо. От другата страна имаше къщи, също като нейната. Като цяло, изглеждаше очарователно.

Или клаустрофобно. Бе започнала да си представя открити пространства, поля с разлюляна от вятъра пшеница, ливади, по които растат върби и бълбукат ручейчета... В този момент звънът на телефона раздра замрелия нощен въздух. Тя затвори за миг очи, пое дълбоко дъх и се отблъсна от стола. Ръката ѝ за момент колебливо спря, после вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей — долетя приятен мъжки глас. — Току-що ли влизаш?

Керълайн не знаеше дали чувства облекчение, или раздразнение. Въпреки че ходеше с Елиът от няколко месеца, точно в момента не беше в настроение за него. Бе уморена, беше ѝ горещо. След цял ден приказки жадуваше за тишина. Все пак ѝ се струваше, че по-добре Елиът, отколкото роднините ѝ.

— Преди малко. Какво става?

— Беше ужасен ден, но сега съм на седмото небе. Преди по-малко от два часа подписахме договор за базара, ала няма да повярваш какви подводни камъни се показаха в последния момент. Толкова дълго ту се уреждаше, ту се проваляше, та вече си мислех, че всичко ще отиде по дяволите. Но успяхме, наистина успяхме. Разбираш ли какъв удар е това?

Тя се усмихна слабо и размаза с опакото на ръката потта по челото си. Както и очакваше, Елиът продължи да нарежда:

— Моята фирма е на път да построи най-стилният базар, който Арлингтън някога е виждал. Не е лошо като за една нова фирма. Предприемачът може и да се окаже костелив орех, ала архитектурните планове са страхотни и ще се прочуем. Така че... — той замълча и продължи с доловима усмивка: — Какво ще кажеш да излезем и да пием по едно шампанско с хайвер?

Заскреженото дайкири продължаваше да звучи по-добре. Керълайн затвори очи, отпусна назад глава и разтри врата си.

— Наистина съм много уморена, Елиът.

— Обаче има повод за празнуване. Не всеки ден ми пада такава сделка.

— Не трябва ли да я отпразнуваш с твоите партньори?

— През последния час това правих. Следващите два часа са за нас.

Тя едва сдържа един стон и се опита да го призове към съчувствие:

— Наистина би ми било много приятно, но за мен денят също бе ужасен, а и нямам договор, с който да се хваля.

— Ела с мен и аз ще споделя с теб радостта си.

— Не. Само ще ти разваля настроението.

— Мила моя, това е невъзможно. Тази вечер нищо не може да ми развали настроението. Днес съм на върха. Ела и ще видиш.

Керълайн се почеса по носа.

— Благодаря, ама по-добре да видя дали в прогнозата за времето не обещават дъжд.

— В такива щастливи нощи не обещават дъжд. Кой знае колко дълго ще продължи тази радост? Щом дойде истинската работа, ще започна да се треса от нерви. Сега е времето да се празнува.

Тя въздъхна.

— Елиът, струва ми се, че няма да мога дълго да си държа главата изправена в ресторанта.

— Тогава вземи едно такси, ела тук и ще си прекараме чудесно с храна за вкъщи или нещо такова.

— Не съм облечена.

— Толкова по-добре — заяви Елиът с тон, който моментално ѝ показва, че бе сбъркала. През последните няколко седмици той ѝ правеше намеци за предложения, които Керълайн внимателно отхвърляше, като отговаряше с шеги.

Не че не го харесваше. Харесваше го. Елиът бе добър събеседник и много възпитан. Обичаше концертите, лекциите, изисканите ресторанти. Тя можеше да му прости егоцентричността, защото разбираше, че се дължи на неговата несигурност. Ала не изпитваше към него нищо, освен приятелство. Той не я вълнуваше.

— Ще отидем на вечеря някой друг ден.

— Бих ти предложил да донеса нещо за хапване у вас, но в апартамента ти е горещо като в ада. Какво ще кажеш, ако сам дойда и те измъкна? Сигурно умираш от жегата.

— Нищо ми няма, само съм много уморена.

Елиът за момент замълча. Когато отново заговори, очевидно се бе примирил с отказа ѝ, защото в гласа му се долавяше оживление:

— Много губиш.

— Знам. Прощаваш ли ми?

— Не съм ли ти прощавал винаги? — отвърна той със снизходителност, от която ѝ идеше да запищи. Ала нямаше сила. Или пък сърце не ѝ даваше.

— Да, Елиът.

— Значи ще се видим в събота, нали?

— Аха.

— Добре тогава, любов моя. Ще ти се обадя по-късно.

— Добре.

— Ще си мислиш ли за мен тази нощ?

Керълайн остави въпроса да мине покрай ушите ѝ.

— Наистина много се радвам, че си взел проекта, Елиът.

— Аз също. Чао.

Тя остави слушалката и за минутка остана с наведена глава, разтривайки пулсиращото си чело. Мина ѝ през ума, че напоследък Елиът все по-често я караше да пулсира така. Жалко само, че не където трябва.

Завъртя очи, изненадана от обрата на мислите си, и се запъти към хладилника да вземе каната чай с лед. Ала едва бе хванала дръжката, на вратата се почука. Неохотно затвори хладилника, довлече се до

вратата и погледна през шпионката. Триъгълното лице с абсурдно голям нос принадлежеше на съседката ѝ от долния етаж.

Отвори вратата с усмивка.

— Здравсти, Кони... — очите ѝ се разшириха. — Изглеждаш супер! — без изкривяването на шпионката лицето на Кони Халпърн бе изключително красиво, но Керълайн отдавна го знаеше. Това, което я изненада, бе елегантната ѝ и смела рокля. Ала не би трябвало да се изненадва. Кони бе на четиридесет и две години и разведена. През деня бе заета в малък моден бутик, а през нощта — с един конгресмен от Айдахо. — Галавечеря?

— Ммм. И му обещах кафе „кирш“ — отвърна Кони с гримаса. — Обаче са ми свършили яйцата. Дали случайно ти... — очите ѝ довършиха изречението, като се насочиха към стената, зад която бе кухнята на Керълайн.

— Разбира се. Колко? — попита Керълайн през рамо, отваряйки хладилника.

Кони вече бе зад нея.

— Две, ако имаш. Леле, колко е горещо тук! Какво ѝ е на климатичната ти инсталация?

— Просто я няма.

— Защо? — запита Кони с очарователно възмущение.

— Питай Нестор Риълти.

— Ужас! У нас е приятно прохладно — тя взе яйцата от Керълайн. — Бих те поканила долу, но...

— Но имаш специален гост, а аз приличам на извадена от кофата.

— Всъщност... — наклони глава Кони и я огледа от горе до долу — изглеждаш доста секси. Къде е Елиът?

— У тях.

— Ааа...

Керълайн отново се усмихна и побутна приятелката си:

— Бягай. Той те чака.

Ала Кони не помръдна.

— Чувствам се адски виновна, че те оставям тук сама да изнемогваш от жегата.

— Нямам нищо против да съм сама, а колкото до изнемогването, когато ми почука, тъкмо щях да си взема една голяма чаша чай с лед.

Това бе достатъчно да успокои чувството за вина на Кони.

— Вземи си го тогава — посъветва я тя и се запъти към вратата.
— И благодаря за яйцата. Ти ми спаси живота.

Керълайн затвори вратата зад нея и бързо си наля питието, което си бе обещала. Но едва остави каната в хладилника, телефонът иззвъня. Тя го погледна накриво. Искаше ѝ се да има куража да не му обръща внимание или да го изключи. Обаче можеше да се обаждат майка ѝ, този път наистина разтревожена. Или пък сестра ѝ, Керън, за да ѝ каже, че ражда преждевременно. Или можеше да е нещо спешно, свързано с някой от нейните клиенти.

— Ало?

— Керълайн?

От интимността на този глас сърцето ѝ прескочи. За последен път го бе чувала преди шест месеца, ала когато човек е имал толкова близки отношения с един мъж в продължение на повече от година, има неща, които не забравя. Като например гласа му. И обещанията, които е давал... И не е изпълнил.

— Здравей, Бен.

— Как си?

— Прекрасно — всъщност сама се опитваше да разбере как е. Отначало бе почувствала нещо при звука на гласа му, но това бе чувство повече на изненада, отколкото, на каквото и да е друго.

— Отново съм в града.

— А, така ли?

— Аха. Приключих в Мадрид.

Бенджамин Боу бе един вечно пътуващ дипломат. Едва след като се разделиха Керълайн осъзна, че той така урежда назначенията си, та да ги съчетава с любовния си живот. Или обратното.

— И как беше? — попита тя, дърпайки залепналата за кожата ѝ дреха.

— Интересно. Ала е добре човек да се върне у дома. Разкажи ми за себе си. Какво правиш?

Керълайн сви рамене:

— Все същото, Бен.

— Още съветваш?

— Това ми е работата.

Той замълча, сякаш се мъчеше да измисли какво друго да каже. Или я чакаше тя да поеме топката. Накрая се обади:

— Имала ли си напоследък интересни случаи?

— Те всичките са интересни.

— Имам предвид, нещо необичайно.

— За нещастие, в днешно време разбитите семейства не са нищо необичайно. Нито разстроените деца.

— За твое щастие, иначе щеше да останеш без работа.

Керълайн знаеше, че Бен се мъчи да се шегува и се опита да приеме думите му като шега, но въпреки това те прозвучаха глупаво. Бе започнало да ѝ става неприятно по начин, който нямаше нищо общо с душния ѝ апартамент. Бен вече не я очароваше както някога със своята красота и вълнуващата си работа. Не бе сигурна за какво точно ѝ се обажда.

— Бих била много щастлива да остана без работа — заяви тя, — ако това щеше да означава по-малко нещастие в света. Както съм сигурна, че един онколог би изпаднал във възторг, ако се излекува рака.

— Ах, колко възвишено!

— Не, ала го мисля.

Настъпи дълга пауза, после се чу едно тихо „туш“.

Устните ѝ неволно трепнаха в усмивка. Бен винаги бе имал усет за нюансите на думите. Това бе нужно за работата му. Очевидно не го бе загубил, докато е бил в Испания.

— Ти още ми се сърдиш — реши той. Ако усещането му се разминаваше, макар и малко с истината, то бе, защото не можеше да види снизходителното ѝ изражение.

— Не — Керълайн бе пораснала много, откак двамата с Бен скъсаха. — Не ти се сърдя.

— Но не си забравила.

— Никоя жена не забравя обещанията за безсмъртна любов. Това обаче не означава, че ще залинее и умре, когато обещанията се нарушат.

— Значи си се съвзела? Това би трябвало да говори нещо за любовта, която си изпитвала към мен.

— Никога не съм казвала, че те обичам. Нито веднъж.

В дългото мълчание, което последва, Керълайн издърпа едно кухненско чекмедже, извади оттам ластик и, крепейки телефонната слушалка между брадичката и рамото си, върза косата си на висока,

небрежна конска опашка. Краищата ѝ бяха мокри. Вратът ѝ бе още по-мокр. Искаше ѝ се да изпие този чай с лед. Искаше ѝ се да седне до прозореца. Искаше ѝ се спокойствие и тишина.

— Не, наистина никога не си го казвала, нали? — повтори Бен и продължи, преди да му бе отговорила. — Виж, не ти се обаждам, за да се ровим в миналото. Просто си помислих, че би било интересно да се видим. Какво ще кажеш да изпием по едно? Заради добрите стари времена, ако не за нещо друго.

— Тази вечер ли?

— Разбира се.

— Тъъ, благодаря ти, Бен, ама съм полумъртва. Може би някой друг път.

— Какво ще кажеш за утре?

Тя поклати глава:

— До късно имам срещи.

— Тогава в петък. Мога да те чакам след работа.

— Извинявай, ала имам други планове — Керълайн отвори хладилника и пусна няколко кубчета лед в чашата си, после взе още едно и разтърка с него врата си.

— Наистина ли си имаш някой друг?

— Може и така да се каже — отвърна тя с нотка на хумор в гласа. Ледчето бе приятно, въпреки че се топеше от допира.

— Познавам ли го?

— Надявам се, че не. Би било доста неловко.

— Бива ли го?

— В какво?

— Ти знаеш в какво.

Керълайн се поколеба само за краткия миг, необходим да изправи гръб.

— А ти не знаеш. Защо да не спрем дотук?

— Опитваш се да ме накараш да ревнувам. Няма да стане, Керълайн. Знам какво имаше между нас и трудно ще го разрушиш.

Тя чу отбранителните нотки в гласа му и се изненада сама на себе си, че изпита разкаяние. Макар че би трябвало да го очаква. Керълайн имаше меко сърце. Бен винаги се бе гордял със сексуалните си способности. Да го дразни, че е намерила заместител, бе удар под пояса.

— Не отричам онова, което имаше между нас — отстъпи тя. — Докато го имаше, беше хубаво. Обаче свърши.

— В такъв случай какво пречи да излезем да пийнем по нещо?

— Може би някой друг път. Слушай, наистина се радвам, че си се върнал. Надявам се, че нещата при теб вървят добре.

— Как се казва?

— Кой?

— Този, с когото ходиш.

Помисли си дали да не го среже да си гледа работата, но прекалено добре го познаваше. Бен бе настойчив. Когато си наумеше нещо, обикновено го постигаше. Бе я пожелал и я бе получил. Бе поискал да си отиде и си бе отишъл. Ако сега искаше да се върне, каквито и да бяха причините, щеше да се наложи да затръшне вратата пред лицето му.

Проблемът бе, че Керълайн по природа не беше жестока и отмъстителна. Не искаше да го обиди, просто искаше да се освободи от него. И най-добрият начин, реши тя, бе да му покаже, че не е свободна.

Можеше да излъже, че е лудо влюбена в друг мъж, дори сгодена, ала никога не бе успявала да излъже добре. Но пък нямаше нищо против да му представи фактите и да го остави сам да достигне до заключения.

— Казва се Елиът Маркъм. Строител е. Срещаме се от почти четири месеца.

— Сериозно ли е?

Определено не, помисли си Керълайн. Ала ако Елиът трябваше да служи като буфер, не можеше да е толкова откровена. Затова отговори:

— Чакай още няколко месеца и тогава ме питай. Този път съм по-предпазлива.

— Разбирам. Е... — въздъхна той — може би ще ти се обадя някой друг път и тогава ще изпием това питие.

Настойчивост. Отново. А може би гордост. Бен не обичаше да му се отказва. Разбира се, имаше шанс, че преди да дойде този „някой друг път“, той щеше да си е намерил друга жена. Но като го познаваше, сигурно въпреки това щеше да я покани на едно питие и да накара новата си приятелка да дойде след това да го вземе.

— Ще видим. Всичко хубаво, Бен.

— И на теб.

Този път, когато затвори телефона, тя наистина включи телефонния секретар. В това имаше нещо предателско, ала просто ѝ беше много горещо и бе прекалено уморена, за да се засрами от предателството си. Обажданията за тази вечер ѝ стигаха.

Бен. Най-малко него бе очаквала да чуе. Преди шест месеца той бе направил своите планове, без да ѝ каже, и след това бе заминал, без да се обръща назад. Керълайн остана зашеметена и дълбоко наранена. След време на мястото на болката дойде гняв, обаче последва облекчение. На времето тя бе прекалено емоционално обвързана, за да погледне трезво на отношенията им, но от тях все едно никога нищо нямаше да излезе. Този телефонен разговор ѝ показва, че напълно го бе преживяла. Колкото до Елиът... Е, беше му благодарна, че винаги бе до нея.

Кубчето лед, което държеше, отдавна се бе превърнало в струйки вода по врата, челото и бузите ѝ. Керълайн взе чашата с чай, разположи се до прозореца и опря глава на рамката. Опитва се да долови някакво движение във въздуха, ала той бе почти неподвижен. Нощта бе като дебело горещо одеяло. Нищо не помръдваше, нищо не дишаше.

Не можеше напълно да се отърси от мислите си. Хвана се, че разсъждава върху малките усложнения в живота.

Първо работата ѝ. Плюсът бе, че я обичаше. Работеше заедно с още трима терапевти. Кабинетите им бяха в един наскоро обновен и удобен квартал, който бе толкова близо до дома ѝ, че можеше да ходи пеша дотам. Когато започна, бе приела, че работата ѝ ще е само с клиенти, на които е препоръчана от колегите си, вече утвърдени в тази област. И наистина, в началото бе така. Но от клиент на клиент стигна до консултант в местното начално училище, до ръководител на групова терапия и до нови и нови клиенти. Работата ѝ бе пълноценна, разделена по равно между деца и възрастни. Тя я намираше за изключително благодарна.

Имаше обаче дни като днешния, когато нещата просто не се получаваха. Клиентът за осем часа, един разстроен гимназист, така и не дойде. Клиентката за единадесет часа, жена, бореща се да запази семейството си, цял час повтаряше въпроса си как Керълайн би могла

да я разбере какво преживява, след като никога не е била омъжвана. Клиентката за три часа, десетгодишно момиченце, отказа да говори. А клиентите за четири часа, бивши съпрузи, чиито деца също идваха при нея на консултации, започнаха да я обвиняват, че има противоречиви интереси, тъй като консултира цялото семейство. Нямаше значение, че самите те бяха поискали да е така. Когато терапевтът сам по себе си се превърне в отрицателен фактор, прогнозата е неблагоприятна. И въпреки че Керълайн решително им препоръча да се насочат към някой от колегите ѝ, се натъжи заради загубеното време и усилия.

Разклати кубчетата лед в чашата и отпи няколко глътки. Чаят успокои гърлото ѝ, ала не охлади мислите ѝ. Вълненията бяха част от нейната работа. Дори в най-добри дни се изтощаваше от съсредоточаването върху всеки пациент. Но четири провала за един ден бяха нещо съвсем обезсърчаващо.

Капчица пот се изтърколи между гърдите ѝ. Тя я изтри, вдигна крака и се намести по-удобно.

Въпросът бе в чувството ѝ за отговорност. Клиентите идваха при нея с проблеми, свързани с душевното си здраве. Когато ги разочароваше, самата Керълайн оставаше разочарована. До голяма степен това беше причината да се чувства виновна, когато погледна към телефона и си спомни за телефонния секретар. Тя носеше отговорност и за своите близки.

С желанието да бъде малко по-себична остави чая си, отиде да изключи телефонния секретар и се върна на мястото си. Как можеше да им откаже, когато те искаха да говорят с нея? Може да не се тревожеше така лесно, както майка си, ала ако майка ѝ бе в паника, значи паниката бе истинска. Така бе и със сестра ѝ. Би могла да ѝ напомни, че никой не я е карал насила да носи под една мишница брак, адвокатска кариера и бременност, но въпреки това Керълайн се гордееше с Керън и я бе окуражавала от самото начало. А колкото до брат ѝ, Карл, мъката ѝ заради неговия вероятен развод се усилваше поради приятелството ѝ с жена му, Даян, както и от факта, че именно тя ги бе запознала.

Малки усложнения? Сигурно. Ала се прегърбваше под тежестта им. Още от момиче се бе превърнала в душеприказчик на семейството. Както не можеше да излекува крака на баща си, да успокои тревогите на майка си, да облекчи тежката бременност на Керън или по някакво

чудо да оправи разбитото семейство на Карл, не можеше и да остане глуха за техните жалби.

Въздъхна тежко, после тихо простена. Чистите ѝ дрехи бързо се просмукваха от пот. Керълайн се наведе напред, повдигна тънката блуза от гърба си, размърда се лениво и отново се облегна на рамката на прозореца. Изпъна крака и избърса влагата от сгъвката на коленете си.

Една част от съзнанието ѝ искаше да бе приела предложението на Елиът за утеха при климатичната инсталация. Но другата, поздравомислеща част знаеше, че бе постъпила правилно. Те двамата с Елиът бяха пред раздяла. Той искаше секс, тя не искаше. Ако не се бе появило това малко усложнение, биха могли да продължат още малко като приятели. Обаче бе въпрос само на време той да стане прекалено настойчив. Тогава Керълайн щеше да се държи възможно най-тактично, ала и дума не можеше да става да си легне с него от съжаление.

Раздялата щеше да е неловка. Елиът случайно бе брат на един от нейните колеги. Още едно малко усложнение. А сега на вашингтонската сцена се бе появил и Бен, очевидно с намерението да продължи оттам, където бе оставил нещата. Затова Елиът ѝ трябваше още известно време. Но не ѝ се искаше да го използва по този начин. Никак не ѝ се искаше.

Отново изохка тихо и се размърда апатично на стола. Потта се спускаше на тънка струйка по врата ѝ. Посегна да вдигне косата си и пръстите ѝ се заплетоха в кичурите, измъкнали се от конската опашка, която падна тежко и залепна за влажната ѝ кожа. Тя се отказа, затвори очи и поднесе чашата към врата си с надеждата да го охлади.

После отвори очи и го видя — един непознат, оттатък двора. Бе се изтегнал на площадката на пожарната стълба под прозореца си на третия етаж. Нощта бе тъмна, ала бледозлатистото сияние от апартамента очертаваше силуета му и тя не можеше да откъсне поглед.

Косата му бе гъста и се спускаше влажно върху веждите му. Краката му бяха дълги, стройни и стегнати, свити в коленете като нейните. Имаше широки рамене, едното малко по-високо от другото, защото се бе облегнал на една ръка. Другата почиваше върху коляното му и държеше нещо, което ѝ заприлича на кутия бира. Бе облечен само с къси шорти.

Керълайн нямаше представа кой е той и откъде бе дошъл. Въпреки че познаваше най-близките си съседи, неговата редица къщи гледаше към друга улица. Нямаше как да го е срещала, когато е влизал или излизал, а тъй като нямаше кола, не можеше и да се засекат във вътрешния двор.

Никога досега не бе виждала никого на пожарната стълба. Но всъщност не бе и гледала кой знае колко. Единствено жегата тази вечер я бе довела до прозореца. Дали и с него бе така?

Разделяха ги петдесет метра площ и не можеше да види лицето му. Ала имаше желание. Искаше да види очите му или поне погледа, който щеше да е изразителен. Представяше си, че му е горещо точно колкото на нея и че е точно колкото нея изморен. Дали и той се разстройваше от малките усложнения в живота? Дали чувстваше тежестта на милион изисквания? Дали и на него му се искаше да може да избяга за малко от всичко?

Разбира се, нямаше отговори на нейните въпроси. Той бе непознат, човек, когото едва ли някога щеше наистина да срещне. Ритъмът на живот в столицата поддържаше хората в непрекъснато движение и изобщо не способстваше за спокойни срещи.

Но той бе в нужния момент на нужното място. Тя изпитваше необходимост да избяга от действителността, да намери отдушник за скритите си мисли. Усмихна се женствено, повдигна малко глава и се отдаде на въображението си.

Сигурно бе висок. При нейните метър и седемдесет й трябваше мъж над един и осемдесет. Обичаше да се чувства дребна и защитена, въпреки че нямаше много опит нито в едното, нито в другото. Май винаги Керълайн се бе озовавала в ролята на защитник. Разбира се, това бе психологическо разделение, ала нямаше да навреди нещата да са както трябва.

Сигурно бе тъмнокос. Представяше си, че цветът на косите им ще е един и същ. Харесваше й да си мисли, че хората могат да ги приемат за брат и сестра, докато само те знаят истината и тайно се усмихват съзаклятнически един на друг. Нейната коса бе тъмнокестенява, често изглеждаше почти черна. Сигурно неговата бе същата. И сигурно бе по-скоро дълга. Имаше нещо разгулно в един мъж с дълга коса. Виждаше се, че е гъста, защото добре обгръщаше

главата му, обаче сянката от врата му скриваше дължината ѝ. Кое то не пречеше, защото тя само си мечтаеше.

Сигурно бе красив. Сигурно чертите му бяха чисти и смело изсечени и му придаваха определено аристократичен вид. Ммм... Аристократичен вид. Това ѝ хареса. Никога не бе имала нищо общо с аристокрацията. Родителите ѝ бяха от по-заможната част на средната класа, но аристократични? Ни най-малко. Не че имаше желание да ходи на лов с кучета или да танцува в собствения си самолет. Това би я отегчило до смърт — да не говорим, че според нея ловът бе жестокост, а от дискомузика я болеше глава. И въпреки това щеше да ѝ бъде приятно да знае, че той е можел да има всичко това и се е отказал от него.

Ала Керълайн се отклоняваше от външния му вид, а още не бе приключила с красотата. Носът му сигурно бе прав, лицето му слабо, брадичката му изпъкнала, а устните му изразителни. Тя можеше да разчете много неща по устните на хората — отпуснати или напрегнати, нервно дъвкани или стиснати, извити нагоре или надолу, или пък изпънати в права линия. Не че щеше да ѝ се налага да се надява, че устните ще разкриват чувствата му, защото той сигурно имаше най-дълбоките, най-предразполагащи и най-изразителни кафяви очи.

Тази последна мисъл я изненада. Самата Керълайн имаше кафяви очи. Никога не ги бе мислила за кой знае колко впечатляващи. Но неговите щяха да са впечатляващи, заради всичко останало.

О, и сигурно към пет часа брадата му вече щеше да е набола. Защото той току-що щеше да се е върнал тичешком от работа. Представяше си го като бегач. Разбира се, ако щеше да дойде да я изведе, първо щеше да вземе душ и да се избръсне. Защото щеше да иска пред нея да изглежда колкото може по-добре. Щеше да се налага тя да му казва, че изглежда фантастично и когато е мръсен и потен.

Вдигна чашата с чай и потърка бузата си в нея. Висок, тъмнокос и красив. Сигурно бе такъв. Хората биха се обръщали след тях, мислейки колко умопомрачителна двойка са.

Керълайн се усмихна самоиронично. Тя самата не бе умопомрачителна. Привлекателна — да. Ала с него щеше да е умопомрачителна. Или поне щеше да се чувства така, а само това имаше значение.

След като бе раздала физическите атрибути, Керълайн се прехвърли на други важни характеристики. Той сигурно бе към четиридесетте, тъкмо като за нейните тридесет и една години. Искаше ѝ се някой по-възрастен от нея, по-опитен. Ако бе около четиридесетте, той би тежал на мястото си. Щеше да е постигнал успех, разбира се, но което е по-важно, щеше да има самочувствие. Трябваше ѝ мъж със самочувствие, защото самата тя като цяло бе жена със самочувствие. Беше, освен това самовгълбена и проникателна — качества, които обикновено стряскаха по-неуверените в себе си мъже.

Керълайн стряскаше Елиът, който изкуствено раздуваше своята сила и успехи. До известна степен бе стреснала и Бен. Поне тя предполагаше, че е така, защото не можеше да намери никакво друго обяснение за неговата настъпателност. Самата Керълайн по природа обичаше да гледа и да слуша другите. Говореше само когато имаше какво да каже. Някои мъже приемаха това за заплаха.

Той нямаше да е такъв. Той щеше да е силен мъж, ала да цени нейното мнение. Щеше да оценява факта, че тя разсъждава, че се впечатлява от движещите сили на собствените си постъпки и на постъпките на другите. Щеше да може да я изслушва, без да започне да се отбранява. В същото време щеше да може да даде собственото си мнение, без да твърди, че то е единствено правилното.

С широки възгледи. Вероятно това изразяваше всичко. Той щеше да е с широки възгледи, сериозен и интелигентен. Професията му? Керълайн протегна единия си крак и се вторачи в пръстите си, докато мислеше върху това. Сигурно имаше професия, свързана с грижа за другите. Доктор? Възможно. Може би психиатър. Така щяха да могат да си помагат. Но пък много от колегите ѝ психиатри, които тя познаваше, бяха доста странни. Керълайн зачеркна „психиатър“ и на негово място написа „учител“. Ммм, тази идея ѝ хареса. Той щеше да се занимава с деца. Може би гимназисти. Тя имаше доста пациенти от местните средни училища и ѝ се струваше, че работата ѝ с тях е особено благодарна. Те искаха да получат помощ. Те умееха да реагират.

Керълайн отметна мокрите кичури от челото си. Непознатият не помръдваше, освен че от време на време отпиваше от кутията, която държеше. Това бе нискоалкохолна бира, реши тя. Той всъщност не бе пияч, обаче му трябваше нещо, което да утоли жаждата му и бирата бе

най-доброто. Безалкохолна бира, защото той не искаше да има бирено шкембе, макар и повече от грижа за здравето, отколкото от суета.

На неговата възраст грижата за здравето бе нещо добро. То бе нещо добро за всяка възраст, ала ако той приближаваше четиридесетте, това ставаше още по-важно.

Керълайн спря за миг, защото ѝ хрумна нова мисъл. Ако той бе почти на четиридесет, висок, тъмнокос, красив, самоуверен, с професия и успехи, трябваше да има убедителна причина да не е женен. Защо не беше женен? Защото не беше! Защото тя не си губеше времето с женени мъже. Освен това, ако неговият апартамент бе като нейния, той не беше подходящ за двама.

Може би беше разведен. Можеше да се е оженил млад и глупав — Керълайн би му простила това невинно младежко прегрешение, — след което бе изкупил вината си, като бе прекратил този брак, преди да са се разбили поне два живота.

Можеше и никога да не се е женил. Можеше да е бил прекалено отдаден на професията си. Или — тази мисъл много ѝ хареса — да бе чакал да се появи истинската жена.

„Ей, висок, тъмнокос и красив, ето ме.“ Но нямаше да се налага да му го казва. Той щеше да разбере. Един поглед — и щеше да разбере. Точно в момента тя не изглеждаше по най-добрия начин, ала това нямаше да има значение за него. Той щеше да я иска за добро и за лошо. А лошото изобщо не беше чак толкова лошо. Не ѝ ли каза Кони, че изглежда секси?

Е, реши Керълайн с мечтателна усмивка, той също. Ето го, стоеше на неговата пожарна стълба, уморен и потен. И всъщност, като си помислеше, не нещо много повече от силует в цял ръст. Въпреки това тя си представяше, че той е адски секси. Разбира се, това нейно мнение бе повлияно от всичко, което бе извикала досега във въображението си. Но пък като ще са фантазии, да са фантазии.

Той щеше да е въплъщение на суровата мъжественост. Ако му хвърлеше само поглед отблизо, веднага щеше да усети как дълбоко вътре в нея се разбуждат онези горещи тръпки. Опита се да си спомни кога ги бе усещала за последен път. Трябва да е било с Бен, в началото, когато бе заслепена от неговия стил. А може и да е било с Джонатан Кеъри, нейният пръв и единствен друг любовник, ала подозираше, че онова, което бе изпитвала тогава, повече се бе дължало на вълнението,

че бе първи курс в колежа и най-после „го бе направила“. Но може би последния път, когато бе усетила тези тръпки, наистина ги бе усетила бе, когато беше седемнайсетгодишна и се натискаше с Грег О’Мали в неговия мустанг. Грег докосна гърдите ѝ и вътрешностите ѝ се пробудиха за живот. Всичко тогава бе толкова ново — ново, тайнствено и забранено.

Щеше да е ново и с „високия, тъмнокос и красив“. Ново като объркващо мислите, спиращо сърцето и докосващо душата. Той щеше да е изумителен любовник. Керълайн разбираше това от начина, по който той стоеше. Бе добре сложен и владееше тялото си. Широки рамене, тесни бедра, дълги стройни крака...

Секси... О, Господи...

Тя стисна бедрата си и треперливо пое дъх, малко шокирана от такава физическа реакция, предизвикана единствено от нейните мисли. И точно тогава, в този момент, когато действителността нахлу в съзнанието ѝ, Керълайн забеляза нещо. Профилът на тъмнокосия непознат от другата страна на двора се бе променил. Той бе обърнал главата си. Той я гледаше!

Сърцето ѝ прескочи. По лицето ѝ, вече порозовяло от жегата, се разля тъмна червенина. За частица от секундата се уплаши, че той може да се е досетил за какво си бе мислила. Чудеше се откога я наблюдава и защо не бе забелязала по-рано. Може би защото бе нормално мъжът да гледа жената, докато правят любов?

Ала въображаемата сцена бе свършила, а той още я гледаше. Тя отклони очи за момент, после ги върна към него. Смуцението ѝ премина. Вдигна леко глава. Разбира се, че той не можеше да знае мислите ѝ. А и да ги знаеше, какво от това? Керълайн бе възрастен човек. Бе свободна да мечтае каквото си иска.

Това я върна към фантазията. „Високият, тъмнокос и красив“ щеше да я извади от равновесие, щеше да я извади от коловозите на живота ѝ, но нямаше да има никакво обвързване. Тя щеше да може да идва и да си отива, когато пожелае. Нямаше да чувства нито отговорност, нито вина. Никакви ограничения. Никакви малки усложнения.

Звучеше божествено.

Ала точно в този момент се чу друг звук. Керълайн рязко завъртя глава. Телефонът ѝ. Погледна отново към непознатия. Той не

помръдна. Телефонът отново иззвъня. Не бе сигурна дали той го чува, но понеже можеше и да го чува трябваше да го вдигне. Надигна се и примирено прекоси стаята.

— Ало?

— Гледис? — попита старчески мъжки глас.

— Моля?

— Гледис ли се обажда?

Не можеше да повярва.

— Сбъркали сте номера.

— О, извинявайте — произнесе мъжът.

Няма нищо, помисли тя с въздишка и затвори телефона. Ръката ѝ остана още една минута върху слушалката. Потърка с палец гладката дръжка. После изпъна рамене и отиде в ъгъла на стаята, където не можеше да се види. Облиза устни. Сложи ръка зад врата си. После, опитвайки се да бъде... Да се чувства безгрижна, се запъти към прозореца. Като стигна до него, спря. Направи една малка стъпка, после още една. Ръката ѝ все още бе зад врата ѝ в замислена поза. Обърна глава и се вгледа. Той бе изчезнал.

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин Керълайн отиде на работа освежена. Бурята в полунощ бе донесла облекчение от жегата. Благодарение на вентилатора на тавана, апартаментът ѝ бе изстинал достатъчно, за да успее да спи цели седем часа. Нямаше нищо против, че температурата отново бе започнала да се покачва. В кабинета ѝ бе прохладно, а в своята мансарда щеше да се върне доста по-късно.

Всичките ѝ сутрешни пациенти се появиха, и всичките дойдоха навреме. Имаше няколко трудни сеанса, но нищо толкова съсипващо, както предния ден. Окуражена от това, тя реши да не изтича да обядва навън, а седна на бюрото си, отвори картонена кутийка с кисело мляко и се обади на майка си, за която подсъзнателно мислеше, откакто се събуди. От опит знаеше, че чувството за вина, задето не се бе обадила по-рано, бе по-лошо, отколкото би бил самият разговор.

Естествено, трябваше да се мине през някои обяснения. Медлин Купър бе малко нацупена.

— Надявах се да ми се обадиш снощи, Керълайн. Цяла нощ не съм мигнала.

— Извинявай, майко.

— Сигурно много до късно си била навън.

— Прибрах се чак към десет...

— Че това тук е едва девет. Можеше да се обадиш.

— И бях много уморена — продължи Керълайн. — Нямаше много да ти помогна.

— Можеше да ми се обадиш и да ми кажеш това. Цялата нощ отгоре на всичко се притеснявах и за теб.

Керълайн би могла да напомни на майка си, че е на тридесет и една години, че от осемнайсетгодишна възраст живее сама, че ако се случи нещо чак толкова страшно, ще се обадят от полицията. Ала не си струваше усилията. Бе изтъквала тези доводи и преди. Знаеше, че може да ги повтаря до посиняване, но майка ѝ все едно нямаше да я чуе.

Затова смени темата:

— Как е татко?

— О, той казва, че е добре, ала го виждам как се свива от болка при всяко движение — гласът ѝ се сниши до шепот: — Сигурна съм, че има нещо, което лекарите не ни казват.

— Извинявай, мамо, това последното не го разбрах.

— Почакай малко, миличка. Ще отида да вдигна телефона в моята бърлога, за да мога да седна удобно.

Керълайн си представяше добре познатата гледка. Баща ѝ без съмнение бе някъде наблизо, а майка ѝ искаше да поговори на спокойствие, което не предвещаващо нищо добро за нейното настроение. Нищо ново под слънцето.

— Какво правиш, Керо? — чу се дълбок нежен глас.

— Много съм добре, татко. Ами ти? Кракът боли ли те?

— Търпи се. Само дето майка ти казва...

— Затвори, Алън! — извика Медлин в момента, в който хвана слушалката.

— Дочуване, татко. Ще поговорим друг път.

— Разбира се, миличка — чу се щракване.

— Така е по-добре — заяви майка ѝ. — Не искам да тревожа баща ти, но мисля, че лекарите крият нещо.

— Защо им е да крият?

— Не знам, просто го чувствам.

— Въобразяваш си, мамо, повярвай ми.

— Рак на костите. От това ще е болката, нали?

— Той няма рак на костите.

— Откъде знаеш?

— Защото си счупи крака, когато се ровеше в гаража си. Обаче първия път му го наместиха накриво, а сега са го счупили и отново са го наместили. Болката е от незарасналата рана.

— Ала няма откъде да знаеш, че не е рак.

— През последните няколко месеца татко е ходил при повече лекари, отколкото през целия си живот. Десетки пъти са му вземали кръв и са му правили всякакви други изследвания. Ако имаше рак, щяха да разберат. Лекарите днес са много внимателни, отварят си очите на четири. Сигурна съм, че са изключили всичко, от астма до мазоли.

Медлин сякаш моментално се успокои.

— И все пак...

— Тук няма „все пак“. С него се занимава най-добрият ортопедичен екип в целия щат. Те си разбират от работата. Рентгеновите му снимки са наред. Нали казаха на татко, че може да очаква малко да го боли?

— Малко да го боли може. Но много да го боли това е вече друга работа.

— Татко ми се стори съвсем добре — всъщност, струваше й се добре всеки път, когато бе говорила с него след операцията, затова беше толкова спокойна.

— Опитва се да го крие, ала виждам по изражението му. Трудно му е дори да се движи.

— Би било трудно за всеки с гипс върху целия крак. Това нещо тежи.

— Предполагам.

— Приемай го така. Ти знаеш точно какъв е проблема. Става дума за кости, не за сърце, бял дроб или някакъв друг жизненоважен орган.

— Но ако той никога вече не може да ходи нормално...

— Никой не е казал, че няма да може. Лекарите казаха, че ще трябва да е в гипс месец и половина, после още около един месец лечение. Няма ли да е по-добре да почакаме и да видим, преди да си мислим най-лошото?

— Той е активен човек, Керълайн. Знаеш това. Ако кракът му не се оправи, целият му начин на живот ще се промени.

— Не е така — възрази Керълайн. Опитваше се да запази спокойствие, ала след като години наред бе слушала най-страховити предсказания от майка си, спокойствието й се изчерпваше. По природа тя бе оптимист, най-вероятно като реакция на песимизма на Медлин.

Овладя гласа си и се опита да вложи в него увереността, която чувстваше и на която майка й разчиташе:

— Фактът, че татко винаги е бил активен, е в негова полза. Той по един или друг начин ще накара крака си да му служи.

— Като стана дума — прекъсна я майка й, макар и благодарна за успокоението, — аз сериозно си мисля това, за което говорих снощи. Наистина трябва да дадем под съд първия лекар.

— Чакай, мамо. Само почакай. Да видим какво ще мислиш след два или три месеца. Може да имаш причина да го съдиш, ала Керън първа ще ти каже, че едно дело означава време, усилия и пари.

— Нали си имаме адвокат в семейството.

Керълайн се разсмя:

— Само това ѝ липсва на Керън. Тя е юрисконсулт, не адвокат по граждански дела. Освен това е в Пенсилвания, не в Уисконсин. И освен това през следващите осемнайсет години ще бъде малко заета. Или си забравила, че скоро ще ставаш баба?

— Аз вече съм баба, но благодарение на кашата, която забърка брат ти в семейството си, би било чудо, ако успявам да виждам Ейми и веднъж годишно.

Още една абсурдна идея, помисли Керълайн, ала не искаше да се впуска в темата за развода на Карл. Затова каза само:

— Повярвай ми, мамо, татко прекрасно ще се оправи и вие двамата ще можете често да идвате да виждате Керън и бебето, пък и Ейми — замълча за момент. — Мисли ли за онова, което ти предложих миналата седмица?

— Да започна работа? Как бих могла, когато баща ти има нужда от мен?

— Татко също има работа и ще се заеме отново с нея веднага, щом се научи да ходи с патерици — би добавила, че това ще стане по-скоро, ако майка ѝ не се суети толкова около него, но трябваше да бъде тактична. — Трябва ти да се разсееш с нещо. Ние всички вече сме пораснали и сме се разпилели. Татко ще продължава да бъде все така активен. Ти още преди години трябваше да започнеш работа.

— Нямаме нужда от пари.

— Знам, ала ти ще се чувстваш по-добре, ако има нещо, което да те разсейва от тревогите ти.

— Сега не мога да мисля за това — отсече Медлин. — Може би по-нататък.

— Пак ще ти напомня — предупреди я Керълайн, после продължи по-меко: — Искаш ли аз да се обадя на лекарите?

Както и очакваше, това се оказаха вълшебните думи. Стори ѝ се, че вижда как лицето на майка ѝ се отпуска в усмивка, долови успокояването в гласа ѝ.

— Ще се обадиш ли, миличка? Знам колко си заета, но това ще ме накара да се чувствам по-спокойна. Те мен не искат дори да ме чуят.

— Защо ли? — пошегува се Керълайн.

— Ала на теб ще кажат истината. Те знаят, че теб не могат да те излъжат. Тук съм записала телефона. Имаш ли молив?

Керълайн бързо надраска номера, който майка ѝ продиктува.

— Сега ще звънна, но не знам дали ще намеря някого. Не се паникьосвай, ако не ти се обадя веднага, чу ли? Значи просто не съм се свързала, не че са ми казали нещо, което не искам да знаеш.

— Нали няма да ми спестиш нищо?

— Разбира се, че не, мамо.

— И във всички случаи ще ми се обадиш.

— Да. И още нещо...

— Да, миличка?

— Опитай се да се отпуснеш. Татко ще бъде съвсем наред — Керълайн вдигна очи и улови погледа на един от колегите си. — Трябва да бягам. Ще ти се обадя по-късно.

Затвори телефона и завъртя очи към небето.

— Разменили сме си ролите. Понякога не разбирам коя от нас е майката.

Питър Холис прекоси стаята и застана пред бюрото ѝ с широко разтворени крака и ръце, пъхнати в джобовете.

— Проблеми ли имаш?

— Нищо ново.

— Това е добре, защото имам нужда от твоята помощ.

— Ааа, пак твоята група ли?

— Да. Тази вечер трябва да докладвам на семинара, а ако нямам време да се подготвя, ще стана за смях.

Керълайн вярваше, че е така. Питър бе чудесен с отделни клиенти, дори при сеанси на групова терапия, ала се стъписваше, когато се наложеше да изнася официален доклад. Не я изненадваше, че бе чакал последния момент, за да започне да се подготвя. Това явление се наричаше: „Изхвърли го от ума си, докато не те притисне до стената“.

— Ще поема групата — обеща тя. Бе го правила и преди. Никога нямаше нищо против да помогне на колега, дори и само заради

утехата, че ако се наложи, и те ще отвърнат на жеста. Не че досега се бе случвало. Но някой ден можеше и да се случи. — В два часа ли е?

— Тогава си свободна. Аз проверих.

Керълайн си записа и погледна към Питър, без да вдига глава:

— Наистина ли си нервен?

— Може и така да се каже.

Тя облегна лакти на бюрото и му се усмихна:

— Ще се справиш чудесно, Питър. Просто седни и нахвърляй какво искаш да кажеш. Направи си план. Ще се справиш чудесно.

— Трябва да говоря четиридесет и пет минути, после да дам думата за въпроси. Като си знам какъв ми е късметът, никакви въпроси няма да има.

— Направи си списък на твоите собствени въпроси. Ако им се вържат езиците, така можеш да ги разприказваш.

— Сигурно трябва да мина курс по говорене пред хора.

Вероятно бе прав, ала в момента бе малко късно за това.

— Просто се опитвай да не забелязваш тълпата и си представяй, че говориш с малка приятна компания.

— Лесно е да се каже.

— Съзнанието е по-висше от материята.

Той ѝ се усмихна накриво:

— Откъде ми е познато това?

И двамата си спомниха за уютната кухничка в края на коридора. Преди няколко седмици някой бе залепил на малкия хладилник бележка със същото това изречение. Керълайн предполагаше, че е била Мерън, която вечно воюваше с килограмите. Но пък може и да е бил Нормън, който се мъчеше да намали газираната вода. Или пък самият Питър, който се бореше с навика си да похапва сладолед. Като си помислеше, може би другите подозираха нея. До киселото ѝ мляко стоеше пликче със захаросани бадеми и често за нея бе истинско изпитание кое от двете да избере.

— Знаеш ли — обади се тя, — сигурно Джейсън е залепил онази бележка — Джейсън работеше на половин ден като стажант-секретар и безмилостно се подиграваше на всички за слабостите им. Керълайн обаче често го бе хващала да яде захаросани бадеми, така че не му оставаше дължна. — Мислиш ли, че ти краде от сладоледа?

— Да кажем само, че миналата седмица намерих в неговото кошче картонена кофичка с остатъци от мока.

— Да не си почнал да се ровиш из кошчетата?

Това го разсмя.

— Търся бележките, които така и не съм написал за този доклад — изправи се в целия си ръст от метър и седемдесет и се запъти към вратата. — По-добре да се заема с него. Благодаря ти за днес следобед. Много съм ти задължен.

— Няма проблеми — отговори тя, без да си криви душата. Просто щеше да напише отчетите си по-късно.

Хвърли поглед към часовника на бюрото си, вдигна телефона и набра номера, който майка ѝ бе дала. Както и предполагаше, не намери никой от лекарите. Остави съобщение и затвори. Имаше време точно колкото да довърши киселото си мляко и да се измие и гримира, преди да дойде клиентът ѝ в един часа.

Срещата премина добре, както и сеансът на групова терапия в два. Бе го провеждала и по-рано и познаваше осмината младежи, всички страдащи от несигурност в обществото. Те я приемаха като член на терапевтичния екип и след очаквано бавните първи петнадесет минути нещата потръгнаха.

Това я радваше, особено след като срещата ѝ в три часа се оказва толкова трудна. От пет месеца консултираше Пол и Шийла Валенте. Към тридесет и пет годишни и женени от осем години, те бяха започнали да не се разбират и в отношенията им определено се бе появила пукнатина. И двамата работеха по цял ден, работата и на двамата бе напрегната, ала въпреки това успяваха да отделят по един час седмично, за да дойдат при нея. Керълайн винаги бе приемала това за добър знак.

Най-неочаквано Пол реши, че си губят времето.

— Не виждам никакъв напредък — съобщи той в момента, в който седнаха. Керълайн бе изненадана, че бе успял да се сдържи толкова дълго. Още когато го посрещна в чакалнята, видя буреносния му поглед и разбра, че облаците бяха започнали да се сгъстяват. — Шийла ходи на работа. Връща се вкъщи и мисли за работа. От време на време се сеца, че и аз съм там, но през повечето време със същия успех бих могъл да бъда и картина на стената. Ако тя не иска да направи някакво усилие, никакви консултации няма да помогнат.

— Аз правя усилия — възрази Шийла не по-малко войнствено от него. — Ала всеки път, когато предложи да правим нещо, ти или си имаш своя работа, или искаш да се измъкнеш, или гледаш бейзболен мач.

— Това са нещата, които ми доставят удоволствие на мен — заяви той и се потупа гордо по гърдите. — Има много други пъти, когато не правя абсолютно нищо. Тогава ти предпочиташ да си отвориш дипломатическото куфарче.

Шийла погледна към стената.

— Не виждам защо трябва винаги аз да се съобразявам с теб, а не обратно — обърна поглед към Керълайн. — Трябва сутрин да си правя сметка по кое време да ставам, така че докато той стигне до банята, парата от душа ми да се е разсеяла.

— Не е вярно. На теб ти трябва повече време, защото се мотаеш с гримирането си и сменяш по три костюма, преди да решиш какво ще облечеш.

— На работа трябва да изглеждам добре. Дрехите и гримът са важни неща.

Шийла ръководеше свой собствен салон за красота. Керълайн трябваше да признае, че тя винаги изглежда великолепно. Не че Пол бе повлекан. Бе рус и с приятни черти, не прекалено висок, но добре сложен. Той ръководеше голям хотел недалеч от Капитолийския хълм, завидна позиция за един толкова млад човек.

— Виждаш ли? — подчерта Пол. — Все работа. Когато случайно успеем да сме свободни една и съща вечер, тя не иска да ходим никъде. Казва, че всеки ден се облича официално и има нужда от почивка — обърна се към жена си: — Е, аз също имам нужда от почивка. Имам нужда от съпруга, която за разнообразие се опитва да достави удоволствие на мен.

— Ти искаш да те глезя. Пол, минало ти е времето за това. Аз не съм ти майка. Пък и ти глезиш ли ме?

Той изсумтя:

— Ако започна, край няма да има. На теб човек като ти подаде пръст, ще му отхапеш ръката. Виж какво стана с плащането на сметките. Бяхме се разбрали всеки да се грижи за своите. После един месец ти беше много заета и аз ти помогнах. А следващия месец? — той докара хленчещо сопрано: — „Толкова повече те бива от мен,

Пол“, така че отново аз ги оправих. И оттогава ти просто прие, че това е мое задължение.

— Аз работя, по дяволите. От сутрин до вечер се разправям със сметки.

— Аз също, по дяволите! — изрева той и вдигна ръце във въздуха. Обърна се към Керълайн: — Вживяла се е в ролята на работеща жена. Аз не съм я карал да работи. Не ни трябва нейните пари.

— Трябват ни, ако искаме да купим онази къща в Силвър Спринг.

— Ти си тази, която я иска. Аз нямам нищо против и да си живеем в апартамента, който имаме, и да потърсим къща, когато наистина ни трябва. Например, когато имаме деца. Ала това е още един проблем. Отначало, когато се оженихме, си казахме, че ще изчакаме две-три години, преди да си родим дете. После ти видях, че възможностите за работа като консултант в „Блумингдейл“ не са за изпускане и решихме да отложим децата за още малко. А след това ти започна свой собствен бизнес. Желязото се кове, докато е горещо, така каза. И не искаше да си изгубиш връзките. Така че отново ги отложихме. Защо, по дяволите, ни трябва голяма къща, ако нямаме семейство, което да я напълни?

— Семейството е много съмнително нещо, когато не можем да понасяме да лежим близо един до друг в леглото.

— Говори от свое име. Аз протягам ръка към теб, а ти или току-що си намазала лицето си с крем, или ноктите ти още не са изсъхнали от лака, или имаш спазми...

Продължаваха в същия дух, а Керълайн ги слушаше мълчаливо. Накрая вдигна ръце, за да даде сигнал за края на стрелбата.

— И двамата сте ядосани и това е нормално. Добре е, че тук можете да изразите гнева си. Само ми се иска да можехте да го правите и у дома си.

— Той би включил телевизора.

— Тя би се заключила в банята.

Този път Керълайн вдигна само една ръка.

— Искам една минутка да поседите и да помислите. И двамата сте прекалено сдържани. Говорили сме за това и по-рано. Задържате нещата в себе си, докато още малко, и ще се пръснете. Но имах впечатлението, че нещата малко се оправят. Струваше ми се, че сте

започнали да разговаряте. Или аз съм се лъгала, или тази седмица се е случило нещо, което ви е върнало назад.

— Нищо не се е случило — отсече Пол. — Нищичко! Там е работата. Аз искам поне нещо да се случи. Аз искам тя да прояви някакви чувства, по един или друг начин, ала тя нищо не казва.

Керълайн погледна към Шийла, подканяйки я да отговори. Но получи само войнственото:

— Защо трябва аз да направя първата стъпка?

— А защо не? — контрира Пол. — Аз правя почти всичко друго. Аз бях този, който предложи да идваме тук. Аз бях този, който се съгласи на компромис, когато ти поиска психотерапевтът да е жена — обърна се към Керълайн: — Но нищо не се получава. Тя не иска никаква терапия. Не мисля, че някога е имала някакво намерение да се промени. Тези сеанси са безсмислени.

— Това е най-умният извод, който си правил от години — заяви Шийла, стана и излезе от кабинета.

Пол се вторачи невярващо след нея, после насочи неверието си към Керълайн.

— Защо не каза нещо? Можеше да я спреш.

Керълайн също бе смутена, ала се бе научила да не го показва.

— Не и ако иска да си тръгне. Тя знае моето мнение за тези сеанси. Знае, че според мен помагат, дори когато станат съвсем свободни.

— А сега какво?

— Ще я оставим да се успокои.

— Кой, ние ли?

— Ти. Дай й малко време. Утре или вдругиден можеш да повдигнеш въпроса да се върнете тук.

— Утре или вдругиден... Това е много оптимистично. Когато Шийла се разсърди, може по цяла седмица да се прави, че ме няма.

— А ти? — попита Керълайн внимателно, но натъртено.

Той обмисли за минутка въпроса, после сви рамене.

— Какъв беше поводът последния път, Пол?

Той потърка с ръка врата си.

— Кой знае? Тази седмица в хотела имахме разни важни клечки и три вечери останах да работя до късно. Всеки път като се връщах, тя вече си беше легнала. А никога не е била ранобудна — ръката му

продължаваше да разтвива врата. Изглеждаше като човек, който е в правото си да е уморен.

— Така че нямахте време да поговорите. А следващата седмица? Отново ли графикът ти ще бъде толкова напрегнат?

— Не.

— Защо не я поканиш на среща?

— Ако не иска да говори с мен, тя ще ми откаже.

— Би трябвало да опиташ.

— Съмнявам се дали ще излезе нещо.

— Какво губиш?

Той погледна Керълайн в очите и отвърна:

— Гордостта си.

Трябваше да му признае честността. Гордостта не улесняваше нещата, ала това, че клиентът я осъзнаваше, бе първата стъпка.

— Добре тогава, какво искаш да направиш?

— С тези сеанси ли?

Тя кимна.

Пол отпусна ръката си на облегалката на стола.

— Ако двамата с Шийла не се разберем, може и да се разделим.

— Това ли искаш?

— Дълбоко в себе си, не. Но не мога да понасям начина, по който живеем заедно. Делим си апартамента. От време на време се храним заедно. Ала да споделяме радостта, смеха си? Аз искам съпруга, която да ми е приятел. Точно в момента Шийла не ми харесва много.

— Точно в момента си сърдит и обиден.

— Права си. И какво да правя?

— Успокой се. Почакай и Шийла да се успокои. После поговорете, спокойно и разумно. Кажй й това, което току-що каза на мен. Чуй какво ще ти каже тя.

Керълайн виждаше как Пол се гласи да възрази, но той замълча, стисна устни и накрая кимна. Когато стана, за да си тръгне, тя го изпрати до вратата.

— Ако някой от вас иска да си поговорим през седмицата, имате моя телефон. Опитай се да я върнеш тук, Пол. Дори и да решите да приключите, би било разумно да направим един последен сеанс. Прекалено много неща остават да витаят във въздуха. Ако мога да

уловя някои от тях и да ги споделя, ще ви бъде по-лесно да решите какво да правите оттук нататък.

Той кимна, благодари ѝ и излезе. Керълайн се върна на бюрото си и седна притихнала за малко. Както винаги в такива случаи, обмисли сеанса, чудейки се какво би могла да направи по-различно. За съжаление, както винаги в такива случаи, следващият ѝ клиент дойде, преди да бе стигнала до някакво заключение.

Докато този клиент плюс още двама дойдоха и си отидоха, стана шест часа. Керълайн се отърси от психическото си изтощение и отиде с колегите си на редовната среща в четвъртък вечер. След нея се върна в кабинета си и намери там снаха си, Даян, отпусната в един фотьойл.

— Имам нужда да поговорим.

— Ох, Ди... — прошепна Керълайн.

— Той е невъзможен. Знам, че ти е брат, обаче пък аз съм ти приятелка. Изобщо не знам какво да правя с него.

— А аз знам ли?

— Ако някой знае, това си ти. Ти го познаваш от малък, а и това ти е професията.

Керълайн помисли за сеанса със семейство Валенте и усети в душата си тежест. Помисли си за телефонните разговори, които все още ѝ предстоеше да проведе с лекарите на баща си и с майка си. Помисли за папките, натрупани в ъгъла на бюрото ѝ, които чакаха да нанесат в тях бележките от днешния ден.

— Да отидем да пийнем по нещо — предложи Даян. — И ти изглеждаш отчаяна колкото мен.

Най-после забеляза, помисли Керълайн. Понякога се чудеше дали изобщо някой някога се замисля за нейните чувства. Ала Даян ѝ бе приятелка, добра приятелка. Много неща бяха преживели заедно и сега ѝ съчувстваше за бъркотията в нейния живот.

— Добре — съгласи се тя и започна да прибира папките в куфарчето, за да ги занесе вкъщи. — По едно питие. Само по едно, че да не ти казвам какво още имам да върша тази вечер.

Когато най-накрая стигна до дома си, бе след девет. Не съжаляваше за времето, прекарано с Даян, защото бе ползотворно. Над чашите с вино обсъдиха негодуванието на Даян от Карл, на когото

напоследък не му вървеше в службата и бе решил да обвинява за това брака си. По време на ордъовъра размишляваха какъв ефект би имала раздялата им върху Ейми, която бе четиригодишна и привързана и към двамата си родители. Докато пиеха малинов сок, говореха за войната, в която се превръща един развод. А докато бавно отпиваха от кафето си, стигнаха до извода, че след всичко казано и направено Даян все още обича своя съпруг.

Керълайн имаше намерение да обясни това на Карл, но не тази вечер. Тази вечер имаше прекалено много други неща, които трябваше да свърши. Бе уморена до смърт и психически изтощена.

Освен това ѝ беше горещо. В апартамента бе такава жега, каквато имаше и снощи. И както снощи, тя включи вентилатора, отвори високия прозорец и в полумрака пусна записите на телефонния си секретар.

Бе се обадила майка ѝ, да е жива и здрава и тя, и неспокойният ѝ дух. И Бен, без съмнение, за да провери, че не е излъгала за късните си срещи. И една нейна нова клиентка, която се бе разболяла и искаше да отмени първата им среща за утре. Керълайн не си и зададе въпроса дали болестта не бе измислена. Беше благодарна на допълнителното време, което щеше да има, за да навакса работата, която подозираше, че тази нощ няма да успее да свърши.

Никой от лекарите не се бе обадил в отговор на нейната молба. Тя отново позвъни и остави името си като напомняне, после се свърза с майка си, за да ѝ съобщи, че няма новини. Дотогава от нея вече капеше пот, така че смъкна дрехите си и взе един бърз душ за освежаване, после облече нощница без ръкави, наведе се напред и събра косата си с голяма шнола на тила. След това премести малката саксия, която обикновено стоеше в средата на кръглата кухненска маса и на нейно място постави настолна лампа, висока чаша вода с лед и куфарчето си.

Не можа веднага да се съсредоточи. Утрото ѝ се струваше толкова отдавна, че едва успя да си припомни какво стана в тези ранни сеанси. Мислите ѝ се рееха между семейство Валенте, родителите ѝ, Карл и Даян, а погледът ѝ блуждаеше през прозореца.

Апартаментът му бе тъмен. Керълайн се запита дали той е на среща, или просто работи до късно. Облегна брадичка на ръката си, затвори очи и си представи, че е излязла с него. Нямахше да отидат нито

на симфоничен концерт, нито на театър, нито на кино. Щяха да отидат в някой интимен ресторант, където обстановката щеше да е достатъчна, за да преодолее липсата на разговори. Дори и без обстановка нямаше да трябва да говорят. Той щеше да разбере колко е изтощена. Щеше да знае, че единственото, от което има нужда, е мълчаливо да си правят компания.

Отвори с усилие очи и ги насочи към папката с надпис „Мийчъм, Никол“. Разтвори бележника си и започна да пише.

„Пациентката започна разговор за началника си в службата. Тя негодува срещу това, което приема като снизходителност от негова страна, и то подхранва гнева, който чувства към родителите си. Централна точка в терапията започва да става независимостта, като себеуважение.“

Остави писалката и отпи от студената вода. Независимост. От една страна, винаги е била независима, от друга — никога. Какво значи независимост? А себеуважение? О, тя го усещаше. Хората в нейния свят никога не биха ѝ позволили да забрави, че е тяхната опора. Искаше ѝ се да ѝ го позволяваха, поне от време на време. Имаше моменти, когато ѝ се искаше да се опре на някой друг.

Всъщност единственото, което ѝ трябваше, реши Керълайн, като отново наведе глава с уморена въздишка, бе една отпускане. Не каквато обикновено си вземаше, за да посети родителите си и сестра си, а истинска отпускане. Някъде далеч. Никакъв телефон. Никакви отговорности. Пълна анонимност.

Е, почти пълна. Погледът ѝ се плъзна към прозореца и оттатък двора. Би заминала на почивка с него. Той ще избере мястото, почти безлюден остров в Карибско море... Не, не, усамотена къщичка в най-северната част на Мейн, където нощем ще бъде приятно прохладно. Ще я закара дотам със своя ягуар. Пътуването ще бъде дълго, ала тя ще спи почти през целия път. Няма да трябва непрекъснато да следи движението, както когато пътуваха с Елиът. Подозираше, че Елиът си е взел книжката с връзки. „Високият, тъмнокос и красив“ ще е внимателен шофьор. Керълайн ще може да се отпусне и да си почине.

Без да се замисля, тя стана от масата и отиде до прозореца. Подгъна крак и се подпря на стола, обвила ръце около кръста си и облегна рамене на рамката.

Той ще я събуди, когато стигнат до усамотената къща, но ще го направи нежно, и още щом отключи вратата, ще изпъне чаршафите на леглото. Това ще са прохладни памучни чаршафи с аромат на свеж въздух, който никаква сушилня не може да докара. Керълайн ще се протегне на тях и скоро ще заспи, ала когато сутринта се събуди, той ще е до нея.

И тогава... И тогава ще се любят дълго, сладко и страстно.

При тази мисъл пое бавно въздух, но изведнъж спря да диша, защото в неговия апартамент светна. Прозорецът му вече бе широко отворен. Или се бе върнал по-рано, или не се страхуваше да остави цял ден отворено. Във всеки случай тя можеше свободно да следи движенията му и ги следеше с чувство повече на възхищение, отколкото на вина.

Той бе облечен със сив потник, шорти и гуменки. Кожата му блестеше от пот. Наистина бе висок, забеляза Керълайн с удоволствие. Главата му доста се извисяваше над хладилника, от който той си вадеше нещо за пиене. Мускулите на гърба му играеха. Бяха добре оформени и стегнати, без да са прекалено изпъкнали. Когато се изправи, вдигна кутийката към устните си и отметна назад глава, тя видя, че раменете му бяха широки, а бедрата тесни.

Отново я полазиха тръпки. Малко бе стресната, защото никога не ѝ се бе случвало да седи и да зяпа по мъже. Ала тези тръпки бяха толкова приятни и здравословни, че Керълайн им се отдаде. Нещо повече, вживя се, като в мислите си пренесе тялото пред очите си в онази къщичка в Мейн... в онова легло... в онова невероятно нежно, но страстно и задоволяващо любене.

Когато „високият, тъмнокос и красив“ се обърна към прозореца, тя затаи дъх. Знаеше, че може да се отдръпне, ала не го направи. Най-много, което успя, бе да отклони за миг поглед, но очите ѝ, без да я питат, се върнаха, за да видят как той разтвори на масата един вестник и се зачете в него, без да сяда.

„Уолстрийт Джърнъл“. Нямахше как да го види, разбира се, ала бе сигурна. Не някакво тясно специализирано списание, занимаващо се с медицина, образование или психология. Той бе човек, който непрекъснато разширяваше кръгзора си.

Но Керълайн всъщност не искаше да мисли за ума му, когато в момента можеше да гледа тялото му. Страхотно. Само това можеше да

се каже. Той бе страхотен. Косата му не бе толкова дълга, колкото се надяваше, ала бе доста разрошена и очевидно потна. Брадичката му бе наведена към гърдите, които бяха толкова плътно обгърнати от потника, че Керълайн се зачуди за какво служи той. Сигурно за да попива потта, защото ако е смятал, че така ще е по-благоприличен, бъркаше. Нямахше нищо благоприлично в начина, по който изглеждаше с този потник, нито по начина, по който той се съчетаваше със спортните му шорти.

Когато от раменете към коленете ѝ се спуснаха тръпки, тя си помисли, че е отишла прекалено далеч. Тръпки — в тази жегата? Но, Господи, той прокара пръсти през косата си и начинът, по който вдигна ръка, сянката под нея, очертанието на ключицата, изпъкналите вени от вътрешната страна на ръката... Още тръпки, сладостни, смущаващи тръпки.

Керълайн се отскубна от прозореца и се върна на масата. Седна и стисна здраво писалката си. Едва след това си помисли, че би трябвало да е по-дискретна. Ако рязкото движение бе привлякло вниманието му, той сега я наблюдаваше. Хвърли един поглед към лампата. Не можеше да я изгаси — наистина трябваше да работи. Тя не осветяваше кой знае колко стаята, ала осветяваше нея, и ако той гледаше през прозореца, както Керълайн преди малко, щеше да я вижда съвсем ясно.

Изобрази на лицето си дълбоко съсредоточаване и започна да пише:

„Клиентката силно се е отдала на фантазиите си. За нея това е доста ново преживяване. Или по-рано е била прекалено заета, за да го прави, или не е чувствала такава необходимост. Подозирам, че причината е съчетание от двете. От друга страна, може да е потискала нуждите си. Или пък се е чувствала над тези неща. Това понякога се случва на хората, които съветват другите.“

Бавно остави писалката, внимателно откъсна листа от бележника си, сгъна го на две, после на още две и го пхна между две саксии.

Като свърши със самоанализа се зае сериозно за работа. Дисциплината бе нейната силна страна и сега я повика на помощ, за да се справи с отчетите, които искаше да е свършила до сутринта. От време на време спираше, за да изпие нещо, да избърше потта от носа си или да разтрие кръста си.

Към единадесет вече се бе уморила. Стана от стола, изви гръб назад и се протегна, после вдигна двете си ръце над главата. Когато телефонът иззвъня, бавно се обърна към него.

Не точно по този начин ѝ се искаше да си почине, но имаше ли избор?

— Ало?

— Нали не те събудих?

— Не, разбира се. Какво се е случило, Елиът? — безизразният му глас, толкова различен от снощи, говореше сам по себе си.

— Празникът свърши. Казах ли ти, че с този технически ръководител ще е трудно да се работи? Направо невъзможно. Цял ден сме спорили за архитектурните спецификации. Те са абсурдни. Половината от нещата, които е изброил, не могат да се купят.

— А защо архитектът ги е изброил?

— Защото е един нахакан кучи син, който е завършил в Милано. Е, по дяволите, ние не можем да отидем до Милано за материали. Поне ако искаме да извлечем някаква печалба от цялата тази работа.

— Техническият ръководител трябва да знае това.

— Разбира се, че го знае. Обаче пет пари не дава за нашата печалба. Интересува се само от себе си.

— Ох, Елиът, трябва да има някакъв начин да го накарате да разбере — Керълайн взе една кърпа за чинии, която се търкаляше наблизко, и започна да бърше праха около телефона. Елиът обаче не отвърна нищо и тя забеляза: — Поне имаш съдружници, които са на твоя страна. Отговорността не е само твоя.

— Точно в това е проблемът — прошепна Елиът.

— В какво?

— Аз бях този, който предложи офертата с точно тези спецификации.

— Предложил си не каквито трябва материали? — Керълайн не може да повярва, че той ще направи нещо толкова глупаво. Ала, от друга страна, Елиът толкова искаше да спечели поръчката.

— Аз предложих материали, които според мен бяха със същото качество. Техническият ръководител знае какво съм изчислил в цената, но сега е решил, че иска оригиналите.

— Не можеш ли да го накараш той да плати разликата?

— Не, след като договорът вече е подписан.

— И какво ще правиш?

— Ще трябва или аз да поема разликата, или да се боря.

Ръката ѝ с кърпата спря. Не ѝ се бършеше прах. Беше ѝ прекалено горещо. Тя въздъхна:

— Значи трябва да вземеш трудно решение.

— И в двата случая губя. Отгоре на това днес открихме, че ако искаме да направим и подземен паркинг, ще трябва да взривяваме.

— Не знаехте ли това по-рано? — попита Керълайн, ала когато Елиът се впусна в дълги истории за топографски карти, започна да се разсейва. Неговите перипетии никога не ѝ се бяха стрували вълнуващи, но поне ѝ бяха интересни. Това, което я дразнеше сега, бе киселият му глас. Той и жегата.

Трябваше да си вземе една малка климатична инсталация. Ала къде да я постави? Не можеше да я монтира на някой от големите френски прозорци. Не искаше да развали изгледа, да не говорим за възможността да ги разтваря широко. Единственият друг прозорец бе в банята, така че прозорците отпадаха. Можеше да се монтира инсталацията в стената, но това означаваше основен ремонт, а тя се съмняваше дали нейните хазяи ще се съгласят.

По дяволите, не ѝ трябваше климатична инсталация. Трябваше ѝ вълшебен килимче.

— Сигурно ще бъде ужасно — говореше Елиът. — Така че дай ми нещо, което да чакам. Утре мога да те взема след работа и да направим някоя щуротия.

— Кога?

— Утре вечер.

— Ама нали се бяхме разбрали за събота...

— Можем и утре да направим нещо.

Керълайн премести слушалката на другото си ухо, размачка схванатото си рамо и се облегна на шкафа.

— Не мога, Елиът. Толкова съм изостанала с писането, че ще трябва да поостана след работа.

— Кажи по кое време да дойда и ще съм там.

— Ако не си свърша работата, ще трябва да отделя за нея време и в събота, а за събота вече имам един безкраен списък.

— Имам нужда от теб, Керълайн.

Евтин номер. Разчиташе на мекото ѝ сърце и тя всъщност не можеше да го обвинява за това. Обикновено номерът минаваше. Ала не и тази вечер. Бе се уморила да я използват за изтривалка.

— Елиът, не мога. Наистина. Но в списъка за събота вечерта името ти сияе с огромни червени букви.

— Ако не те познавах толкова добре, щях да помисля, че ме мамиш.

— С работа ли? — попита Керълайн. Погледът ѝ прекоси вътрешния двор.

— С мъж. Срецаш ли се с някой друг?

„Високият, тъмнокос и красив“ премина през полезрението ѝ. Тя не го виждаше какво прави, защото той бързо се скри от погледа ѝ. През врата му бе праметната тревистозелена кърпа. Сигурно бършеше потта си.

Простена безпомощно, ала като се чу, прехапа устни. После осъзна, че не е чак толкова зле. Стонът можеше да бъде изтълкуван по два начина.

— Нямам време да се срещам с двама мъже — отвърна Керълайн и едва след като го каза, осъзна, че и думите ѝ могат да се изтълкуват по два начина.

Елиът прие и стона, и думите в своя полза.

— Добре. Май започвам да се държа собственически.

Този път тя успя да сподави стона си.

— Кога да те чакам в събота?

— Ще ти се обадя през деня.

— По-добре ми кажи сега — предупреди го Керълайн, с доколкото можеше шеговит тон. — Цял ден ще тичам насам-натам, а не искам да трябва да си говориш с телефонния ми секретар.

— Добре. Какво ще кажеш за шест и половина?

— Чудесно. Ще се видим тогава.

Затвори телефона и бавно се обърна към прозореца. Също така бавно тръгна натам и спря едва когато бедрата ѝ опряха в стола до него. Облегна се на рамката в обичайната си поза и се загледа над колите и дърветата към срещния апартамент.

Доколкото можеше да види, разположението му бе почти като на нейния. Холът бе отпред. Зад него отляво се виждаше вратата на кухнята. Отдясно бе спалнята.

Приликите със собствения ѝ апартамент свършваха дотук. Неговите мебели бяха от мека кафява кожа и определено мъжки, докато нейните бяха тапицирани с плат на ярки зелени и розови цветя. Кухненската му маса бе квадратна и лакирана в цвят на тъмен дъб, а столовете около нея бяха от кожа и хром, докато нейната маса бе кръгла със столове от светло дърво. И докато нейното легло бе персон и половина и върху него имаше покривка в тон с дивана, неговото бе двойно и върху него имаше... върху него имаше... смачкани чаршафи.

Тя се усмихна. Той бе разпилян. Не само леглото му бе разхвърляно. До вратата имаше натрупани писма. Върху масичката в хола бяха захвърлени вестници и списания. На облегалката на стола бяха преметнати сако и вратовръзка. И Керълайн можеше да се закълне, че вижда върха на купчината чинии в умивалника.

Ако той си мислеше, че тя ще ходи подире му и ще разчиства, много се лъжеше. И въпреки това в бъркотията имаше нещо привлекателно. Тя означаваше, че той е спокоен човек, а на нея това ѝ харесваше. Бен беше вманиачен чистник и тази мания се бе разпространила и в други сфери на неговия живот. Той бе свръхорганизиран и на работа, и къщи, и педантичен дотам, че не излизаше от колата си, преди часовникът да удари точно осем, ако за този час се бяха уговорили да се срещнат с приятели за вечеря.

„Високият, тъмнокос и красив“ не бе такъв фанатик. Той не държеше на официалностите. Беше спонтанен и изпитваше удоволствие от живота. Керълайн реши, че апартаментът му изглежда по-скоро обитаем, отколкото разхвърлян и това също ѝ хареса.

Точно в този момент обектът на мислите ѝ се появи в полезрението. Тя едва се сдържа да не се скрие, защото не можеше. Бе прекалено късно. Той бе дошъл да се облегне на прозореца и гледаше право към нея.

Керълайн се изправи на нокти. Започна да трепери. В гърдите ѝ се сви буца от вълнение и се надигна към гърлото ѝ. Дишането ѝ стана мъчително.

Сивият потник и шортите ги нямаше. Кърпата, която по-рано бе преметната през врата му, сега бе увита около бедрата му. Бе излязъл от банята. Не се запита откъде знае, че влагата по кожата му не е пот. От мястото си едва ли би могла да различи. Но знаеше.

Тялото му блестеше. За момент си представи, че е обкръжено от сияние, ала се улови, че е стигнала прекалено далеч във фантазиите си. Той не бе светец. Боже, та на нея не й трябваше светец! Трябваше й мъж, мъж от плът и кръв.

Той не кимна, нито вдигна ръка. Нямаше никакво движение, освен бавното, едва доловимо повдигане и спускане на гърдите му.

По бузата ѝ се изтърколи капка пот. Кожата ѝ се сгорещи, ала този път топлината идваше отвътре. За част от секундата ѝ се яви видение — тялото ѝ проблесна и изчезна в малко облаче дим. Преди видението да бе отминало, тя разбра, че трябва да се отдръпне.

Първо обърна глава и внимателно се надигна от стола. Също така спокойно отиде до кухненската маса, подреди папките си в куфарчето и изгаси лампата. Като знаеше, че той вече не може да я вижда, се отдаде на лекото треперене в ръцете и краката си. Вече по-неуверено, отметна покривката от леглото и се опъна върху гладките чаршафи.

Не погледна обратно към прозореца. Главата ѝ бе обърната настрани, очите ѝ затворени. Но последният образ, който се запечата върху клепачите ѝ, преди да заспи, бе на водопад от вода, на сапун и на тревистозелена хавлия, пусната на пода.

ТРЕТА ГЛАВА

Брендън Кар бе омагьосан. Това бе единственото заключение, до което можеше да стигне, след като в най-невероятни моменти от деня мислите му се връщаха към „сладката и сексапилна“. Бе започнал да я нарича така. Името ѝ подходеше. В нея имаше някаква сладост — в лиричния начин, по който движеше ръцете си, в момичешкия стил, в който връзваше косата си на конска опашка, в грациозната походка, с която се рееше из апартамента си. Би могъл да я нарече и невинна, защото му се струваше, че вижда и това, но сексапилът бе по-силен.

Тя цялата бе секси! Оскъдното облекло, което носеше в жегата, прикриваше всичко съществено, без да скрива нищо. Бе стройна, без да е кльощава. Той знаеше, че гърдите ѝ са малки, ала добре закръглени, че кръстът ѝ е тънък, че бедрата ѝ са заоблени точно колкото е нужно, за да подчертаят нейната женственост. Тя обаче не я подчертаваше съзнателно. Не можеше да види как бледата светлина от апартамента преминава през тъканта и очертава извивките. Сигурно би се смутила, ако знаеше — Брендън го чувстваше, или поне така му се искаше да вярва. Много неща му се искаше да вярва. По дяволите, кой мъж не би го искал, ако една жена му действа така, както тя на него?

Искаше му се да вярва преди всичко, че е свободна. Живееше сама, но това не означаваше, че не се е скарала със съпруга си, или че не е сгодена за друг мъж, или че не чака обекта на своята истинска любов да се завърне от далечно пътуване. Няколко пъти бе виждал в апартамента ѝ мъж, ала въпреки че тя на тръгване го целуваше за довиждане, съзнателно се освобождаваше от прегръдката му, преди да е станала по-страстна. Със сигурност никога не бяха стигали до леглото.

Намръщи се от тези мисли. Не че наистина я шпионираше. Но високите ѝ френски прозорци бяха толкова големи, а той бе само човек. Вечер, когато лампата бе запалена, почти нищо не оставаше скрито. Тя не бе покрила прозорците със завеси, очевидно приемайки завесите като пародия на женска независимост.

Всъщност Брендън бе забелязал този апартамент още откак се нанесе в своето жилище преди две години. Предишните му наемателки бяха две ученички, които непрекъснато вдигаха купони. И в най-лютата зима — въпреки че вашингтонските зими съвсем не са мразовити — те без никакво угризение разтваряха докрай прозорците си, за да споделят прегракналата си компания със света. Шумът бе чудовищен. Той не бе единственият наемател, който се дразнеше, ала бе един от малкото, които се осмеляваха да се обадят. Към края двете момичета подхвърляха през двора язвителни подигравки към него. Когато се преместиха, Брендън си отдъхна с облекчение.

Това стана преди шест месеца. Естествено, бе любопитен кой ще е новият наемател. Предполагаше, че фирмата за недвижими имоти — същата, която притежаваше целия квартал с къщи — този път е била по-внимателна, особено след като им се наложи да направят основно почистване и боядисване. Зимните месеци бяха спокойни, а той бе зает, но когато дойде хубавото време, започна да хвърля по някой поглед отсреща.

Никога нямаше да забрави първия път, когато я видя. Преглеждаше първата страница на вестника си и внезапната светлина в нейния апартамент привлече вниманието му. Не можа да се въздържа, облегна се на шкафа и започна да я наблюдава над вестника.

Тя току-що се бе върнала от работа. Поне Брендън така си мислеше, защото бе облечена по-изискано и изглеждаше по-възрастна — всъщност по-зряла — от студентка. Тя свали жилетката си, остави я на леглото, после извади от хладилника замразена храна и я сложи в микровълновата печка.

Спомняше си колко неприятно му стана, че яде сама. Странно, такава хубава жена би могла да си намери компания за вечеря, стига да иска.

Затова онази вечер отхвърли всякакви чувства за вина и се върна към вестника. Ала други вечери погледът му все се рееше натам.

Можеш да научиш много неща за една жена, като я шпионираш. Можеш например да научиш, че е отдадена на работата си, ако за това могат да говорят дългите часове, през които работеше и у дома. И че е човек с навици — всяка вечер влизаше в апартамента си, светваше лампата, оставяше пощата на шкафа, отваряше френските прозорци, стига да позволяваше времето, и включваше телефонния секретар. В

този ред. И че бе подредена — освен ако имаше домашна помощничка, която да разчиства след нея. Брендън нямаше откъде да знае това, защото самият той бе на работа, а и не можеше да вижда през прозорците ѝ през деня. Ала когато тя се връщаше вечер, винаги бе подредено. Разбира се, в сравнение с неговото жилище всичко друго би изглеждало подредено.

Седмиците минаваха, а Брендън мислеше все повече и повече за тази жена. Някак си не се чувстваше толкова самотен, когато се връщаше вкъщи, ако очакваше да хвърли поглед към нея. През повечето време тя не го забелязваше и той не бе сигурен дали бе доволен от това, или не. От една страна, искаше му се да може да ѝ помахва с ръка или да ѝ се усмихне през двора. От друга — стигаше му да се откъсне от действителността и просто да си помечтае.

Бе мечтал доста. Мечтаеше например, че тя е неговият идеал и, въпреки че никога не се бе замислял особено над идеали, тя ги въплъщаваше всичките. Очевидно имаше професия, но не бе ревностна феминистка и никога не поставяше работата над личния живот, който искаше да има. А тя искаше да има личен живот, представяше си Брендън. Просто още не го бе уредила.

Представяше си, че е сърдечна и всеотдайна. Представите му се подхранваха от времето, което тя прекарваше на телефона. Знаеше, че това не са безгрижни светски разговори, защото тя често потъркваше врата си или навеждаше глава. Разговорите я разстройваха, ала тя ги приемаше. Не мислеше само за себе си.

И щедра. Често при нея идваха съседки, за да поискат нещо — масло, захар, яйца. Обикновено това бе Кони. Той познаваше Кони. От време на време я засичаше на паркинга в двора и я намираше малко прекалено агресивна за неговия вкус. И прекалено възрастна. Брендън бе на тридесет и осем, а Кони, въпреки че изглеждаше добре, определено бе прехвърлила четиридесетте, пък макар и само с един ден. Може и да не беше прав, но искаше по-млада жена. Не момиченце, просто жена, която не бе преживяла толкова много.

„Сладката и сексапилна“ изглеждаше на почти тридесет, което за него бе съвсем добре. Девет или десетгодишната разлика означаваше, че той вече има добро положение и може да я осигури.

Ако приближаваше тридесетте, тя вече бе завършила образованието си и бе имала време да започне кариерата си. Работата

не беше в парите, ставаше дума повече за самоуважение. Нейното самоуважение. Колкото по-силна се чувстваше като човек, толкова по-уверена щеше да се чувства и като жена.

А тя се чувстваше уверена. Личеше си по начина, по който се обличаше и движеше. Всъщност думата „секси“ не бе точна, защото предполагаше, че тя осъзнава как действа на мъжете. По-точното бе „чувствена“, но „сладка и чувствена“ не му звучеше добре, а „секси“ изразяваше начина, по който тя го караше да се чувства.

Особено през последните няколко дни на нетърпима жега. Вкъщи Брендън ходеше само по шорти. Не че се възбуждаше от собствената си голота, ала да се чувства полугол, докато я гледа как се носи в леките си като дихание дрехи, му действаше невероятно еротично. Както и потта.

Винаги бе знаел, че е земен тип, но това никога досега не се бе проявявало толкова силно. Харесваше му начина, по който тя изглеждаше, когато ѝ бе горещо, когато кожата ѝ пламтеше, а копринените кичури коса лепнеха по врата ѝ. Не искаше жена, която се поти изясно. Искаше жена, чиято пот е толкова истинска, колкото и неговата. И искаше жена, която я приема като нея — грациозно изтрива веждите си с опакото на ръката, извива гръб като котка, навежда глава, за да постави студената чаша на врата си, навежда се през прозореца в несъзнателно страстна поза.

Накрая, преди две вечери тя вдигна очи и го видя. Въображението и реалността внезапно се сляха. Това бе странно, защото всъщност не научи за нея нищо повече, отколкото знаеше преди. Ала нещо в начина, по който го погледна като че ли малко изненадана, малко замаяна, доста несигурна какво да прави и с едното, и с другото чувство — сякаш постави нещата на фокус.

Беше ли дошло време да действа? През последните два дни поне десет пъти си бе задавал този въпрос. Искаше му се да я заговори, но това някак би направило реалността още по-близка, а той не бе сигурен дали е готов. Колебанието му изглеждаше глупаво, когато се замислеше за него, защото не беше нито нерешителен, нито стеснителен. Отдаваше го на фантазиите, които бяха толкова прелестни, че не му се искаше да свършват.

Разбира се, ако действителността се окажеше още по-хубава, щеше да се проклина заради загубеното време. Тя бе толкова красива,

изглеждаше толкова чувствена, толкова нежна. Представяше си, че с нея ще си почине, а страшно имаше нужда от почивка. Представяше си спокойните разговори, които щяха да водят, и моментите, когато нямаше да имат нужда да говорят, защото щеше да им е достатъчно приятно да споделят мълчанието.

Представяше си я и в леглото. Не просто в леглото. Бе я зървал малко преди да е загасила лампата. Омайваше го как се протяга, как се свива под завивките и си търси удобно местенце. Ала не за това си мислеше. Брендън си я представяше в леглото с него, представяше си я как го дарява с най-дълбоката нежност и с най-сладкия огън.

— Хей, Брейдън, имаме проблем.

Той вдигна глава и се поизправи на стола си, но само от дългия пръст, с който избърса потта над горната си устна можеше да се предположи, че умът му е бил зает с нещо извън работата.

Неговият подчинен изглежда не бе забелязал. Обаче Кевин Брауър по начало не бе особено наблюдателен.

Той би забелязал, че човек се поти в стая с климатична инсталация толкова, колкото би забелязал черното мастило по палеца на фалшификатора на пари. Иначе бе добър в работата си — биваше го в разследването, в проследяването на уликите, в определянето на графика — именно това, последното, както правилно предположи Брендън, го бе довело тук с такова опечалено изражение.

— Смит не иска да свидетелства.

— Това не е нищо ново. Казвал го е и преди.

— Ала той отказва да се яви на изслушването на свидетелите. Казва, че трябва да лети по работа до Далас и ще се върне чак другата сряда. А ако изслушването е насрочено за вторник...

— Ще трябва да си промени плановете. Вече два пъти отлагаме нещата, за да се съобразим с него. Времето за съобразяване мина.

— Какво да му кажа?

Брендън направи гримаса на нетърпение, насочено повече към Кевин, отколкото към Херълд Смит.

— Просто това, което ти казах. Времето за съобразяване мина.

— А ако се опъва?

— Прати му призовка.

— Да му пратя призовка — повтори Кевин, кимайки енергично, и се запъти към вратата. — Добре.

Брендън изсумтя подигравателно и се замисли за хората като Кевин. Те като правило бяха умни и бяха завършили право с отличие. Но поглъщането на факти от книгите бе едно, а творческото мислене — съвсем друго. Юристите като Кевин не бяха на мястото си в криминалния отдел, където не можеше без интуиция. Те биха се справили къде по-добре с гражданското, данъчното или антимонополното законодателство.

Ала хората като Кевин много държаха на криминологията. Привиждаха им се загадки и бързи действия, без да разбират, че най-големите загадки на този етап на съдебното производство се решават само със силата на мисълта, и че в основата на всичко бе чия воля ще надделее.

Кевин Брауър нямаше достатъчно силен характер, за да надделее тъкмо неговата воля. Брендън имаше. Той бе спокоен човек и прекарваше много време в мислене, просто в мислене, разсъждавайки върху десетките документи, които четеше всеки месец, опитвайки се да разбере събитията и да предвиди ходовете. Това бе като подреждане на пъзъл. При вроденото си любопитство, способността да се пренася в света и съзнанието на другите, отличното познаване на закона, невероятното чувство за момента, с непоколебимата си решителност Брендън винаги побеждаваше.

Случаят Смит бе един прекрасен пример. Херълд Смит притежаваше химическа фабрика, подобна по размери и структура на две други, които през последната година вече бяха заплашвани със саботаж. Интуицията на Брендън, насочвана от щателно проучване и непотвърден източник, му подсказваше, че наред бе заводът на Смит. Макар всички да знаеха, че заплахата за химическо замърсяване на нивите и водоизточниците бе смъртоносно оръжие в ръцете на терористите, Херълд Смит не се поддаваше. Не приемаше, че заводът му не е добре защитен, нито че бе възможно някой от неговите работници да е подкупен. Не желаше разследването, което според него нямаше да стигне доникъде, да доведе до враждебна гласност.

Задачата на Брендън сега бе спокойно, но твърдо да го убеди, че гласността би била много по-враждебна, ако не иска да сътрудничи.

Вътрешният телефон извъня и го откъсна от мислите му. Той натисна копчето на говорителя.

— Да, Мардж?

— Госпожица Уилс на четвърта линия. Тук ли сте?

Искаше му се да го няма, ала днес вече два пъти се бе крил от упоритата госпожица Уилс.

— Тук съм — реши Брендън с въздишка, после изключи говорителя, натисна четвърта линия и вдигна слушалката. — Здравей, Джослин.

— Мардж мрази ли ме? — долетя женски глас.

— Не, разбира се — усмихна се той.

— Струва ми се, че се дразни, когато се обаждам.

— Само защото трябва да ме извинява, когато ме няма, а мен често ме няма.

— Липсваш ми — призна тя с такава искрена тъга, че го бодна остро чувство за вина. Джослин Уилс бе много хубава жена, с която Брендън през последните няколко месеца ту се срещаше, ту не. Харесваше я, но нищо повече и когато усети, че нейните чувства започват да стават по-дълбоки от неговите, се опита да ги охлади.

Джослин не разбираше от намеци. Със самочувствието на съвременна жена му звънеше често. Дори се появяваше в апартамента му, „просто за да каже едно здрасти“. Той не би имал нищо против неочакваните ѝ посещения, ако, притиснат така до стената, не се чувстваше като пълен простак, че не я кани да излязат някъде. Накрая неизбежно я канеше. И неизбежно след това се чувстваше по-зле. Знаеше, че трябва да е по-откровен, ала не можеше да я обиди. Тя бе добродушна и невинна. Живееше в столицата по-малко от година и кръгът ѝ от приятели бе малък. Бе самотна.

Но когато му кажеше нещо като „липсваш ми“, най-доброто, което Брендън можеше да стори, бе да се направи, че не я разбира.

— Тук е истинска лудница. Опитваме се да свършим всичко, преди хората да се разпилеят по отпуски.

— Ти направи ли вече плановете си?

Той стисна очи и се прокле наум.

— Не още. Засега изчаквам да видя какви ще са плановете на другите.

— Защо? Те повечето са по-нископоставени от теб. Кажи им, че заминаваш и ги накарай те да се съобразят с теб.

— Не става така. Когато човек е по-високопоставен, това означава по-голяма отговорност. Освен това аз съм по-гъвкав от онези,

които трябва да съгласуват отпуските си с жени и деца.

Джослин не отговори веднага и Брендън знаеше точно какво мисли тя. Бе го поканила да прекарат заедно последната седмица от юли в къщата на нейните родители, а той все отклоняваше поканата колкото можеше по-тактично. Без съмнение беше обидена от ролята на девета дупка на кавала.

— Трябва да съобщя на родителите ми дали искаме да ползваме къщата. Сестра ми иска да ходи там същата седмица.

— Нека да отиде — отвърна Брендън колкото можеше повнимателно. — Честно казано, не съм сигурен дали ще успея да се измъкна за повече от някоя събота и неделя от време на време.

— Ала ти имаш нужда от почивка. Кога за последен път си излизал в отпуск?

— През март.

— Това не се брой. Тогава ходи на конференция.

Той не си направи труда да възрази, че бе взел няколко дни за себе си след края на конференцията. Тогава му се струваше, че не са ходили с Джослин достатъчно дълго, за да отидат заедно на почивка, или поне така си казваше. Но сигурно още тогава бе усещал, че чувствата му към Джослин са ограничени. Не бе лицемерно благочестив. Ако я искаше, веднага щеше да я накара да дойде с него. Ала колкото и да бе приятна, Джослин не го вълнуваше.

От друга страна, би могъл сериозно да се замисли дали да не отвлече „сладката и сексапилна“ за цял месец. Бар Харбър, Хилтън Хед... По дяволите, където и да е, и щеше да е щастлив.

— Е — произнесе Брендън с въздишка, която нямаше нищо общо с никакви ваканционни планове, — конференция или не, измъкнах се от кабинета си, така че все беше някакво разнообразие.

— Бях се настроила да отидем заедно.

— Защо не отидеш във всички случаи? През лятото там е пълно с хора.

— Бях се настроила да отидем с теб.

— Няма да мога, Джослин.

— Ще запазя къщата за една седмица — заяви тя с внезапна решителност. — Сестра ми ще трябва да си направи други планове.

— Това не е честно.

— Уморена съм да бъда честна. Ако съм запазила къщата, може би ще дойдеш с мен, дори да е за един-два дни.

— Джослин...

— Не казвай нищо. Искам просто да знаеш, че поканата е в сила, става ли?

— Не става — отсече той объркано. — Чуй ме, ако намеря малко време това лято, ще отида някъде, където никой да не може да ме намери. Искам да бъда сам, откъснат от целия си досегашен живот.

— Откъснат от мен? — попита тя едва чуто.

— Откъснат от всички.

— Аха... — замисли се над това и после, каквито и да бяха причините, реши да не спори. — Добре. Но въпреки това ще си добре дошъл в къщата на родителите ми през последната седмица на юли — пое бързо въздух. — Ала истинската причина да ти се обадя, е, че следващия четвъртък вечерта при нас ще има лекция за съветско-американските отношения. Аз смятам да отида и реших, че може да ти се иска и ти да дойдеш.

— Четвъртък вечер? — повтори Брендън, за да спечели време да реши какво да отговори.

— В осем часа. Ще бъдеш ли зает?

Зависеше какво значи зает. Един бърз поглед към настолния календар му показва, че няма в графика си никакви официални срещи. Но ако нямаше работа въкъщи, можеше да му се прииска да поиграе ракетбол или да почете някоя хубава книга. Или да седне в полутъмния си апартамент и да гледа към отсрещния край на двора...

— Ами...

— Ако имаш планове, ще те разбере.

Ако можеше поне да не го разбира! Когато му говореше толкова нежно и откровенно, той се чувстваше още по-зле.

— Не, нямам планове.

— Ходи ли ти се?

Съветско-американските отношения? По дяволите, темата бе интересна. Винаги обичаше да чуе нова гледна точка.

— Разбира се. Там ли ще се видим?

Джослин работеше в Американския университет, затова знаеше от първа ръка кога какви лекции ще има.

— Освен ако не искаш преди това да хапнем някъде — предложи тя с надежда.

Хрумна му, че това започваше много да прилича на среща, докато хубавото да се видят направо на лекцията бе, че беше съвсем безлично. Съмняваше се дали Джослин сега бе по-склонна да разбира от недомлъвки, отколкото преди време, ала реши да опита.

— По-добре да свърша колкото мога повече работа тук. Така няма да се чувствам толкова виновен, че съм отделил време за лекцията.

— Чувството за вина ще те погуби — пошегува се тя.

Какво знаеш ти, помисли Брендън, но вместо да се включи в шегата, само я попита в коя зала ще бъде лекцията, обеща да се видят там и затвори.

Тази нощ Брендън седеше в хола си и се вглеждаше в себе си и в живота си. Апартаментът на „сладката и сексапилна“ бе тъмен, ала неговият самоанализ имаше много по-малко общо с този факт и с възможността да му е скучно, отколкото със самите фантазии.

Малко се плашеше от дълбочината на тези фантазии. По природа бе по-скоро човек на действието, отколкото мечтател. Винаги бе действителен и зает, както и сега, но въпреки това постоянно фантазираше за нещо, което можеше да се окаже съвсем нереално. Чудеше се защо го прави. Толкова ли бе голяма празнотата в живота му?

Като се замислеше за това, сигурно бе самотен. По цял ден около него имаше хора и би било в реда на нещата да се радва, че прекарва вечерите си сам. И дълго време всичко бе наред. Сега обаче това не му се струваше правилно. Не бе сигурен кога бе настъпила промяната. Животът има навика да прелита като замъглена панорама от събития, които идват на фокус едва когато човек намали скоростта, за да направи завой. Той нямаше намерение да завива. Подсъзнанието му трябваше да бе сложило ръка на кормилото.

Чудеше се дали това имаше нещо общо с възрастта му. Не само жените чувстват тиктакането на биологическия часовник. Всеки мъж, който се занимава активно със спорт знае, че на тридесет години е мъничко по-бавен, отколкото на двадесет, а на тридесет и осем — мъничко по-бавен, отколкото на тридесет. Брендън никога не се

дразнеше от това. Малкото, което бе загубил в скоростта, бе компенсирал с финес.

Не беше и суетен. Не се страхуваше, че ще побелее, че ще сложи очила или че ще има бръчки. Ставаше дума по-скоро за здраве и сила. Искаше да може да се радва на жена и деца, когато е в разцвета си, което отново го връщаше към биологичния часовник. Приближаваше се към разцвета си дяволски бързо.

Изтегна се на дивана. Къде беше тя? В апартамента ѝ бе тъмно като в рог, а вече стана девет часа. При мисълта, че е на среща, го обзе ревност. При мисълта, че може да е заминала някъде за почивните дни, изпадна в отчаяние. Чувстваше се определено нервен. Надигна се и се запъти към банята. Хладният душ му помогна срещу нощната жегга, ала не можа да успокои духа му. След малко, почти без да се бе избърсал, той нахлузи едни найлонови спортни шорти, взе една бира от хладилника и излезе на пожарната стълба. Отвори кутийката и на един дъх изгълта почти половината.

Щеше да е добра партия, похвали сам себе си наум Брендън. С него лесно се живееше. След като толкова дълго бе живял сам, бе свикнал да се оправя. Е, наистина, апартаментът му не блестеше от чистота, но си почистваше след готвене, редовно изхвърляше боклука и в моменти на вдъхновение можеше да си оправи леглото. Произхождаше от добро семейство, бе получил солидно образование, имаше стабилна работа и стабилна професия. Наистина, като държавен служител не получаваше големите пари, които би взел в частния сектор, ала живееше скромно и бе поспестил нещичко. Ако тя се съгласеше, той щеше да купи къща. Тази идея му харесваше. Нещо извън града. Нещо спокойно и усамотено. Нещо с огромен двор за децата.

Тя щеше да иска деца, Брендън бе сигурен. Дори щеше да иска временно да остави работата си да почака, докато децата поотраснат. Той никога нямаше да я моли да го направи. Това щеше да е нейно лично решение, но щеше да му достави удоволствие. Брендън бе съвременен мъж и щеше да настоява да поеме своя дял от домакинската работа. Ала старомодната част от съзнанието му вярваше, че децата растат най-добре, когато са с майка си, особено с майка като нея.

Взе си още една бира и се загледа мрачно в тъмнината. Значи отново бе започнал да фантазира и най-страшното беше, че му се струваше толкова реално и толкова правилно да си представя „сладката и сексапилна“ в своето бъдеще.

Мой човек, много нависоко летиш, помисли си той. Тя ще вземе да се окаже някоя касиерка с писклив глас и отвращение към секса.

Но в този момент всички подобни мисли излетяха от главата му, защото в нейния апартамент светна. Брендън прехапа горната си устна и внимателно проследи как тя сложи пощата на шкафа, остави жилетката, която носеше, заедно с куфарчето, отвори широко френския прозорец, после се обърна към телефонния секретар. Докато слушаше, разкопчаваше блузата си. Когато я разтвори, зъбите му се забиха по-дълбоко в устната и въпреки че тя продължаваше да е с гръб към него, въображението му полудя.

Това бе всичко, което тя му разреши. Заобиколи леглото и изчезна от полезрението му. Цялото му тяло бе напрегнато. До болка искаше още. Издиша задържания досега въздух и бавно си пое дъх, издиша, вдиша, издиша. Докато успее да възстанови поне малко от самообладанието си, тя се върна при телефонния секретар, облечена в много широка, много дълга светложълта тениска. Включи го и веднага отиде до прозореца.

Той не се помръдна. Пулсът му се ускори, но Брендън не отмести поглед.

Раменете ѝ бяха изправени. Ръцете ѝ бяха отпуснати отстрани. Въпреки че лицето ѝ бе в сянка, той разбра точно в кой момент погледите им се срещнаха.

Усети с цялото си същество това безмълвно „здравей“ и разчитайки на силата на мисълта си, изпрати своя отговор:

„Как мина денят ти?“

„Днес беше по-добре“, отвърна тя. „А при теб?“

„Също. Много ли е горещо в твоя апартамент?“

Тя прокара ръка по врата си.

„Да. Ала аз нямам нищо против. Климатичните инсталации са шумни.“

„Тук няма място за климатична инсталация. Би било жалко да се запуши прозореца.“

„Съгласна съм.“

„Ти имаш вентилатор на тавана, нали? Почти го виждам.“

Пръстите ѝ се плъзнаха нагоре по главата и повдигнаха тежката коса от врата ѝ.

„Имам.“

„Радвам се. Помага, нали?“

„Да.“

„Защо не си вземеш нещо за пиене? Чувствам се виновен да седя тук с моята бира.“

„След малко.“ Ръката ѝ се спусна от косата и се опря леко на корема. „Точно в момента не ми се мърда.“

Но все пак се отмести, хвърляйки един кос поглед през рамо. Чак когато се откъсна от фантазията, Брендън чу тихото жужене. Тя отново погледна към него.

„Това е телефонът. Ще ме извиниш ли за минутка?“

„Разбира се.“

„Няма ли да си тръгнеш?“

„Не.“

Стори му се, че видя леката усмивка, когато тя се обърна и тръгна към телефона.

— Най-последно!

Сърцето на Керълайн прескочи един удар.

— Керън? Бебето ли?

— Не, ти. Най-последно си вкъщи! Търсих те два пъти снощи и после веднъж рано тази сутрин.

Това обясняваше прецракането на телефонния ѝ секретар.

— Защо не ми остави съобщение?

— Защото миналия път нямаше полза. Ти не ми се обади.

Керълайн се почувства заслужено смъмрена.

— Смятах да ти се обадя през почивните дни, когато ще имам време да седна и да си поговорим.

— Можеш ли да говориш сега?

Можеше ли да говори със сестра си? Разбира се, че можеше. „Което е много, много е. Когато стигнеш дотам, да си въобразяваш, че си приказваш с човек, когото никога не си срещала...“

Хвърли един извинителен поглед към прозореца, придърпа един от кухненските столове и се отпусна на него.

— Разбира се, Керън. С удоволствие ще си поговоря с теб. Кажими как се чувстваш.

— Дебела и натежала. И ми е горещо.

— Толкова хубаво?

— Аха.

— Как е бебето?

Керън извиси глас:

— Рита като бясно. Лекарят казва, че е много жизнено.

— Това би трябвало да те радва — забеляза Керълайн с усмивка.

— Искате ми се да можех да видя.

— Никой не може да види.

— Имах предвид да пипна.

— Всички пипат. Това е лудост, Керо. Всички пипат. Искам да кажа, това си е моето тяло, обаче всички го пипат. Ти можеш да го пипнеш. Това си е в реда на нещата. Очевидно и Дан може. И моите приятели, и дори хората, с които работя всеки ден. Ала клиентите?!

Керълайн долови напрежението в пронизителния глас на сестра си.

— Те ти завиждат — обясни тя, но зад думите ѝ се криеше много повече от банално успокоение. Керълайн знаеше какво казва. Самата тя изпитваше такава завист. — Ти имаш нещо, което те искат.

— Опитвам се да си го припомня, когато гърбът ме боли, а глезените ми стават два пъти по-дебели от обикновеното.

— Два пъти ли? — засмя се Керълайн.

— Е, може би не точно два пъти, ама почти.

— Това е нормално, Керън. Както и болките в гърба. Може би трябва да не се преуморяваш толкова.

— С работата ли?

— Ммм.

— Бих искала да мога. Ала аз съм само сътрудник.

— Ти си един бременен сътрудник.

— А големите момчета следят всяка моя стъпка. След една година ще мога да стана съдружник. Но ако не успея да им покажа, че се отнасям сериозно към работата си, мога да забравя за това съдружие.

— А Дан какво казва? — Дан бе съпругът на Керън, и Керълайн не би могла да избере по-добър мъж за сестра си. — Той не би имал

нищо против, ако това съдружие малко се отложи, нали?

— Той не би имал нищо против, ала аз бих имала. Много усилия съм положила за това, Керо. Да стигна дотук и или да го отложам, или напълно да го загубя — това би ми разбило сърцето.

— Но ти искаш да имаш дете.

— Да, искам. Искам и детето, и Дан, и съдружието. Мога да го направя, Керо. Знам, че мога.

— И аз го знам, ала това не означава, че ще бъде лесно.

— Нищо не е лесно за една жена, особено в правото. Не би повярвала, че тук още има дискриминация.

— Досега си успявала да се справяш — опита се да я окуражи Керълайн.

— Но това е една непрестанна борба. Мисля, че това ме обезкуражава най-много. В най-добрия случай трябва да съм два пъти по-добра, от който и да е мъж на моето ниво, а сега с тази бременност трябва да съм три пъти по-добра. Та моите колеги ме крият от клиентите! Донякъде ги разбирам. Един клиент не иска да разчита на юрист, който след два месеца ще изчезне. Ала става дума само за деветдесет дни. И във фирмата го знаят. Деветдесет дни!

— Всичко ще се оправи, Керън.

— Наистина ми се иска да го вярвам. Аз също понякога се чувствам несигурна. Понякога, когато си мисля какво ли би било, ако бебето се окаже ревливо, или ако има някакъв здравословен проблем...

— Бебето няма да е ревливо — прекъсна я Керълайн. — И няма да има здравословни проблеми. Не бъди като мама, Керън. Това е самоубийствено.

— И аз така си казвам — въздъхна Керън. Гласът ѝ трепна. Бе се отдала на несигурността, за която бе споменала. — Мислиш, че много се вживявам, така ли?

— Ако някой може да го направи, това си ти.

— Но може ли някой да го направи? Може ли някой да бъде съпруга, майка и юрист, и да се справя добре с всичко това?

— Не виждам защо не, доколкото осъзнаваш ограниченията и се съобразяваш с тях, когато възникнат. Досега си успявала, нали?

— Бебето още не се е родило.

— Ала Дан ще е до теб и ще ти помага. Винаги ти е бил опора. Той иска детето не по-малко от теб и знае колко много означава за теб

твоята работа. Там е работата, Керън. Ти имаш съпруг, който е до теб.

— Сигурно имам голям късмет.

— Така е. Сега чувстваш ли се по-добре?

— Да. Добре е човек да може да си изпусне парата, но се чувствам виновна, че непрекъснато се оплаквам на Дан.

— Твоето оплакване не е толкова лошо.

— Защото си му свикнала. И защото съм единствената малка сестричка, която имаш.

Керълайн погледна към часовника на микровълновата печка.

— Не мислиш ли, че е време да си лягаш, сестричке?

Керън въздъхна, ала този път някак срамежливо.

— Да, струва ми се, че мога да подремна. Благодаря, Керо. Винаги ми помагаш да се почувствам по-добре.

Керълайн мислеше за това няколко минути след като затвори телефона. Радваше се, че сестра ѝ вярва в нея, защото тя самата се измъчваше от чувство на вина — вина, че не бе в Уисконсин да помага на майка си, вина, че не можеше да облекчи болката на Карл и Даян, вина, че можеше спокойно да гради собствената си кариера, докато сестра ѝ трябваше толкова да се бори. Искаше ѝ се да не приемаше толкова присърце техните тревоги, но си бе такава и се страхуваше, че винаги щеше да бъде.

Чудеше се какво ли биха казали колегите ѝ за това. Без съмнение биха казали, че има много силни майчински инстинкти. Биха могли също да предположат, че поддържа зависимостта на семейството от нея, като се поставя на тяхно разположение двадесет и четири часа в денонощието. Ако това бе така, то бе така толкова отдавна, че вече не знаеше как да разруши този цикъл.

Стана от стола и отиде до прозореца. „Високият, тъмнокос и красив“ бе все още на пожарната стълба.

Керълайн се чувства малко по-добре.

„Това ли правя? Поощрявам зависимостта им?“

„Не знам. Правиш ли го?“

„Предполагам. Може би аз самата имам нужда от това.“

„Може би имаш нужда от свое собствено семейство.“

„Ала за да имам свое собствено семейство, трябва да имам съпруг. Ако не намеря подходящия мъж, нещата ще се усложнят още

повече. Виждала съм какво става, когато един брак е несполучлив. Чувството за вина е още по-лошо. Уморена съм от чувства за вина.“

„Хайде сега, къде отиде оптимизмът ти?“

Тъгълчето на устните ѝ трепна.

„Вятърът го издуха.“

„Извинявай, ама тази нощ няма вятър.“

Тя прокара ръка по бузата си и избърса струйката пот, преди да бе стигнала до брадичката ѝ.

„Продължавай да ми говориш.“

„Няма вятър. Няма въздух. Само ние. И какво ще правим?“

„Не знам... Не знам.“

„Трябва да направим нещо. Не можем да продължаваме да се срещаме по този начин.“

„Ами ако не си допаднем, когато се срещнем лице в лице? Ще се получи много неудобно. Няма да мога да си говоря с теб, както досега.“

„Ами ако си допаднем? Помисли за това.“

Керълайн мисли за това цялата нощ и през по-голямата част от следващия ден. Мислеше за него, докато се въртеше из един супермаркет. Мислеше, докато ѝ подстригваха косата, докато си купуваше чорапи, докато се оглеждаше в новата си лятна рокля, която бе малко небрежна като за работа. Мислеше, докато бе в обществената пералня и по-късно, докато почистваше апартамента си.

Мислеше за това и когато излязоха с Елиът, от което се чувстваше още по-виновна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ако Елиът бе смутен, когато Керълайн отклони опитите му за близост след ресторанта в събота вечерта, поне не настояваше. Почти ѝ се искаше да бе настоявал. Чувстваше се все по-зле, че му дава напразни надежди, но не можеше да му го каже в очите. Знаеше, че трябва да го освободи — че трябва да го накара да се среща и с други жени, ала се ужасяваше при мисълта, че трябва да го направи. Елиът имаше нежна душа и лесно наранимо самочувствие, особено когато имаше проблеми с работата си.

Неочакваното посещение на Бен в неделя вечерта не ѝ помогна. Тя се опитваше да работи — между погледите към апартамента на „високия, тъмнокос и красив“ — и не ѝ беше приятно, че я прекъснаха. „Високият, тъмнокос и красив“ също имаше гостенка — дребничка и привлекателна жена, която той набързо отпрати, и Керълайн искаше да го види как ще се чувства след срещата. Но точно тогава дойде Бен.

— Хубаво жилище, Керо — забеляза той, оглеждайки се от вратата.

— Благодаря. На мен ми харесва.

— Трябва ти единствено една климатична инсталация и ще е идеално.

— И без това е хубаво — отсече тя и опря ръце на кръста си. Чувстваше се неловко, че не го кани да влезе, ала не ѝ се искаше да го покани. Освен това, „високият, тъмнокос и красив“ можеше да гледа. Керълайн не искаше той да помисли, че при нея се точи върволица от мъже.

С присъщата си настойчивост Бен се вмъкна вътре. Керълайн не можеше да го спре със сила, така че нямаше какво да направи.

— Какво ще кажеш да пийнем по едно студено питие? — попита той. Погледът, който хвърли към кухнята, говореше, че няма намерение да я заведе някъде навън.

Тя посочи към масата, където лежах отворените ѝ папки:

— Наистина имам много работа, Бен. Трябваше да се обадиш предварително, за да си спестиш разкарването.

Той сви рамене и продължи да обикаля.

— Бях наблизил и исках да видя новото ти жилище.

Без да затваря входната врата, Керълайн тръгна след него. Бен кимна към гравюрите, които бе окачила на стената, опита с върха на обувката си с пискюли килимчето пред дивана, прекара пръста си с добре поддържан маникюр по облегалката на фотьойла.

— Същите мебели. Пасват добре.

— И аз така мисля.

Погледът му се зарея към леглото.

— Прекарали сме хубави моменти там.

Тя замълча.

— Нали? — настоя той и се обърна да я погледне.

— Тъхъ.

— Поне за това сме съгласни.

— Бен, наистина имам работа.

Сините му очи станаха още по-сини.

— Изглеждаш добре, Керо. Има нещо съблазнително в тениската и шортите. Може би липсата на климатична инсталация е плюс.

Керълайн първа би му казала, че изглежда добре в спортната си риза и панталони. Бен бе свеж както винаги, въпреки трите изкачени етажа и жегата в нейния апартамент без климатична инсталация. Бенджамин Хоу не се потеше. Никога. Нито пък й действаше както някога. Последното, което му трябваше, бе да го насърчи, затова тя не каза нищо и просто продължи да го гледа.

— Страхуваш ли се от мен? — попита той.

— Разбира се, че не.

— Изглеждаш напрегната.

— Просто чакам да схванеш намека и да си тръгнеш. Не знам как да ти го кажа по-направо — отсече Керълайн, но вродената й вежливост надделя. — Наистина имам работа.

— Наистина ли?

— Наистина.

— И наистина искаш да си отида?

— Да.

Бен хвърли още един поглед към леглото, после я измери от глава до пети. Не би могъл да изрази се по-ясно.

— Нито дори едно бързо... заради добрите стари времена?

Това вече бе прекалено.

— Не ставай груб.

— Груб или откровен?

— Сякаш това е всичко, което е имало между нас! — стисна устни и бавно кимна: — Обаче всъщност то така си и беше, нали? Ала покрай него имаше и много боклук, който се представяше като нещо повече. Е, не ми се иска точно аз да ти го казвам, но на някои жени им омръзва от боклук. След като ти си тръгна, аз почистих къщата.

— Значи не искаш боклука. А какво ще кажеш за чистия и необвързващ секс?

— В никакъв случай.

Той вдигна вежди:

— Дори и с Менкен или Малкен, или как там му беше името?

— Дори и с него.

— Е — ухили се Бен, — сега поне знам — тръгна бавно към вратата. — Ще те оставя да си работиш. Ако се почувстваш самотна, знаеш къде да ме намериш.

Керълайн кипеше от гняв, ала не можеше да допусне да го покаже.

— Довиждане, Бен — произнесе тя спокойно.

Той кимна и излезе в коридора. С премерени движения Керълайн затвори зад него, после се облегна на вратата за минута, пое няколко пъти дълбоко въздух и погледна към другия край на двора. Видът на „високия, тъмнокос и красив“, облегнат на прозореца, ѝ подежда успокоително.

„Бен е просто досаден“, увери го тя.

„Надявам се.“

„А твоята гостенка?“

„Нищо важно.“

От устните ѝ се изплъзна въздишка на облекчение.

„Наистина трябва да свърша тази работа. Ти дочете ли си неделния вестник? Ако не си, можеш да го донесеш и да си го четеш, докато аз работя.“

„Благодаря, но и аз имам работа.“

„Искаш ли да я донесеш тук?“

„Бих искал, ала мисля, че не би трябвало.“

„Защо?“

„Защото ще ме разсейваш. Все ще поглеждам към леглото ти и ще мисля, че би трябвало да сме там.“

„Ала ние дори не се познаваме.“

„Наистина ли вярваш в това?“

Керълайн вдигна ръка и изтри влагата от носа си.

„Не, не го вярвам.“ Погледна нагоре. „Но това, което казах на Бен, го вярвам. Не искам боклук. В момента не мога да го понеса. Може би това, което искам, е чист секс.“

„При нас ще бъде повече от това. И няма да има боклук.“

„Сигурен ли си?“

„Да.“

Тя се усмихна тъжно:

„Прекрасна мисъл, ала това е само мечта, а аз имам да работя.“

„Добре, тогава някой друг път.“

Керълайн се засмя и се отдръпна от прозореца. „Някой друг път.“ Това им беше най-хубавото на фантазиите, реши тя, докато седеше и се опитваше да се съсредоточи върху бележките, които си бе водила по-рано. Една фантазия не страда от отлагането. Нея винаги я има, примамлива, сладостна и тайна, и можеш да я извикваш отново и отново.

Керълайн извика тази фантазия много пъти през следващите няколко дни. Но и извън фантазията научи много неща за „високия, тъмнокос и красив.“

Той съвсем сигурно живееше сам. Ако не се смяташе посетителката от неделя — която се отби и във вторник вечерта, ала си тръгна също толкова бързо, — изглежда не общуваше с никого. Освен с Керълайн. Мина ѝ през ума, че той не се и опитва да скрие апартамента си от нейния поглед и това я караше да се чувства малко по-малко виновна, че го наблюдава.

Той бягаше. Понякога вечер се връщаше, облечен в официален костюм, преобличаше се в потник и шорти и излизаше, за да се върне след около час, потен, но със здрав вид. Друг път, когато се връщаше,

ризата му бе широко разтворена, а той вече бе потен. Тя се чудеше дали не идва от фитнес център.

Той работеше. Керълайн го виждаше как вечер се рови из хартии — по-скоро папки, отколкото вестници — и макар да продължаваше да размишлява върху професията му, подробностите вече не бяха толкова важни, колкото усърдието му.

Той не пиеше повече от една бира на вечер. Поне тя не го виждаше да пие. Нямаше телевизор или ако имаше, рядко го гледаше. Керълайн не можеше да разбере дали има стереоуредба. Нито веднъж не бе чула шум откъм апартамента му. От време на време го виждаше да чете книга с дебели корици.

Понякога говореше по телефона и тогава Керълайн ставаше малко неспокойна, защото чувстваше, че говори с жена. Изражението му бе нежно, разбиращо, често умолително. Съмняваше се това да е същата жена, която бе видяла, тъй като разговорите бяха по-дълги от посещенията. Казваше си, че ако в живота му има друга жена, то тя със сигурност ще се появи. Ала като не се появяваше, Керълайн можеше само да си представя, че съществува, а това бе почти толкова лошо, колкото онова, което си представяше във вечерите, когато той не се прибираще до късно.

Не че беше ревнива. Тя нямаше право на никакви претенции към този човек. По-скоро се страхуваше, че ще го загуби, което бе абсурдно, защото никога не го бе имала. Всичко бе една фантазия, напомняше си Керълайн, но това не ѝ помагаше, когато седеше до прозореца и се взираше в тъмния му апартамент. В такива моменти ѝ липсваше и му се радваше, когато се върнеше. Не минаваше вечер той да не дойде до прозореца, по което и време да се прибере.

Превърна се в нещо като ритуал — посрещане вкъщи, едно споделено питие, пожелание за лека нощ. Докато стигнаха до „едноседмичния си юбилей“, както го наричаше, тя вече бе започнала да зависи от него. В петък вечерта имаше особена нужда от това мълчаливо споделено питие.

Бе преживяла тежка седмица. Жегата се задържа — необичайно статична система на високо атмосферно налягане, както казваха синоптиците — и през много от нощите Керълайн не бе спала добре, когато въздухът в апартамента и бе горещ. Тази вечер също бе горещо. Тя се бе преоблякла в шорти веднага щом се бе върнала от работа и

сега се подпираше на прозореца с чаша чай с лед в ръка, докато „високият, тъмнокос и красив“ вземеше своята бира от хладилника.

Той носеше тъмносив потник и по-светлосиви шорти, които въпреки цвета си правеха бедрата му да изглеждат стегнати и тесни. Спря се само колкото да отпие жадно от бирата и да изрита гуменките си, и се измъкна на пожарната стълба.

„Здрасти“, помисли Керълайн задъхано.

„Здрасти.“

„Как беше днес?“

Той се отдръпна от парапета от ковано желязо, разкърши рамене и отново се отпусна.

„Горещо. А при теб?“

„Също.“

„Поне е краят на седмицата. Какво ще кажеш да се вдигнем и да заминем някъде, където е студено?“

„Като например?“

„Аляска.“

Тя се поусмихна:

„Ммм, добре звучи.“

„Живяла ли си някога в иглу?“

„Не, ала в момента ми се струва, че ще е много хубаво.“

Потта избиваше по челото ѝ и се събираше между гърдите ѝ. Керълайн отпи и притисна студената чаша към бузата си.

„Наистина ли ще дойдеш там с мен“, представи си, че я пита той.

„Разбира се.“

„Нямаш ли никакви други планове за почивните дни?“

„Не. Казах на Елиът, че имам нужда от малко почивка.“

Той поднесе кутийката към устните си и отметна назад глава. Адамовата му ябълка подскачаше, докато студената течност се изливаше в гърлото му. Бавно обърна глава и очите му срещнаха нейните.

„Как го прие?“

„Зле. Чувствам се виновна.“

„Не би трябвало. Ти имаш пълното право да откажеш една покана.“

„И въпреки това...“

„Той е голямо момче, Керълайн.“

„За пръв път произнасяш името ми. Бих искала да знам как да те наричам.“

„Висок, тъмнокос и красив става.“

„Но не е истинско.“

„Нищо не е истинско.“

„Това не е вярно.“ Тя пое треперливо въздух и призна онова, което се опитваше да не забелязва: „Това, което ме караш да чувствам, е истинско.“

„Каж ми какво те карам да чувстваш.“

Керълайн стисна устни, после бавно ги овлажни с върха на езика си.

„Вълнение. Поглеждам те и сърцето ми започва да се блъска.“

„В тази жега?“

„Лудост е, знам.“

„Какво друго?“

„Топлина отвътре. Не мога истински да видя лицето ти, ала очите ти ме парят. Или може би е заради изправените ти рамене, заради формата на гръдния ти кош.“ Видя го как прокара влажна длан по бедрото си. „Или заради краката ти. Имаш красиви крака, знаеш ли?“

„Не са красиви.“

„За теб може и да не са, но за мен са красиви. Стройни и стегнати. Освен това космати.“

„Сякаш съм маймуна.“

„Не, просто космат мъж.“

„Възбуждат ли те космати мъже?“

„Никога не съм мислила, ала космите по кожата ти са много мъжествени. Съвсем не приличаш на жена.“

„Надявам се.“

В корема ѝ бе започнала да се свива топка. Тя затвори за миг очи, изви гръб и вдигна чашата към челото си.

„Не знам защо си причинявам това.“

„Може би ти липсва секс.“

„Не. Сексът е хубаво нещо, но аз никога не съм изпитвала истински глад, ако разбираш какво искам да кажа.“

„А сега?“

„Сега с теб изпитвам. Ала може би ти не се чувстваш по същия начин.“

„Шегуваш ли се?“

„Желаеш ли ме?“

„Защо мислиш, че съм си свил така коленете?“

„О!“ Червенината по бузите ѝ стана по-гъста. „Това е хубаво.“

„Не е хубаво. Дяволски е притеснително. И какво ще правим с него?“

„Не знам.“

Той се размърда, опъна едното си коляно, ала изглежда не намери успокоение. През цялото време погледът му не се отделяше от нейния, проникваше през нощта и разстоянието между тях и я пронизваше право в сърцето.

„Може би ако просто му се отдадем и се любим, ще се освободим от него.“

„Може би.“

„Да опитаме ли?“

Дишането ѝ започна да се учестява.

„Не знам.“

„Би могла да ме поканиш у вас.“

Керълайн прехапа устни.

„Ние не се познаваме.“

„Мога сам да се поканя у вас.“

„Не знам дори името ти.“

„А може и ти да дойдеш тук.“

„Не мога.“

„Трябва по някакъв начин да разчупим леда.“

„Знам. Знам.“ Тя обърна глава към вратата, откъдето се чу силно чукане. „Не може да бъде. Някой идва.“

„Може да е Кони.“

Керълайн отново го погледна.

„Не. Тя замина за събота и неделя.“

„Или някоя друга съседка?“

„Може би.“

„Или Бен. Може още да настоява.“

„Надявам се, че не.“

Отново се разнесе чукане, този път още по-силно. Тя отново обърна глава към вратата.

„По-добре виж кой е.“

„Знам.“

„Върви. Аз ще те чакам.“

С недоволна въздишка Керълайн остави чая си на рамката на прозореца и тръгна към вратата.

Брендън не можеше да отдели очи от нея. Тя изглеждаше толкова сладка, толкова жива, както бързаше през стаята. Шортите ѝ бяха къси, но така добре подчертаваха бедрата ѝ. А тази тениска... Бе готов да си изяде шапката, че тя не носеше отдолу сутиен. Не че имаше шапка, ала облогът си струваше. Той бе сигурен, че ще спечели. Косата ѝ бе хваната в опашка, от която висяха кичури, галеци влажния ѝ врат. Можеше да измисли всякакви неща, които би правил с тези висящи кичури и с нейния врат и със своя език...

По дяволите, това не беше съседка. Това беше мъжът, с когото тя ходеше, но никак не изглеждаше щастлива, че го вижда. Бе стиснала здраво дръжката на вратата, а гърбът ѝ бе скован. Брендън присви очи. Виждаше, че мъжът говори, сочи към вътрешността на апартамента ѝ. Тя поклати глава, ала той не ѝ обърна внимание и влезе няколко крачки навътре.

Брендън почувства как тялото му се напруга, но това бе много различно от сексуалното напрежение преди малко. Той наблюдаваше, без да откъсва поглед. Гостенинът продължаваше да говори. Тя отново поклати глава, този път по-бавно, ала каквото и да казваше, то изглежда ядосваше човека, който прокара пръсти през косата си и после объркано разпери ръце.

Брендън почти му съчувстваше. Мъжът не приличаше на простак — бе чист, добре облечен и се държеше някак извинително. Ако бе хлътнал по нея дори само наполовина, колкото Брендън, и тя му отказваше това, което той най-много искаше, Брендън можеше да го разбере.

Но съчувствието му се изпари в момента, в който мъжът я стисна за ръката. Тя бързо се отскубна от хватката му и направи крачка към вратата, ала нейният гостенин я догони, без да спира да говори и да жестикулира. Тя посочи към вратата, той поклати глава. Когато обви ръка около кръста ѝ и я притисна към себе си, тя се изви назад и се опита да го отблъсне.

Резкият звук на смачкана кутийка от бира в ръката му върна Брендън към действителността. Бе гледал достатъчно. „Сладката и

сексапилна“ не искаше онзи мъж там. Ако той не желаше да го разбере сам, Брендън щеше да му помогне.

Без да гледа, хвърли пътьом кутийката към умивалника и за рекордно време се спусна три етажа надолу. Нямаше време да се спре, когато стигна до улицата. Толкова много пъти бе изминавал мислено този път, че знаеше как най-бързо да заобиколи блока. Знаеше също, че след като нейният апартамент гледа към неговия, нейната къща трябва да бе четвъртата от ъгъла. Той дотича там колкото имаше сили и рязко отвори вратата, която се блъсна в палеца на крака му. Изруга, но нямаше време да се занимава повече със себе си. Без да обръща внимание на болката, хукна по стълбите, прескачайки по две стъпала наведнъж.

Можеше да го приеме като добра поличба за фантазиите си, за сметките си или за каквото и да е, че вратата на апартамента на третия етаж бе отворена, ала нямаше време да мисли за поличби, добри или лоши. Забави крачка, спря пред прага, опря за миг ръка на касата и спокойно влезе вътре.

В мига, в който влезе, главата на Керълайн се завъртя към вратата. Вече се бе освободила от хватката на Елиът, но заплахата от неговото присъствие си оставаше. Сега изведнъж тя бе изчезнала и забравена.

„Високият, тъмнокос и красив“?! Не може да бъде! Начинът, по който я погледна, потвърждаваше всичко, което си бе въобразявала, и още нещо.

— Здравсти, сладурче — поздрави я Брендън тихо. После се приближи към нея, обви ръка около рамото ѝ и притисна горещите си устни към челото ѝ. — Извинявай, че закъснях. Тръгнах да се поразходя и едва не се загубих — усмихна ѝ се, стисна рамото ѝ и протегна ръка към нейния гост: — Брендън Кар. А вие сте...

Елиът не помръдна. Само очите му се движеха, прескачайки от Брендън до Керълайн и обратно. Изглеждаше напълно объркан, почти парализиран и сякаш го спаси не друго, а вкоренените добри обноски.

— Елиът Маркъм — произнесе той и остави Брендън да раздруса ръката му.

— Приятно ми е — отвърна Брендън и се запъти към хладилника. — Леле, каква гореща вечер — отвори вратата, извади каната чай с лед, която, както знаеше, винаги седеше там, взе си една

чаша от близкия бюфет и си наля. — Някой друг да иска, докато сипвам? — попита той и хвърли поглед през рамо.

Керълайн успя само да поклати глава. Широко разтворените ѝ очи бяха приковани към Брендън — Брендън! — и се съмняваше дали ще може да поеме глътка въздух, какво остава за чай.

Елиът не бе обзет от чак такова страхопочитание. След като успя да се възстанови от шока, предизвикан от внезапното появяване на Брендън — нещо повече, от очевидния факт, че Брендън добре познаваше апартамента на Керълайн, — той присви очи и измърмори под носа си:

— Какво става тук?

При нормални обстоятелства Керълайн би свила рамене. Ала сега обстоятелствата не бяха нормални. Брендън, нейният герой, бе дошъл да я спаси. Тя не можеше да откъсне очи от него, докато той спокойно изпи чая и остави чашата на шкафа.

— Попитах те нещо, Керълайн — повтори Елиът със същия тих глас.

Погледът и се премести към него. Керълайн премигна, сякаш бе изненадана, че все още го вижда там.

— Моля?

— Какво става тук?

В този момент Керълайн осъзна, че топката е у нея. Брендън се бе появил на сцената с гръм и трясък. Тя не можеше да не изиграе ролята си.

— Той току-що се връща от бягане.

— Бос ли?

— Това е най-новата мода — вметна Брендън небрежно. — Мисля, че започна от Зола Буд на Олимпиадата — погледна към пръста си, който дяволски го болеше и бе започнал да се подува. — Трябва да призная, че има и някои неудобства.

Керълайн също видя пръста.

— Как го удари? — попита тя и вдигна разтревожения си поглед към него.

Брендън изобщо не можеше да мисли, когато Керълайн го гледаше по този начин. Очите ѝ бяха кафяви, като неговите. Никога не бе мислил, че неговите очи са особено блестящи, но нейните бяха. И толкова меки. И изпълнени със загриженост.

— Май че... — той се намръщи и се почеса по опакото на ръката. — Не гледах къде ходя. Едно ламборгини мина покрай мен и аз се обърнах да го погледна. Изритах някакво кошче за боклук... — Брендън сви рамене. — Не го видях в тъмнината...

— Да ти донеса лед?

— Не, не, скъпа, няма нужда — дойде и застана до нея толкова близко, че рамото ѝ докосваше гърдите му. — Ще остане ли Елиът с нас за вечеря?

Елиът гледаше втренчено към Керълайн.

— Струва ми се, ти ми каза, че няма друг...

— Нямаше...

— Досега — довърши вместо нея Брендън.

— Ние се запознахме съвсем наскоро — обясни тя. Ала не чувстваше никаква вина. Знаеше, че това ще дойде по-късно. В момента не можеше да мисли за нищо друго, освен за голямото твърдо тяло зад нея. Неговата топлина, която нямаше нищо общо с юнските жеги, я привличаше. Ароматът му, мъжки и потен, изпълваше сетивата ѝ. Самият му размер я караше да се чувства защитена, жива и много, много женствена. — Брендън живее отсреща — добави Керълайн малко задъхано.

Елиът погрешно изтълкува това като проява на слабост и започна да настъпва:

— Ти ми каза, че тази събота и неделя имаш нужда от почивка. Че искаш да бъдеш сама. Че трябва да поработиш и да си отспиш. И това ли заслужавам, задето три месеца се правя на твой кавалер?

— Никой не те е карал — отвърна тя тихо.

— Но аз го правех, а ти не казваше да си гледам работата. А сега изведнъж вече нямаш нужда от мен, така че си измисляш всякакви възможни извинения.

— Всичко, което ти казах, е вярно.

— И затова ли той е тук? — избухна Елиът, насочил пръст към Брендън. — Как според теб трябва да се чувствам аз?

Керълайн знаеше как нея я кара да се чувства присъствието на Брендън — гореща отвътре, малко замаяна и много развълнувана. Поради това ѝ бе малко трудно да съчувства на Елиът.

— Извинявай, май си разстроен...

— Разстроен ли? — ръката му тръгна да се вдига към лицето му, ала се отпусна, преди да бе достигнала до целта си. — Това е много слаба дума.

Брендън се наведе по-близо до Керълайн. Преметна ръка през рамото ѝ като символ за притежание. Харесваше му усещането за стройното ѝ тяло, харесваше му мекотата на кожата ѝ, блясъка на косата ѝ, лекия аромат на цветя, който толкова се връзваше с неговите мечти. И най-много му харесваше, че тя вече не е мечта, а реалност.

— Може би е по-добре да си тръгнете — предложи той тихо на Елиът.

Но той не го чу. Бе прекалено зает да се отдаде с удоволствие на справедливия си гняв.

— Не заслужавам това, Керълайн. Три месеца ти угаждах. С всичко се съгласявах. Ако искаше да видиш някое представление, аз те водех. Ако искаше да ядеш в някой ресторант, отивахме там. Когато имаше работа, казвах: „Добре, уважавам те за това“. А къде е уважението, което заслужавам в замяна?

— Елиът, моля те, недей.

— Защо? Не ти ли харесва истината?

Това, което говореше той, не бе съвсем истина. Керълайн знаеше, че Елиът се опитва да запази достойнството си пред Брендън, ала с възмущението си само влошаваше още повече нещата.

— Нищо няма да се постигне с...

— Не трябва ли да се бия за това, което искам?

— Това ли правехте точно преди да дойда? — намеси се Брендън. Гласът му разсече въздуха като камшик.

Елиът замръзна. Очите му се разшириха, той отвори уста, но веднага пак я затвори.

Керълайн се обърна да улови погледа на Брендън и моментално забрави и неговите думи, и присъствието на Елиът.

Брендън бе красив. Тя не можеше да измисли друга дума. Разбираше, че един безпристрастен наблюдател можеше да я помисли за глупачка, ала не я интересуваше. Брадичката му бе твърда, ъгловата и покрита с тъмната сянка, която бе очаквала. Но не бе очаквала малкия бял белег, нито как бързо трепнаха устните му, когато Керълайн се обърна, нито леката извивка на носа му. И макар да се бе надявала, че очите му ще са кафяви, не бе очаквала, че ще са като плътно тежко

кадифе и ще проникват толкова дълбоко в нея. И най-вече не се бе осмелявала да се надява, че ще изразяват такъв копнеж.

Той тайно ѝ се усмихна:

„Здравей, Керълайн.“

Тя отговори и на усмивката, и на поздрава:

„Здравей, Брендън.“

„Направихме ли го най-накрая?“

„Така ми се струва.“

Ръката му се вдигна от рамото ѝ. Опакоето на пръстите му леко погали бузата ѝ, устните ѝ се разтвориха. Керълайн вдигна глава, докато устните ѝ докоснаха палеца му.

— Стига вече, няма нужда! — изръмжа Елиът.

Брендън и Керълайн стреснато се извърнаха към него и го видяха как се спусна към вратата, рязко я отвори и я затръшна зад гърба си.

После, по-бавно, отново се погледнаха.

— Здравей — произнесе той на глас. Гласът му бе почти толкова кадифен, колкото и очите. Тя едва не се разтопи. Коленете ѝ се разтрепериха, кръвта ѝ запулсира по-бързо във вените. Всичкото напрежение, което Елиът бе създал с тръгването си, сякаш се разчупи, разтвори се и изчезна.

Погледът на Брендън я огряваше цялата.

— Вече бях започнал да мисля, че това никога няма да се случи.

— Аз също.

— Нямах намерение да стане по този начин.

— Знам.

— Ала не можех просто да седя и да гледам как той те мачка.

Керълайн знаеше, че съвсем не е била безпомощна, но това нямаше значение.

— Радвам се, че дойде — каза тя. Не успя да се въздържи и вдигна ръка към лицето му. Брадата му бе твърда и говореше за сила. Керълайн прокара длан по бузата му и обрисова с пръст челюстта му.

Той затвори за момент очи. Когато ги отвори, те бяха потъмнели.

— Докосването ти е много нежно. Хубаво.

— През цялото време си представях, че ще ти хареса — пръстите ѝ се плъзнаха към устните му. В очите ѝ, които се вдигнаха да срещнат неговите, бе изписано безмълвно възхищение.

Комплиментът го разтърси до дъно. Тя го караше да се чувства велик. Отвори уста да каже нещо, ала не можа да измисли подходящите думи, които да изразят какво чувстваше. Затова вместо да говори, докосна с език пръста ѝ и много леко сложи ръце на кръста ѝ. Пръстите му бяха дълги и силни и някак прелъстителни. Замаяна от чувства, Керълайн затвори очи и опря ръце на раменете му. Ако това бе покана, то тя бе подсъзнателна. Но далеч не само подсъзнанието ѝ усети допира на пръстите му върху голата ѝ кожа. Керълайн въздъхна от това божествено удоволствие, после въздъхна отново, когато устните му докоснаха челото ѝ.

Фантазията бледнееше, помисли тя. Никога не бе стигала дотам, да си представи как ще се чувстват китките ѝ върху раменете му, или как гърдите му ще се приближават с всяка глътка въздух, или как бедрата му ще докосват нейните. Чудеше се какво прави този мъж толкова особен. После престана да се чуди и се отдаде на удоволствието от докосването.

Мека. Сочна. Сладка. Брейдън не можеше да повярва, че Керълайн бе толкова съвършена. Бе държал много жени в прегръдките си, ала с никоя не му бе било толкова приятно. Керълайн. И името ѝ бе лирично като нея. Керълайн. Може и да го бе произнесъл на глас, но не беше сигурен, защото бе зашеметен от удоволствие.

Устните му уловиха капчица пот в основата на косите ѝ, после се спуснаха над очите и към бузата ѝ. Докато търсеше устните ѝ, не преставаше да си задава въпроса дали не избързва. Устните ѝ го чакаха полуразтворени.

Отначало я целуна нежно като шепот, наслаждавайки се на разузнавателния си набег. Керълайн също му се наслаждаваше, защото ръцете ѝ се спуснаха по гърба му и твърдите мускули, които усети там, бяха в пълно противоречие е тази нежност. Фланелката му бе мокра, кожата му бе хлъзгава от пот. Дъхът му, който се смесваше с нейния, носеше прохладния свеж аромат на чай. Тя усещаше ударите на сърцето му върху гърдите си, чуваше ехото му във вените си и го прие така, както не бе приемала никой мъж досега.

Подробностите се замъглиха сред облака от блаженство. Устни, ръце, тела — бавни, отмалели движения, постепенно забързващи се под напора на чувствеността. Това бе жаравата в зноя. Жегата във въздуха разгаряше още повече тяхната страст. Една целувка водеше до

друга, по-широка и по-дълбока, едно докосване — до следващо, поинтимно. Ако някой ги бе попитал дали това е сън, и двамата щяха да се затруднят да отговорят. Границата между въображение и действителност бе престанала да съществува.

— Желая те — простена той в едно моментно просветление. Голите ѝ гърди изпълваха дланите му, нейните ръце се бяха плъзнали под шортите му. Двамата се бяха притиснали един към друг и Брендън бе толкова възбуден, че му бе много трудно да разсъждава. Той обаче разсъждаваше, въпреки че гласът му прозвуча дрезгаво, накъсано и припряно: — Знаеш името ми. Аз съм на тридесет и осем години, юрист, стабилен, неженен и няма да ти направя нищо особено... Освен може би бебе. Вземаш ли мерки за предпазване от забременяване, Керълайн?

— Да — прошепна тя. — Да.

В следващата секунда се отпуснаха на килима. Тениската на Керълайн излетя настрана, веднага бе последвана от потника на Брендън и двата им чифта шорти. Посегнаха един към друг за единственото трепетно докосване, което имаше значение в този миг извън времето.

Керълайн никога не се бе чувствала толкова изпълнена, както когато Брендън проникна в нея. Той никога не се бе чувствал така изцяло приет, както когато тя го обгърна. Въпреки че се отнасяха един към друг с доверието на отдавнашни любовници, всяка минута, всяко движение бяха нови и безценни. И никой от тях не можеше да каже кое бе истина и кое измислица, ала огънят им се разгаряше от усещането за непреодолимост.

Тишината на нощта бе разкъсана от тихи стонове и задъхани въздишки, от прошепнати думи на молба или благодарност. И — невероятно! — от смеха на двама души, доволни в момента от себе си. Ехото на този смях звучеше дълго след като въздишките прераснаха във викове и техните тела избухнаха в екстаз.

ПЕТА ГЛАВА

Лежах на килима безсилно, но с преплетени тела. Керълайн се бе проснала наполовина върху Брендън, притисната от един много дълъг и много мъжествен крак. С разрошената си коса, със зачервените си бузи и влажните си устни тя бе олицетворение на задоволена жена. Той, полупритворил клепачи и с лукава усмивка, приличаше на котарак, докопал сметаната.

— Чувствам се щастлив — съобщи Брендън, просто защото му бе приятно да го каже.

И Керълайн бе точно толкова ентузиазирана.

— Аз също. Би трябвало да се чувствам виновна или смутена, дори ужасена — вдигна глава и потърси погледа му. — Нямам навик да влизам в леглото на непознати мъже.

— Аз не съм непознат — увери я той и натисна главата ѝ обратно върху рамото си. — Освен това не сме в леглото.

— Още по-ужасно. На килима!

Брендън се засмя самодоволно.

— Всъщност беше хубаво. Спонтанно. Малко необичайно, както и нашите отношения.

— Какви отношения? Та ние почти не се познаваме.

— Познаваме се.

— Само от осем дни.

— Шегуваш ли се? Аз съм хлътнал по тебе от седмици.

— От седмици ли?! — подскочи тя.

Той търпеливо върна за втори път главата ѝ на рамото си.

— От седмици.

— А аз защо не знаех?

— Може би защото беше твърде заета. Или защото не търсеше нищо. Или защото си жена. А аз не съм.

Керълайн се засмя в топлата му кожа.

— Вярно е. Обаче все пак, ако някой ме е наблюдавал толкова дълго, трябвало е да забележа.

— Всъщност аз имах причини да започна да наблюдавам — призна Брендън и разказа за двете момичета, които живееха в този апартамент преди нея. — Ти беше една приятна промяна.

Керълайн се замисли върху това.

— Струва ми се, че никога досега не съм била промяна.

— Забрави за промяната. Мисли, че е приятна. Макар че това е много слабо казано.

Тя се засмя:

— Щом така казваш.

— А ти не мислиш ли така? — сега той бе този, който вдигна глава. — Хей, ама си страхотна! Чудесно се справи с Елиът и окото ти не мигна, когато пристигнах.

— В началото се пообърках. Никога не бях очаквала така да се появиш.

— Ала знаеше кой съм.

Керълайн кимна и отпусна брадичка на гърдите му.

— Как е пръстът ти?

— Нищо не чувствам.

— Това може да е добре, а може и да е зле.

— По-късно ще му мисля.

Устните ѝ трепнаха в закачлива усмивка.

— Къде всъщност го удари?

— На входната врата долу, когато толкова бързах да те спася от Елиът — Брендън присви очи: — Откъде знаеш, че не съм се спънал в кошче за боклук?

— Ти не би се спънал в кошче за боклук. Освен това знам, че не беше бягал. До, преди да дойде Елиът, ти беше в апартамента си, а пет минути по-късно вече беше тук — тя замълча: — Но все пак бягаш, нали?

— Не толкова, колкото би трябвало. Повече играя тенис.

— Аха.

— Какво значи „аха“?

— Права бях. Когато вечер те виждах да се връщаш мърляв и с широко разкопчана риза, предполагах, че си бил в някакъв спортен клуб.

— Ако имах малко ум в главата си, бих си вземал душ там. Но винаги ми се е струвало, че това би било загуба на време, защото

докато се прибера, отново целият ще съм потен — изведнъж се сепна и почти комично потресен, я хвана за двете рамене и се опита да я повдигне. — Господи, изобщо не се сетих! Тази вечер не съм се къпал. Как ме понасяш?

Керълайн не му позволи да я задържи далеч от себе си и отговори успокоително:

— Не съм се оплаквала, нали?

— Може би си прекалено възпитана.

— А може би имам хрема — ала и двамата знаеха, че това не е вярно, затова тя добави: — Успокой се, харесва ми как миришеш.

Каза го съвсем искрено и той наистина се успокои. По-точно се опита, но Керълайн го гледеше право в очите и погледът ѝ сякаш проникваше в него, хващаше го за сърцето, свиваше стомаха му и горещо се сгромолясваше в слабините му.

— Мислила ли си някога да сложиш тук климатична инсталация?
— попита Брeндън. Това бе първото, което му дойде наум, и въпреки това гласът му прозвуча странно.

— Да, и реших да не слагам.

— Аз също.

— Откога живееш тук? — попита Керълайн. Тя самата се чувстваше малко обърквана, дрезгавият му глас, твърдото му дълго тяло, същата миризма, от която той се безпокоеше — всички тези неща поддържаха огъня на желанието, което мислеше, че вече е задоволила. А когато го погледна право в очите, бе загубена.

— От две години — ръката му бе започнала да се движи по гърба ѝ. Дългите му пръсти лекичко се плъзгаха по гладката и като кадифе кожа. — Преди това живеях в друг апартамент, ала той не беше и наполовина толкова хубав.

— Аз също. Сега мога да ходя пеша на работа.

— Какво работиш?

Керълайн вдъхна дълбоко и потърка носа си върху гърдите му. Това ѝ се стори толкова прекрасно, че повтори движението с буза. Кожата му бе топла, опъната върху стегнати мускули, омекотена от къдриви косъмчета. И миришеше... Толкова хубаво...

— Керълайн?

Тя вдигна глава.

— Мммм?

Мина цяла минута, докато Брендън си спомни какво бе питал. Трябваше да се прокашля, преди от гърлото му да може да излезе някакъв звук.

— Какво работиш?

— Аз съм семеен психотерапевт.

Той се усмихна някак отнесено и промърмори:

— Професия в помощ на хората. Предполагам, че е нещо подобно.

— Предполагаше ли?

Брендън кимна, но много бавно. Бе омагьосан от начина, по който веждите ѝ се вдигнаха и очите ѝ се разшириха. А тези очи... Мили Боже, би могъл да се удави в тях!

— Заради начина, по който вървиш — обясни той дрезгаво.

— Не може да бъде!

Брендън отново кимна, и отново така бавно.

— Това е лудост — прошепна Керълайн. Бе се подпряла с ръка на гърдите му и току-що бе открила, че от най-малкото движение настръхваха не само космите, а и зърната на гърдите му.

Той внимателно я премести да легне изцяло върху него, хвана я под мишниците и леко я повдигна. Погледът му се плъзна от устните към шията ѝ, после по-бавно, ала неспасяемо се спусна още по-надолу.

— Не е лудост. Ти вървиш леко и тихо... — Брендън пое несигурно въздух. — Но в походката ти има нежност, а в бедрата ти грациозност. И... — очите му се замъглиха. — Търпение... ти излъчваш спокойствие... Заоблени и снежнобели, с розови...

— Бедрата ми ли?

— Гърдите ти — плавно и без усилие я повдигна, докато срещна една от тези гърди с устни и започна да я смуче.

Тя тихо извика от удоволствие.

— Керълайн... — проговори той в пламналата ѝ плът. — А Керълайн чия?

Тя си пое дъх и докато Брендън облизваше зърното, с мъка успя да произнесе:

— Купър.

Мина още една минута, докато той заговори отново, и този път гласът му бе най-дълбокият възможен шепот.

— Желая те отново, Керълайн Купър. Този път по-бавно. Искам да вкуся... всяко сладко... местенце... — подчертаваше всяка дума с леки захапвания, които я накараха да се заизвива от разбудена чувственост.

Този път наистина напредваха по-бавно и Брендън не бе единственият, който искаше да се наслади на подробностите. Докато той боготвореше гърдите ѝ, тя прокарваше пръсти през разбърканите му коси. Докато Керълайн описваше с устни контурите на гърдите му, Брендън се запознаваше с млечнобелите ѝ рамене и гръб. Докато той с треперещи ръце изучаваше бедрата ѝ, нейните също така треперещи ръце откриваха плоския му корем и гладката мека кожа край слабините му.

Времето за фантазии бе минало. Всичко, което докосваха, вкусаха и усещаха, бе истинско. Рееха се един над друг и един около друг, увиснали във времето и пространството, ала въпреки това чувстващи с особена яснота всяка ласка. Потта, която покриваше телата им, бе проводник на еротика, горещината в стаята бе забравена, защото по-силна бе горещината на тяхната страст.

Но за бавенето трябваше да се плати. Ръцете и краката им започнаха да треперят от тежестта на обуздаваното желание. Лицата им се изкривиха от сладостно мъчение, удоволствие и болка. От устните им се изтръгваха сподавени викове.

Когато вече не можеше да издържа Брендън се извъртя, така че двамата да лежат настрани с лице един към друг и пъхна крака си между нейните. Керълайн здраво стисна врата му. Имаше нужда да се държи за нещо — светът сякаш летеше под нея с неочаквана скорост. Не знаеше дали беше толкова вълнуващо, защото Брендън бе нов за нея, дали реакцията ѝ към него се дължеше на чисто физическо привличане, или имаше по-дълбоки причини. Знаеше обаче, че и най-лекото му докосване ѝ действа невероятно силно... И че има нужда от още. С тих стон се изви към него.

— Хубаво ли е? — попита той, наблюдавайки как на лицето ѝ се сменят различни чувства. Надяваше се, че като се съсредоточи върху изражението ѝ и дори само като говори, ще утоли поне малко собствения си глад.

Тя кимна. От нея се отрони още един стон, после прошепна името му. Нищо повече! Ала в очите ѝ се четеше такова учудване, че

не му бе нужна друга покана да продължи с ласките.

— Погледни ме, Керълайн. Не си затваряй очите.

— Не мога... — много усилия й струваше да се подчини. Чувстваше се замаяна, сякаш я носеше вихрушка. Впи пръсти в раменете му да се задържи и прошепна пресекливо: — Когато правиш така...

— Така?

— Не ми стига! — простена тя.

— Какво искаш?

Керълайн спусна едната си ръка и го докосна. Брендън трепна, няколко пъти пое бързо въздух и разбра, че няма да издържи още дълго. След секунда я обърна по гръб и проникна в нея. Последният от спазмите й бе повече от достатъчен да го накара да ликува. Но това бе само началото. Едва бе преминал върхът, и двамата се насочиха към следващия връх, после към още по-следващия.

Дълго време мина, преди някой от тях да може да диша малко или много уверено, и още повече, докато проговорят. Между пълното изтощение, безкрайното удовлетворение и омаломощаващата горещина на нощта, те не можеха да се помръднат. Мълчанието изглеждаше достатъчно.

— Мощно — прошепна най-после Брендън. Дъхът му не можа да разроши косите й, натежали от пот. Както неговите, залепнали за челото.

Керълайн издаде звук, който бе отчасти мънкане, отчасти стон и напълно в съгласие с неговата оценка.

— В мечтите си никога не съм си го представял чак така — добави той.

— Аз никога не съм си позволявала да стигна дотам.

— И ти ли си си представяла?

Тя отново измънка утвърдително.

— Разкажи ми какво си си представяла.

— Представях си, че си висок и тъмнокос и красив — отвърна Керълайн и се намести по-удобно срещу него. — И наистина си такъв.

— Бих поспорил, ала щом ти така мислиш, това е достатъчно. Какво друго?

— Мислех, че носят ти ще е прав.

— Съжалявам.

— И че ще бъдеш аристократичен.
— Уха!
— Няма проблеми. В моите фантазии ти се беше отказал от всички тези отживелици, така че крайният резултат е същият.
— Така съм по-спокоен. И какво друго?
— Представях си, че приближаваш четиридесетте. Тук съм улучила.
— Аз пък си представях, че ти си на двадесет и осем. Тя вдигна глава и го награди с една усмивка.
— Това ми харесва.
— Прав ли съм бил?
— Ами!
— Двадесет и седем?
— Какъв дипломат си!
— Добре, на колко си години?
— На тридесет и една.
— Шегуваш се!
— Не се шегувам.
— Тялото, което плених, е било на този свят толкова дълго?
— Чакай малко! Да не би да съм библейския Метусаил, който живял почти хиляда години? А и кой ми го казва! Ти имаш седем години преднина.
— Кое е съвсем тъкмо, не мислиш ли?
Керълайн пое въздух и бавно издиша.
— Да.
Брендън изглеждаше много доволен от това.
— Добре. Продължавай. Какво друго си представяше?
— Че си лекар или учител — той вдигна ръка, с насочен надолу палец и тя побърза да добави: — Но и юрист не е лошо. Сестра ми е юрист. Мога да го приема.
— Слава Богу.
— Какъв точно юрист?
— Криминално право.
— Детектив ли?
— Не точно. Работя към Министерството на правосъдието.
— И сега ли? — попита Керълайн възторжено. Наум свали от главата му бялата лекарска шапка и си го представи като държавен

служител.

— Страхувам се, че да.

— Защо да се страхуваш? Аз мисля, че това е велико.

— Много хора не биха се съгласили с теб — забеляза Брендън, мислейки за един определен човек, после бързо изхвърли този човек от ума си. — Създадена е представа за държавните бюрократи, които седят на бюрата си и се ровят в прашни хартии.

— Ти това ли правиш?

— Аз често седя на бюрото си, ала единствените хартии, в които се ровя са, когато трябва да подредя някаква папка и да премина на следващата.

— А какво има в тези папки?

— Доклади от разследвания, свидетелски показания, хиляди документи. През цялото време се занимавам с битов тероризъм.

— Бомби ли?

— Бомби, отвличания, разни други извършени и потенциални престъпления.

Тя не можа да скрие потреперването си.

— Звучи страшничко.

— Доколкото престъпленията са истински, страшно е. Бих предпочел да остана без работа.

Въпреки сериозната тема, Керълайн не можеше да не се усмихне. Бе казала почти същото на Бен, когато той така безгрижно говореше за нейната работа, и сърцето ѝ се стопли, като разбра, че Брендън споделя чувствата ѝ. Това стопляне събуди любопитството ѝ.

— Винаги съм мислила, че у нас няма тероризъм.

— Повечето хора мислят така. Може би, защото най-бруталните терористични действия все още се извършват в чужбина. Искане ми се да вярвам, че това има нещо общо с начина, по който се ръководи нашата страна. В чужбина ние сме по-уязвими, защото там не можем да упражняваме такъв контрол, какъвто имаме тук.

— Контрол и демокрация — странно съчетание.

— Не съвсем. Декларацията за независимост прокламира, че ще защитава правото на нашите граждани на живот, свобода и стремеж към щастие. За да се защитят тези права, е необходим определен контрол. Понякога някой пътник може да се оплаче от мерките за сигурност на летищата, особено ако са го спрели и проверили за нещо,

което е предизвикало тревога, но огромното мнозинство от нас разбират, че това е в името на нашата собствена безопасност. Ние сме благодарни за мерките, които се предприемат за нейното обезпечаване.

Тя го наблюдаваше как говори и бе очарована. Той се изразяваше ясно, без да се крие зад юридически термини като някои други адвокати. Освен това бе откровен. Виждаше се по очите му. А лекотата, с която говореше, показваше, че бе наясно с мислите си.

— Не ме гледай така — прошепна Брендън. — Възбуждаш ме.

Керълайн премигна объркано. Не бе и помислила за това.

— Извинявай. Нямах такова намерение. Ала ти си толкова убеден. Изписано е на лицето ти.

А това, което бе изписано на нейното лице, бе възхищение, но не възхищението на някоя празноглава жена, засипана от порой думи. Възхищението ѝ се основаваше на уважение и точно затова имаше такова въздействие върху Брендън. Всъщност, това го изненада. Никога не бе свързвал сексуалните желания с уважението. Разбира се, осъзнаваше, че са свързани, макар и не пряко. Ако уважаваше жената, с която бе, сексът се получаваше по-добре. Ала фактът, че изражението на лицето на Керълайн го възбуждаше, водеше до по-дълбоки изводи, върху които в момента не бе готов или не бе способен да разсъждава.

— Струва ми се, че имам нужда от един студен душ — реши той.

— Това опасно ли е?

— Студеният душ ли?

— Работата ти. Ако се занимаваш с терористи, сигурно рискуваш собствения си живот.

Загрижеността, която долови в гласа ѝ, засили тревогите му. Можеше ли да има нещо общо между загрижеността и сексуалното възбуждане? Досега не го бе вярвал, но доказателствата се трупаха. Опита се да си представи образа на най-опасния, най-презрения, най-противния терорист.

— Аз не се занимавам пряко с тях. Поне не често.

— Съдиш ли ги? — попита тя и се надигна да го вижда по-добре. При това бедрата ѝ се оказаха между неговите, горещият ѝ корем се притисна към неговия, а гърдите ѝ към ребрата му.

— Понякога — Брендън се прокашля. — Керълайн, наистина имам нужда от един душ. Какво ще кажеш да отидем заедно в банята? — имаше чувството, че по-лесно би могъл да понесе да се изкъпе

заедно с нея, отколкото да лежи гол до нея. Би било много просто отново да правят любов, ала това, което всъщност искаше, бе да говорят. А нямаше да могат, докато лежаха така.

Керълайн, която бе съвсем погълната от мисли за неговата работа, не бе съвсем сигурна как да изтълкува внезапното му желание за душ. Въпреки че стаята бе все още гореща, потта върху телата им някак си бе изсъхнала. Тя се чудеше дали Брендън не си измисля причини да се отдръпне. Някои мъже обичаха след секс да бъдат оставени на спокойствие. Той уж досега много удобно си лежеше до нея, но може би го бяха хванали нервите.

Керълайн помръкна, разкъсвана между извинение и разочарование.

— Прекалено много въпроси ли задавам? Сигурно непрекъснато те питат все едно и също. Извинявай. Сигурно ставам досадна... Ала наистина ми се иска да чуя нещо повече. Не съм познавала много юристи. Сестра ми се занимава с фирмено право, което е нещо съвсем различно...

Той спря потока от думи, като притисна твърдия си пръст към устните ѝ.

— Не, не задаваш прекалено много въпроси. Радвам се, че те интересуваш, и после ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш. Но ми е много трудно, както си се сгушила в мен. Не искам да останеш с впечатлението, че в главата ми е само едно, защото не е така. Само че тялото ми не иска да слуша главата. Накратко — завърши Брендън, затаил дъх, — ако не станем веднага от този килим, утре дупето ще те боли.

Тя се изчерви и отрони едно толкова засрамено „О!“, че той силно я прегърна.

— Хайде — изръмжа Брендън. — Да ходим да се къпем. Искам да видя дали и в твоята баня налягането е толкова слабо.

Слабо беше, ала това много малко намали удоволствието от времето, което прекараха под струите. Чувстваха се съвсем спокойни един с друг и си говореха весело, докато се сапунисваха и изплакваха.

Той се радваше, че Керълайн не проявява нито свян, нито лицемерно благоприличие. Както си бе мечтал, тя се чувстваше съвсем добре като жена, а мисълта, че се чувства достатъчно добре с него, за

да се отпусне в такова интимно, макар и не сексуално занимание, му бе много приятна.

Керълайн се радваше, че Брендън, който бе съвсем очевидно възбуден, когато влязоха в банята, не се и опита да задоволи желанията си. Не че не го желаше отново, но да бъдат толкова близо един до друг и да не правят любов някак показваше, че тяхното привличане се простираше отвъд секса. А това тя имаше нужда да знае — особено след грубите думи на Бен предишната неделя.

— Следващата задача — оповести Брендън и се потупа по корема. — Да хапнем.

Бяха излезли от банята, изсушили се, колкото позволяваше влагата, и отново облечени.

— Мога да приготвя нещо — предложи Керълайн колебливо, — ала изборът ще бъде между замразена храна, сандвич с фъстъчено масло и пържени яйца. Извинявай, но нямам нищо друго прясно. Денят за пазаруване е утре.

Той махна с ръка на извинителния ѝ поглед.

— Яде ми се нещо китайско. Какво ще кажеш да донеса нещо за вкъщи от ресторанта?

— Предпочиташ ли да отидем на ресторант? — попита тя, ала нежеланието ѝ се отрази в очите на Брендън. Още не бяха готови да се покажат пред света, пък бил той и с климатична инсталация.

— Ще ядем тук — той се запъти към вратата. — Само ще изтичам до нас за пари.

Тя посегна към чантичката си:

— Аз имам пари...

— В никакъв случай. Освен това, ти се преоблече. Аз също бих искал, а също... — Брендън хвърли печален поглед към пръста на крака си, който бе повече червен, отколкото подут. — И да обуя нещо — на прага се обърна и я погледна. „Бих могъл да бъда кавалер и да отида сам, ала не ми се иска да те оставям точно сега. Може да започнеш да мислиш и да съжаляваш за онова, което направихме, а аз не искам. Имам нужда от повече време с теб. Трябва да поговорим какво ще правим оттук нататък.“ — Ще дойдеш ли с мен? — попита той тихо.

Керълайн се усмихна широко. Всъщност не ѝ се искаше толкова скоро да изпуска Брендън от погледа си, и въпреки че никога не би му

го казала, се зарадва на поканата и изтича до килера за сандали.

След малко двамата отново минаха по пътя, по който той преди това толкова бе бързал. Но докато стигнаха до апартамента му, Брендън стана неспокоен.

— Ще ме извиниш за безпорядъка — направи симпатичен и припрян, а значи и безуспешен опит да подреди малко натрупаните писма и вестници. — Не очаквах гости.

— Няма защо. Вече знам, че си разпилян — дръпна ръцете му от купчината и го побутна: — Върви да се преобличаш. Умирам от глад.

Тя довърши оправянето на пощата, после се облегна и почака, докато Брендън облече зелени шорти и чисто бяло поло и обу нови на вид гуменки. Той седна на леглото, протегна крак и с гордост отбеляза:

— Знаех си, че ги пазя за специален случай — изправи се и се обърна към нея с ръка на кръста: — А ти откъде знаеш, че съм разпилян?

— Виждала съм те как живееш, Брендън Кар — Керълайн се опитваше да остане сериозна, ала очите ѝ танцуваха. — Ти оставяш дрехите си на стола, а списанията разпиляваш по цялата масичка. Освен това рядко си оправяш леглото — хвърли поглед към умивалника. — Права бях. Това там са натрупани мръсни чинии.

— Сигурно ме гледаш през бинокъл.

Тя поклати глава.

— Наистина ли е толкова зле?

Керълайн кимна.

— Ще трябва по-често да викам чистачка.

Тя се засмя.

— Забавляваш се, нали? — попита той обидено, но когато Керълайн отново кимна, се усмихна: — Да ходим да вземем нещо за хапване — прегърна я през раменете и я поведе към вратата.

— Разкажи ми нещо повече за твоята работа — подзе Брендън и остави оглозгания кокал в чинийката, която Керълайн бе дала специално за целта. — От колко време си психотерапевт?

— Официално от седем години. Завърших в Дюк и работих четири години в Ролидърам, преди да дойда във Вашингтон.

— Защо избра точно Вашингтон?

Тя избърса ръце с една салфетка и посегна да си вземе от яйченото руло.

— Винаги ме е интересувала столицата. Когато научих, че една известна психотерапевтична група търси още един член, реших да си опитам късмета. Той проработи. Моите колеги имат своите чудатости, ала са способни терапевти и ми дадоха много повече от възможността да започна. Нещата са стигнали дотам, че графикът ми е доста запълнен.

— И затова ли са дългите вечери, когато пишеш отчети вкъщи?

— Да не би ти да ме наблюдаваш с бинокъл?

— Не, просто мога да събера две и две. Не минава почивен ден, без да поседиш на тази маса.

— В службата времето сякаш никога не стига.

— Но понякога там работиш до късно вечер — той гледаше в чинията ѝ, докато Керълайн се опитваше да разчупи яйчното руло с пръчиците за хранене. — Защо просто не го хванеш с пръсти и не си отхапеш?

— Защото точно в това е предизвикателството.

— По дяволите предизвикателствата! — Брендън посегна към своето руло, поднесе го направо към устата си и отхапа наведнъж една трета от него. Преглътна го и се усмихна очарователно: — Не беше лошо, а?

— Ти имаш по-голяма уста от мен.

— Вярно — съгласи се той, продължавайки да се усмихва. Тя влизаше в тона му. Брендън ценеше това у жените.

— Какво има? — попита Керълайн, едновременно смутена и озадачена от усмивката му.

Той поклати глава и се насили да стане сериозен.

— Нищо. Изместваме се от темата за твоята работа. Като си помисля за семейна психотерапия, си представям как цялото семейство е седнало около масата и си крещят един на друг, а психотерапевтът играе ролята на рефер.

— Не си далеч от истината — засмя се тя. — Няма маса, около която да седят, ала аз понякога играя ролята на рефер. Всъщност моята работа е по-разнообразна. Занимавам се със семейства, които не се разбират, с двойки, които не се разбират, с деца, които имат потиснато самочувствие или не могат да преживеят развод или смърт, с бащи, които се чувстват изоставени, със самотни майки... — Керълайн спря, за да си поеме въздух. — Списъкът продължава до безкрайност.

— Доста тежко.

— Понякога.

— Не ти ли идва нанягорно?

— Случва се. Но въпросът не е толкова във вида проблеми, защото аз съм от онези, които вярват, че няма зло без добро. Това, което наистина ме разстройва, е ако не мога да достигна до някой клиент или ако в играта се намесят външни фактори, които разрушават импулса на плодотворна според мен терапия.

— Като например?

— Като например, когато на родителя му омръзне да плаща сметките. Вижда чувствително подобрение в поведението на детето и решава, че вече всичко е наред и проблемът е решен. Аз не съм човек, който би провеждал една и съща терапия до втръсване, ала глупавите промени са си глупави. Това е като да ти бият пеницилин заради стрептококова инфекция. Симптомите изчезват след първите няколко дни, но ако на пациента не продължат да му го бият всичките десет, или колкото там са дни, бацилите продължават да живеят.

— А когато проблемът отново се прояви, изпращат ли ти пак детето?

— Рядко. Обикновено аз съм изкупителната жертва. Родителят си казва, че аз лошо съм си свършила работата, и отива при друг психотерапевт. Аз самата съм имала клиенти, които преди това са ходили при друг и идват при мен със същите оплаквания.

— Ти приемаш ли ги?

— Как мога да не ги приема?

— Ти си мека душа.

— Това са точно моите думи — промърмори Керълайн и ядосано нападна яйчното руло. Единственият резултат от опитите ѝ да бъде изискана беше разкъсаната обвивка. — Сърцето ми лесно кърви — вдигна го с пръсти към устата си. — „Прекалено лесно“ — отхапа го също както Брендън преди малко, ала не се оказа толкова сръчна и част от него падна на чинията. — Точно сега — започна тя, изчака да преглътне хапката в устата си и после продължи — ми е мъчно за Елиът.

Брендън бе почувствал, че това се задава. Странно, не се чувстваше заплашен. Усещаше само любопитство.

— Какво означава той за теб?

— Просто ми е приятел. Нищо друго. Случката тази вечер в определен смисъл беше много добре дошла. От известно време тактично се опитвах да му го намекна, но той не схващаше. Поне вече знае. Сега вероятно седи в апартамента си, чувства се унижен и се самообвинява. Въпреки перченето си, той няма кой знае какво самочувствие.

— Разбрах, че обвиненията му са несправедливи — заяви Брендън със суха усмивка.

Керълайн сви рамене.

— Елиът много се стараяше. Той решаваше какво според него искам да правим...

— А ти беше прекалено възпитана, за да възразяваш.

— Не прекалено възпитана.

— Значи прекалено добросърдечна.

— Просто е толкова... болезнено да разочароваш някого по този начин. Неговите намерения винаги бяха добри.

— Ще му се обадиш ли?

Тя се замисли над тази възможност, въртейки в пръсти пръчиците за хранене.

— Мисля, че трябва. Трябва да му обясня как се чувствам. Макар че съм закъсняла, трябваше по-рано да кажа нещо. Ала ако мога да направя така, че да се почувства малко по-добре, все още е от помощ.

— Не мислиш ли, че ще се почувства още по-унижен, ако му се обадиш?

Това не й бе дошло наум. А може би не му бе обърнала внимание. Трябваше да признае, че бе възможно с обаждането си много повече да облекчи собственото си чувство на вина, отколкото неговата обида.

— Така ли мислиш? — попита Керълайн предпазливо. — Ти си мъж. Какво би предпочел, ако беше на мястото на Елиът?

— Трудно е да се каже.

— Щеше ли да имаш чувството, че сипвам сол в раната?

Той набоде на вилицата си парче храна и задъвка замислено.

— Сигурно, поне в момента. По-късно можеше и да разбере, че това, което говориш, е разумно. Разбира се, зависи какво ще кажеш.

— Че нашите отношения нямат бъдеще, че могат да живуркат още няколко месеца, но няма да е честно към никой от нас.

Брендън кимна.

— Ако бях на мястото на Елиът, щях да го приема. Ала той иска да чуе нещо повече — тонът му предполагаше, че тя знае за какво става дума.

Керълайн наистина знаеше.

— Той ще иска обяснение за теб и мен — довърши тя виновно.

— Точно така.

Керълайн пое дълбоко въздух.

— В такъв случай просто ще трябва да му повторя това, което му казахме тази вечер.

— Оттогава се случиха много неща.

Тя наведе очи.

— Знам.

— Съжаляваш ли?

Керълайн вдигна поглед към него.

— Не! — след моментно мълчание попита тихо: — А ти?

Той поклати глава твърдо и решително. Това я удовлетвори и тя попита от чисто любопитство:

— Коя е красивата руса жена, която съм виждала у вас?

Брендън отговори също така направо. Сякаш вече се бяха разбрали, че русата не е заплахата, а само нещо случайно, което трябва да бъде обяснено.

— Джослин. Ходехме известно време. Струва ми се, че моето положение с нея много прилича на твоето с Елиът.

— Тя иска повече, а ти не искаш.

— Точно така.

— И не схваща намеците.

— Не.

— А ти не можеш да ѝ кажеш да си върви по пътя.

— Не мога. Съвсем отскоро е тук. Един общ приятел от Детройт ми каза, че тя идва и ме помоли да ѝ покажа кое как е. Джослин е много симпатична, много нежна жена. Мислех си за някой мъж, с когото да я запозная, но тези, които познавам, са или прекалено млади, или прекалено стари, или прекалено женени, или прекалено груби.

— Защо не я запознаеш с Елиът? — предложи Керълайн, сдържайки усмивката си.

Той ѝ отговори със същия закачлив тон:

— Защо ти не го запознаеш с нея?

— Като се замисля...

— Би трябвало малко да изчакаме. Би било много неловко да скъсаме и веднага да започнем да ги сватосваме.

Керълайн се усмихна широко и се облегна назад.

— Е, след като вече разрешихме този проблем...

— Какво ще ми кажеш за другия мъж, който идва тук? — попита Брендън. — Който се отби миналата неделя.

Усмивката ѝ угасна. Тя остави пръчиците за хранене.

— Това е Бен. Бяхме заедно една година, ала това е минало и свършено. Шест месеца беше в Испания. Предполагам, сега се надява, че аз ще запълня празнотата, докато си намери някоя друга.

— Но ти не искаш.

— Абсолютно.

— Добре — той също се облегна назад. Известно време двамата се гледаха мълчаливо. После Брендън се обади: — В такъв случай да се върнем на въпроса. Ние... Двойка ли сме?

Керълайн нямаше нужда да мисли много. Въпреки че правенето на любов играеше някаква роля в решението ѝ, то в никакъв случай не беше решаващият фактор. Тя се чувстваше добре с Брендън. Нещо повече, той я вълнуваше. Толкова много имаше в очите му, които сега гледаха право в нейните, толкова много в изражението му, толкова много в съзнанието му. Би трябвало да е глупачка, за да не ги изследва и разбере. А Керълайн Купър не бе глупачка.

ШЕСТА ГЛАВА

— Бих искала... — започна Керълайн.

Гласът ѝ заглъхна и Брендън се разтревожи.

— Но?

— Бих го искала повече от всичко друго. Ала има нещо, което трябва да знаеш. Напоследък има моменти, в които... — тя се намръщи от усилието да изрази с думи мислите си. — Напоследък има моменти, в които се чувствам използвана.

Той едва не въздъхна от облекчение. За част от секундата през ума му бе прелетяла мисълта за някаква ужасна болест или за тъмна сянка от миналото, или дори за предстоящо заминаване от Вашингтон. С „използвана“ можеше да се справи, стига да разбере какво означава това.

— От мъжете ли?

— Не, не. От... О, Господи, от всички! — очите ѝ се разшириха изразително. — Може би „използвана“ не е точната дума. Така звучи някак злонамерено, а всъщност никой от тях никога не ми е желал злото — продължи да се мъчи, докато накрая го погледна безпомощно: — Ама не мога да намеря по-добра дума.

— Просто ми разкажи спокойно какво чувстваш. Няма закъде да бързаме. Цялата нощ е пред нас.

Успокоителният му тон и очите му, в които бе изписано цялото спокойствие на света, я окуражиха и Керълайн започна да обяснява:

— Когато ме попита откога съм психотерапевт, аз ти отговорих откога „официално“. Помниш ли? — Брендън кимна. — Е, неофициално е от почти двадесет години.

— Единадесетгодишен психотерапевт?

Тя призна абсурдността на това твърдение с бледа усмивка.

— Всъщност бях на дванадесет или тринадесет години, не помня съвсем точно. Имах доста приятели и ние всички бяхме много близки. Някак си аз се оказах довереникът. Те си изливаха душите пред мен, а аз ги изслушах и ги успокоявах, доколкото можех. Същото беше с

брат ми и сестра ми — той е една година по-голям, а тя две години по-малка от мен — но не помня кога започна това. Аз бях по средата, човекът с глава на раменете си, опората, мъдрецът. Брат ми е умно момче, ала винаги е бил импулсивен. Хвърля се с главата напред, преди да е помислил, а ако нещо не се получи, се срива. Сестра ми е също толкова умна, но тя има таланта да се нагърбва с повече, отколкото може да носи. Понеже е перфекционист и затова невинаги може да отговори на собствените си високи стандарти, накрая се пренапряга. Винаги е било моя грижа да ѝ помогна да се отърси от напрежението.

— Бих предположил, че това трябва да е работа на родителите ти — забеляза Брендън внимателно.

Керълайн вдигна безпомощно поглед към тавана.

— Родителите ми са една съвсем отделна история. Баща ми е най-сладкият татко на света. Той се занимава с бизнес и е много добър в това, което прави, ала когато трябва да се справя с чувствата на другите, е безпомощен. За нещастие майка ми пък е виелици от чувства. Тя се тревожи за всичко. Ако няма проблеми, сама си ги създава.

— Затова брат ти и сестра ти са се обърнали към теб.

— И майка ми. Тя също се обърна към мен! Щом се върнех от училище, ме посрещаше с разказа за последната си травма. А аз слушах, съчувствах ѝ и говорех каквото ми дойде наум, за да ѝ помогна да ѝ стане поне малко по-добре — Керълайн вдигна ръка: — Моля те, не ме разбирай погрешно. Не че имах готови отговори, не че бях някакъв гений. Просто имах добро отношение и здрав разум.

— И много търпение — добави той с доволна усмивка.

Тя се изчерви, защото си спомни за наблюдението, което Брендън бе направил, докато се любеха.

— И търпение — съгласи се Керълайн, взе каната с чай с лед, допълни двете чаши и отпи голяма глътка от своята.

Брендън се замисли над думите ѝ.

— Ти очевидно си била роден съветник. Твоите роднини трябва да са го забелязали много рано.

— Не съм сигурна, че по онова време осъзнаваха какво става. Сега говорят неща като: „Знаех си, че мога да разчитам на теб, Керо“,

или: „Какво щях да правя без теб, Керо“, или: „Ти си добра душа, Керо“.

— Сега ли? Искаш да кажеш, че това продължава и досега?

Тя кимна и сбръчка нос от отчаяние.

— Майка ми все още ми звъни по няколко пъти седмично от Милуоки, сестра ми от Филадельфия, брат ми от Балтимор. Аз наистина ги обичам и бих се чувствала самотна, ако не си говорех с тях, но когато се върна от работа и трябва да се занимавам с всеки от техните истински и въображаеми проблеми, тревоги и страхове... Това е прекалено. Може би ако професията ми беше друга, ако не се занимавах по цял ден с други хора и техните проблеми, щеше да ми остава емоционална енергия и за тях. Обаче започнах да се чувствам толкова уморена от всичко това, толкова...

— Използвана.

Погледът ѝ стана умолителен.

— Значи ме разбираш? — той едва успя да кимне, и Керълайн се наведе към него и припряно продължи:

— И не са само роднините ми. Това са и приятелите. Старите приятели се отбиват, когато са във Вашингтон, и аз много обичам да се срещам с тях и да си разказваме новостите, ала кой знае как накрая стигаме пак до същото. Те си изливат душите, аз слушам и ги съветвам. Искам да кажа, винаги е било така, затова не разбирам защо сега ме дразни... Освен дето най-последно прозрях, че в едни взаимоотношения би трябвало да има две страни... Добре... — тя вдигна ръка. — Ти сигурно си мислиш, че аз съм стабилен човек, който сам разрешава проблемите си, вместо да търси съвети от другите. И до известна степен си прав, но не напълно. Аз също имам потребности.

— Твоите приятели знаят ли това?

— На едно ниво го знаят, ала аз не им го натяквам. Може би нещата щяха да са по-различни, ако нещо казвах или исках от тях. Но аз се оказвам толкова въввлечена в техния живот, че не мисля за своя. Взemi например Джесика Райт. Запознахме се преди две години в групата по аеробика и се сприятелихме. Тя наистина ми харесва. Работи в местната телевизия, така че е интересна и забавна. Ала интимният ѝ живот е като сапунена опера. Миналия месец ми се обади — още не мога да го повярвам, — обади ми се, защото погрешка определила среща на двама мъже в един и същ ден. Сега, теоретично

би трябвало всичко да е наред. Срещата ѝ с Доналд била следобед, а с Малкълм вечерта. Само че поканила Малкълм на вечеря в седем, а Доналд казал, че точно по това време ще я върне вкъщи.

Брендън започна да схваща положението.

— Но не е можела да каже нищо на никой от тях, защото никой не е трябвало да знае за съществуването на другия?

— Точно така. Ще повярваш ли, че и двамата мъже работят в същата телевизия?

Той кимна, ала мислите му вече летяха напред.

— Какво те накара да направиш?

— Отидох у тях в пет, подредих масата и сложих вечерята да се готви. Всичко това тя не можеше да направи по-рано, защото Доналд щеше да заподозре нещо, като дойде да я вземе.

— Не можеше ли да каже, че ще ѝ идва на гости приятелка?

— С китайския порцелан, колосаните ленени салфетки и свещите?

— Не звучи лошо — отстъпи Брендън. — И какво стана?

— Към седем бях приготвила всичко. Джеси накара Доналд да я остави в апартамента на една друга приятелка, после дотича по задните алеи и се изкатери по аварийната стълба в спалнята си, докато аз всячески се мъчех да развличам Малкълм — тя прокара пръсти през косата си, която отново бе влажна от пот. — Да не говорим, че аз самата закъснях за среща. Джеси толкова се извиняваше и беше толкова благодарна, че тогава това сякаш нямаше значение, но ако не беше Джеси, щеше да е някой друг — замълча, пое си бързо въздух и продължи: — Вземи колегите ми в службата. Те всичките са чудесни и аз никога нямам нищо против да сменя някой от тях, когато нещо му се случи. Обаче техните искания би трябвало да имат все някаква граница. Мерън настоява да ходя с нея, когато пазарува...

— Ти имаш отличен вкус за дрехи.

Керълайн нямаше нужда да любопитства откъде знае какво носи, затова попита тихо:

— Така ли мислиш?

Той кимна.

Удоволствието от комплиментата му спря пороя от думи. Тя се усмихна и замълча.

— Продължавай — подкани я Брендън.

— Не мога да повярвам, че правя така. Държа се съвсем като майка ми.

— И ти си човек. И ти имаш нужда от време на време да се изприказваш. Кога за последен път си го правила?

Керълайн сви рамене.

— Значи отдавна е трябвало. Продължавай, моля те.

Тя бързо поклати глава.

— На теб не ти трябва такова нещо.

— Продължавай.

— Сигурно съм досадна и глупава.

— Ти ме караш да се чувствам полезен. Освен това в края на разказа ти ще има нещо, което ме засяга — това „но“ за нашето общо бъдеще. Тъй като аз не съм сигурен, че искам да го чуя, колкото побавно стигнеш до него, толкова по-добре — той се прокашля. — И така, говореше за твоята колежка, Мерън, на която й помагаш да пазарува. Да разбирам ли, че тя няма вкус за дрехи?

Керълайн му се усмихна в дух „какво знаеш ти“.

— Отгоре на всичко тя има червена, почти оранжева коса и е доста закръглена, така че е още по-трудно да се намери нещо, което да й отива.

— А другите ти колеги?

Тя вдигна един пръст.

— Първо Питър, който е разведен и има нужда от рехабилитатор, след като през седмица взема в неделя тринадесетгодишната си дъщеря — още един пръст. — Второ, Нормън, който е във война с тъща си и има нужда от военен стратег на пълен работен ден... И който, между другото, случайно е брат на Елиът. Много мила ситуация — трети пръст. — Накрая Джейсън, нашият стажант-секретар, който е открил, че получава по-добри оценки на домашните си в колежа, ако аз съм му ги поправила.

— И ти не можеш да откажеш?

— Как бих могла?! Те са ми приятели. Имат нужда от помощ, затова се обръщат към мен. Те знаят, че няма да им откажа. Ала напоследък е толкова уморително. Все някой нещо иска. Може би е от жегата... — телефонът иззвъня. Керълайн обърна очи към противния апарат и сниши глас до съзаклятнически шепот:

— Знаех си, че е прекалено хубаво, за да бъде вярно. Цяла вечер нито едно обаждане. Сега ще си платя за всичко.

Брендън едва се сдържаше да не се разсмее на отчаяното ѝ изражение. Телефонът отново иззвъня.

— Да се обадя ли? — тя сериозно се замисли над този въпрос, после поклати глава: — Ако е Елиът, значи сигурно е съкрушен — погледна към часовника над микровълновата печка. — Доста е късно. Но пък като се вземе предвид разликата във времето, може да е и майка ми, която пак се е разтреперила. А и без разлика във времето, може да е Керън, която е започнала да ражда, или Карл, който е на път да удуши Даян... — разнесе се трети звъни Керълайн притисна юмрук към челото си. — Не мога да издържам — скочи от масичката и грабна слушалката. — Ало?

— Гледис? — попита бавен старчески глас.

— Гледис? — повтори тя с огорчен шепот, после повиши глас: — Не, не е Гледис.

— А може ли да се обади? — попита човекът колебливо.

Керълайн затвори очи и поклати глава.

— Съжалявам, ала тук няма никаква Гледис.

— Можете ли... Да ми кажете кога ще се върне?

Тя притисна два пръста към челото си и бавно ги завъртя.

— Не ме разбрахте. На този номер не живее никаква Гледис.

— Кой номер е този?

— А вие кой номер търсите?

От другата страна на жицата се чу шумолене на хартия. Керълайн вдигна с една ръка косата от врата си и зачака търпеливо. Погледна първо към Брендън, след това към тавана.

— Ето го — събщи мъжът и прочете номера, който търсеше.

— Грешно сте набрали, господине. Защо не затворите и да опитате отново?

— О, много извинете — възкликна той с искрено объркване. — Пръстите ми вече не са толкова стабилни, както навремето. Много извинявайте.

— Няма нищо — успокои го тя и затвори. — За втори път звъни — обърна се към Брендън. — Горкият човек, сигурно е почти осемдесетгодишен. Как мислиш, за какво търси тази Гледис толкова късно през нощта?

— През ум не ми минава — отговори той с усмивка.

Усмивката му бе малко прекалено доволна.

— Да не би да го познаваш?

— Разбира се, че не.

— Ала знаеш нещо за него.

Брендън сви рамене:

— Само, че за някои нужди няма време.

Керълайн се върна до масата и го изгледа със съмнение.

— Да не мислиш, че старецът...

Той отново сви рамене:

— Можеш да го попиташ следващия път, като се обади.

— Ммм... Защо не се сетих за това?

— Защото — провлече Брендън, — си жена.

Усмивката, която тя се опитваше да скрие, излезе доста крива. Не разбираше как един мъж може да е толкова сладък. Бе се опянал на фотъойла, кръстосал крака и скръстил ръце пред гърдите си. Отдавна бе изритал гуменките, а потникът му се бе измъкнал от шортите. Изглеждаше по такъв начин, че сърцето ѝ се разтопи... А и този игрив тон... Керълайн импулсивно обви ръце около врата му, наведе се и положи една влажна и звучна целувка върху наболата му буза.

— Това пък какво беше? — попита той и я придърпа в скута си.

— Зърбърт.

— Какво значи зърбърт?

— Никога ли не си гледал „Шоуто на Козби“? Не, не си, защото нямаш телевизор. Аз обаче имам. Като чух каква гюрултия се вдига около това ужасно шоу, трябваше поне веднъж да го видя. Всъщност то се оказа достатъчно смешно, за да го гледам повече от веднъж, но аз или по това време не съм вкъщи, или съм на телефона, или се сещам да пусна телевизора чак когато е свършило.

— Е, какво е зърбърт?

— Това е нещото, което Руди дава на Клиф, нещото, което аз току-що дадох на теб — тя се надигна и посегна към кутията с телешко филе от китайския ресторант.

— Какво правиш?

— Ще го притопля.

— Не ти ли харесва да седиш на коленете ми?

Керълайн бе с гръб към него, обърната към кухнята. Като го чу, наведе глава. Не ѝ ли харесваше да седи на коленете му? Глупав въпрос. Ръцете ѝ бяха живи само там, където се бяха допирали до раменете му, а задната страна на бедрата ѝ не беше единственото място, което още бе изтръпнало.

— Струва ми се — заяви тя и отметна назад глава, — че с удоволствие бих седяла на коленете ти цяла нощ и почти цял ден утре.

— Аз не бих имал нищо против — прошепна Брендън в ухото ѝ. Той безшумно се бе озовал зад нея. Дългото му тяло се притисна към нейното, ръцете му я обгърнаха.

Керълайн въздъхна, затвори очи и облегна глава на рамото му.

— Хайде да е цяла седмица.

Брендън докосна с устни слепоочието ѝ.

— Тъж... Тук може да възникне проблем. В понеделник трябва да замина за Детройт.

— За колко време?

— За четири дни.

Тя обърна глава и зарови лице във врата му.

— Значи няма да има светлина, която да очаквам вечер?

— Мога да си купя устройство за автоматично включване на осветлението.

— Не е същото.

— Можеш да дойдеш с мен — той кръстоса ръце пред нея, притискайки я по-силно към себе си. — Там ще можем да правим всякакви неприлични неща преди и след моите срещи.

— Ала аз трябва да работя — извъртя се и обви ръце около врата му. — Обаче си страхотен изкусител — посрещна устните му. Целувката бе дълбока и поглъщаща. Когато я пусна да си поеме въздух, Керълайн се бе вкопчила в раменете му. — И страхотен целувач — добави тя задъхано.

— Кой ми го казва! Виж ме, старая се с всички сили да ти покажа, че не само сексът ме интересува, а ти се движиш по този начин или се извиваш по този начин, или идваш с изражение, което прави от мен пихтия от полудели хормони, когато трябва още да си поговорим.

Настъпилото моментно мълчание бе пълно и дълбоко. Керълайн ясно усещаше възбудата му и тръпките, предизвикани от

разпространяващото се към крайниците му желание. Тя също бе възбудена, макар и не толкова видимо и част от нея не искаше нищо друго, освен да протегне ръка и да го докосне. Но другата част осъзнаваше истината в думите му и изражението ѝ го призна.

Брендън взе лицето ѝ в длани и наведе главата ѝ назад, докато очите им се срещнаха.

— Кажи ми, че тази нощ ще спиш с мен. Мога да понеса всичко на света, ако знам, че ще е така.

— Ще спя с теб тази нощ.

Той въздъхна с облекчение, после рязко смени скоростта — грабна кутията с пържен ориз от масата и я сложи в микровълновата печка до телешкото филе.

— Колко време?

— Тъъ... Две минути.

Брендън нагласи програматора, включи микровълновата печка, след това осигури необходимото му разстояние между себе си и Керълайн, като заобиколи масата и седна на стола си.

— Докъде бяхме стигнали?

— Целувахме се.

Той я наказва с намръщване.

— Преди това.

— Зърбърт? — сърцето ѝ, което се бе забързало преди минути, когато беше в прегръдките му, се връщаше към нормалния си ритъм.

Брендън махна с ръка в знак да се върне още назад. Тя се подчини.

— Още по-рано се оплаках от хората в службата. Ала имам нужда да си почина от тази тирада. Разкажи ми за себе си.

Отначало той не отговори. Опитваше се да събере мислите си. От време на време — както в момента — успяваше да се погледне отстрани и да види какво става с него, и бе потресен. Не можеше напълно да повярва, че Керълайн бе Керълайн и че бе истинска и че му оставаше подозрително малко да се влюби до уши. Последната мисъл беше най-невероятната, но Брендън не знаеше как иначе да си обясни защо сърцето му се разтваря така всеки път, когато тя погледне към него.

— Брендън?

Той премигна и се върна в настоящето.

— Ти още не си свършила да ми разказваш за себе си.

— Ще довърша по-късно.

— Ала аз искам да чуя поуката от твоята история.

— Ще я чуеш.

— Ще ме оставиш в неизвестност?

Керълайн кимна.

— Бил ли си някога женен?

Искаше му се да продължи да спори, защото въпреки безгрижния тон, който толкова успешно докарваше, наистина нямаше търпение да чуе какво ще му разкаже тя. Но разбираше нейното любопитство. Керълайн имаше право на него. Не се ли бе съгласила току-що да прекара нощта с него? Освен това, нямаше да му навреди още в началото да сложи картите си на масата.

— Не. Никога не съм се женил. Веднъж едва не се стигна дотам, ала връзката ни приключи много гневно и със скандали.

Керълайн хвърли един поглед към прозореца и заговори тихо:

— Когато... си фантазирах, направих списък от причините, поради които все още си сам.

— Откъде знаеше, че съм... Искам да кажа, преди тази вечер?

— Аз не се занимавам с женени мъже — заяви тя, сякаш това отговаряше на въпроса му.

— Имаше ли намерение да се занимаваш с мен?

— Не че имах намерение. Фантазирах си. Мислех си, че може да си се оженил много рано, бракът да се е оказал несполучлив и да си се развел. Или че си бил прекалено зает с кариерата си, за да се ожениш. Или че никога не си срещнал подходяща жена — Керълайн замълча й попита още по-внимателно: — Какво стана?

Преди да бе успял да отговори, микровълновата печка иззвъня. Керълайн скочи, извади кутиите и ги донесе на масата. Едва след като разсипа ориза, му махна с клечките за хранене като знак да продължи.

Брендън ахна пред натрупаната в чинията му купчина.

— Не си го разделила много поравно.

— Аз искам съвсем малко.

— Какво предпочиташ да правя — да говоря, или да ям?

— И двете.

— Трудно ще ми бъде.

— Ще се справиш.

И наистина той откри, че като разнообразяваше разказа си с хапване и поглеждаше сегиз-тогиз към Керълайн, изпитва по-малка болка от разказа си.

— Запознахме се с Гуен като студенти първокурсници по право в Бостън. Тя беше различна от мен — много агресивна, много изискана — и аз намирах това за вълнуващо. Като двойка си подхождахме много. Виждахме нещата от различни ъгли и ги обсъждахме, докато и двамата се чувствахме обогатени от разговора. Аз имах въображение, тя имаше техника. Учехме се един от друг — Брендън спря да хапне, после продължи: — Наистина вярвах, че Гуен е жената. Обичахме се. Щяхме да завършим, да си намерим работа и да живеем щастливо до края на живота си.

Озовала се в привичната си роля, Керълайн слушаше внимателно. Брендън нямаше представа, че сърцето ѝ биеше по-бързо в очакване на развързката.

— Недоразуменията започнаха вероятно през лятото преди трети курс. Тогава карахме практика в области, в които по идея щяхме да се насочим, след като завършим. Гуен стажуваше в една частна фирма, аз бях в прокуратурата. Започнахме да спорим добродушно — или поне на мен тогава ми се струваше, че е добродушно, макар понякога и доста разгорещено — за частната практика срещу държавната служба. Гуен смяташе, че стабилност и престиж има единствено в частната практика. Аз мислех, че истинското уважение и предизвикателство е в службата на обществото. Всеки от нас беше убеден в правотата си и това стана постоянен източник на спорове между нас. Тези спорове продължиха през целия трети курс, а към края „разгорещени“ бе най-меката дума, с която можеха да се опишат.

— И след завършването всеки от вас пое по свой собствен път.

— О, да. Аз бих могъл да приема работата на Гуен, въпреки че тя говореше с мен като милионер с просяк, ако тя приемеше моята. Но Гуен искаше пари, а аз много добре знаех, че като държавен служител никога нямаше да печеля толкова, колкото тя искаше.

— Ти си се ядосал.

— Да, ядосах се. И бях обиден. Имах чувството, че тя ме изоставя поради най-дребни причини. По-късно осъзнах, че причините съвсем не са дребни, а изоставянето е двустранно. Ние с Гуен имахме напълно различни ценностни системи. Въпросът за парите беше

просто последната капка. Сега като се обърна назад, се чудя как сме изкарали толкова дълго. Предполагам, че само защото бяхме студенти.

Той спря, за да хапне, ала без да усеща какво яде. Разходи едно парче телешко из цялата чиния и накрая остави вилицата и вдигна очи към нея:

— Аз живея добре, Керълайн. Не екстравагантно, но добре. През годините съм спестявал и влагал пари, ала никога не съм се впечатлявал от демонстрации на благосъстояние. Жилището ми може би е скромно според стандартите на някои хора, но за моите нужди е достатъчно. Аз сам съм избрал да живея тук. Някой ден мога да реша да живея другаде. Ако реша така — чудесно. По същия начин, когато изляза в отпуск, го прекарвам както аз искам. Това може да значи шикозен курорт в Карибите или дървена колиба в планината, ала аз имам право на избор и го използвам.

Керълайн не виждаше нищо погрешно в неговата философия, която толкова приличаше на нейната. Нито в откровеността в очите му, в настойчивостта, в уязвимостта. Но усещаше, че Брендън не бе свършил, затова не каза нищо.

— Струва ми се, че това, което се опитвам да ти кажа — продължи той, облегал ръце на масата, — е, че нямам всичките пари на този свят, не ги искам и не ми трябва. Обичам си работата. Удовлетворението от работата в служба на държавата не се свежда само до парите. Рано или късно този главен прокурор ще се пенсионира или ще бъде сменен при поредната смяна на властта и аз ще трябва да си търся нова работа. При моя стаж това няма да е проблем. Не ме питай къде ще търся, защото не знам. Това, което знам обаче, е, че искам да работя като държавен служител.

Керълайн изпитваше възхищение и гордост.

— Говориш така, сякаш се оправдаваш. Няма нужда.

Очите му напрегнато следяха реакцията ѝ.

— Просто исках да знаеш.

— Добре. Вече знам.

Устните му много бавно се отпуснаха в нерешителна усмивка.

— Не си ли доволна, че ме попита дали съм бил женен?

Тя кимна:

— Така научих много повече неща за теб — очите ѝ проблеснаха.

— И съвсем между другото, последния път, когато си взех отпуск,

беше една събота и неделя този февруари. Прекарах ги в една ферма във Върмонт, където ползвах обща баня с осем други почиващи. Ядохме семейно на дълга маса заедно със собствениците и трите им деца. Плащахме по-малко, защото помагахме в домакинската работа. Моите задължения бяха да събирам яйцата от кокошарника.

— Беше ли ти приятно?

— Разходките в околните гори ми бяха по-приятни от събирането на яйца, ала на секундата бих се върнала във фермата. Беше успокояващо. Една приятна промяна на ритъма. Починах си.

Брендън внезапно скочи от стола си, заобиколи масата, грабна я и я отнесе до прозореца.

— Какво правиш! — възкликна Керълайн стреснато.

— Отвличам те. Ти си съвършена. Ти винаги имаш правилния отговор за всичко — той се отпусна на едно коляно на перваза на прозореца и я разположи между бедрата си. Ръцете му се обвиха около нея.

— Отвличаш ме на перваза на собствения ми прозорец? Това пък що за отвличане е?

— Някаква друга идея ли имаше?

Тя нямаше. Просто плъзна ръце около кръста му. Брендън отново заговори над главата ѝ:

— Хайде да отидем в Мейн.

— Мммм?

— Казах, хайде да отидем в Мейн. Можем сутринта да пътуваме със самолет до Бенгор, после да наемем кола и да караме на север. Там по брега на Пенобскот има усамотени малки къщички, които се дават под наем. Ще бъде спокойно и прохладно.

— Това е невероятно — измърмори Керълайн.

— Не непременно невероятно, но със сигурност...

— Не, не — тя вдигна глава, докато очите им се срещнаха. — Харесва ми не Мейн, а фактът, че ти го предлагаш. Когато си фантазирах, си представях, че правим нещо такова. Представях си, че ще ме откънеш някъде, където... Няма да нося отговорност и няма да се чувствам виновна... Брендън?

Харесваше му начинът, по който Керълайн произнасяше името му.

— Мммм?

— Това е поуката от моята приказка. Това имах предвид, когато ти попита дали сме заедно, а аз отговорих „да, но...“ — видя объркването в очите му. Нейният собствен поглед изразяваше същите прямота, настойчивост и уязвимост, които бе видяла преди малко в неговия. — Нещото, което искам — не, от което имам нужда в една връзка, е свободата. Уморена съм да се чувствам отговорна за другите. Уморена съм да се чувствам виновна, когато правя това, което искам. Уморена съм от обвързаността и задълженията и дребните уловки. В живота ми има прекалено много проблеми. Не искам нашето да бъде проблем — тя замълча и умолителната нотка в гласа ѝ се засили: — Можем ли да го направим?

Той за минутка не отговори, загледан замислено в лицето ѝ. Накрая каза:

— Не знам. Не съм сигурен, че която и да е връзка може да бъде толкова свободна. По определение една връзка означава някакъв вид обвързаност.

— Взаимното привличане обвързва и в това няма нищо лошо.

— За какво привличане говорим — физическо или емоционално?

Докато Керълайн обмисляше въпроса, чертите му я разсеяха. Това бяха честни, открити черти, подканващи в отговор също за честност и откритост.

— Точно това искам — прошепна тя. — Честност и откритост. Искам да казвам само това, което искам и което чувствам. Искам ти да казваш само това, което искаш и което чувстваш. Без лъжи. Без дребни измислици и празни баналности. Без игрички. Без пазарлък на клетви и обещания.

— Мога да приема това...

— Обаче има още. Искам да мога да се опра на теб. Искам да мога да ти се оплача, да си отворя сърцето, да помоля за съчувствие, съвет и утеха. Омръзнало ми е във всяка връзка да играя ролята на майката. Искам някой да се грижи за мен... — гласът ѝ рязко заглъхна.

— Какво има?

— Не вярвам, че аз говоря всичко това! — прошепна Керълайн и извърна поглед. Опита се да се отдръпне, ала ръцете на Брендън се стегнаха около нея.

Той виждаше смущението ѝ и докосна с пръсти тези издайнически местенца — бузите ѝ, устните, челото.

— Ти говориш каквото искаш. Ти си честна и открита.

— Аз съм егоист.

— Може би имаш нужда да бъдеш егоист.

— Но аз не мога да очаквам да приемеш това.

— Защо не ме оставиш аз да реша какво ще приема и какво няма да приема? В момента се опитвам да разбера какво точно казваш.

Сериозните ѝ очи се обърнаха към него.

— Аз казвам, че не мога нищо да ти обещаю.

— Ти искаш една честна връзка без усложнения, която трябва да продължи дотогава, докато ни е приятно.

Тя кимна много бавно.

— Мисля, че в момента това е всичко, на което съм способна.

— Защото те разкъсват от много различни страни?

— И защото се чувствам използвана... Изпепелена... Изстискана.

Брендън нямаше нужда да се замисля за мнението си. Нито трябваше да спори с Керълайн на какво е способна. Тя можеше да му казва, че се чувства използвана, изпепелена и изстискана, ала за последните няколко часа му бе дала повече, отколкото която и да било друга жена му бе давала за години. — Приемам твоите условия — заяви той.

— Наистина ли?

— Наистина. Не ми трябва майка. Нито психотерапевт. Не мога да обещаю да бъда мъж, който се съгласява с всичко, защото това няма да съм аз. Не мога да те лъжа за чувствата си, а и не мисля, че ти би искала това. Но няма да злоупотребя с теб. Няма нищо да очаквам и няма за нищо да настоявам. Ще бъда на твое разположение да правиш с мен каквото пожелаеш.

Керълайн не бе много сигурна как да реагира на това бързо съгласие. Бе очаквала някакъв спор. А може би се бе надявала на спор?

— Ти... Наистина ли нямаш нищо против? — попита тя колебливо.

— Нямам.

Недоверието ѝ продължи още само минута. Накрая бе разрушено от същия този егоизъм, от който се бе разтревожила. Керълайн имаше това, което искаше. Брендън Кар — тайният приятел, съседът, белият рицар, изключителният любовник — се бе съгласил да приеме

условията от нейните фантазии. В момента точно това ѝ трябваше. Ако той нямаше оплаквания...

— А какво става с Мейн?

— Още не мога да повярвам, че го предлагаш. Когато си фантазирах, си мислех за някое място някъде на север, където нощите ще са прохладни. Само че си представях, че ще стигнем дотам само с кола.

Брендън бързо поклати глава:

— Няма достатъчно време. Това са повече от десет часа каране. Щом стигнем, ще трябва веднага да тръгнем да се връщаме, за да стигнем на работа в понеделник. Ако пътуваме със самолет, ще имаме там почти двадесет и четири часа. Имаш ли нещо тук утре или в неделя, което да не можеш да пропуснеш?

— Не.

— Аз също. Е, какво мислиш?

— Мисля, че никога досега не съм си представяла, че мога да направя нещо толкова импулсивно.

— Не е вярно.

— Кое не е вярно?

Той хвана лицето ѝ в длани и зарови пръсти във влажните кичури, спускащи се върху бузите ѝ.

— Да се любиш тази вечер с мен беше по-импулсивно, не мислиш ли?

Тя кимна и се изчерви.

— Коего следва да покаже, че нашите импулси са добри, когато става дума за нас. Така че, хайде да отидем в Мейн.

— Добре.

СЕДМА ГЛАВА

Идеята бе добра. Но за да хванат самолета за Бенгор, който би им позволил после да стигнат навреме с кола, трябваше да тръгнат в седем сутринта. А в седем Брендън и Керълайн спяха като умрели. И в това нямаше нищо чудно след цяла нощ любене и малко сън.

Пръв се събуди Брендън. Проснат по очи на леглото, той обърна главата си на възглавницата и се протегна. Тялото му бе напълно изтощено, ала това бе успокояващо изтощение, което се разливаше от врата до пръстите на краката.

Удовлетворен. Чувстваше се невероятно удовлетворен. Това бе ново усещане, което го озадачаваше, докато успя с мъка да отвори едно око и да види къде се намира. Когато погледът му се плъзна към разрошената коса, гладкия като кадифе гръб и меко заоблените бедра, не можа да се въздържи и се разля в една много бавна, много самодоволна, много мъжка усмивка.

Миг по-късно усмивката му угасна и главата му рязко се надигна.

— О, не! — прошепна Брендън, взирайки се в часовника върху нощното шкафче. — Единадесет!

Откъм Керълайн се дочу тих стон. Тя сви крака си, изпъна ръка на измачкания чаршаф и с още един стон бавно се обърна към него. Той я усети точно в кой момент се осъзна, защото рязко замря, а после нерешително го докосна с върховете на пръстите си по кръста. Накрая също така нерешително и почти невярващо вдигна глава и срещна погледа му.

— Успахме се — обади се Брендън. В гласа му, още дрезгав от съня, се долавяше същата несигурност, каквато се виждаше в нейните очи. Той не знаеше дали ѝ е приятно, неприятно или безразлично, и пътуването до Мейн бе най-малкият проблем. Колкото и да бе невероятно, след като имаше чувството, че винаги я е познавал, това бе първият път, когато се виждаха на светло.

Единственият проблем на Керълайн бе началната загуба на ориентация. Тя не бе свикнала да се буди до мъж и самото му физическо присъствие с осезаемата си топлина и аромат я объркваше — докато осъзна, че това бе Брендън. Объркването ѝ бързо премина. Брендън. Изглеждаше ѝ съвсем естествено той да е в нейното легло. С лека усмивка опря чело на гърдите му.

— Керълайн?

Тя се прозя.

— Добре ли си?

Керълайн измуча утвърдително.

— Мисля, че е късно да пътуваме до Мейн.

— Добре — измърмори тя. — Още по-хубаво.

Брендън внимателно повдигна косата от врата ѝ.

— И без това вали.

Керълайн отново измуча.

Той се чудеше дали го разбира какво ѝ говори, защото сякаш отново заспиваше. Поне изглеждаше доволна, помисли Брендън с усмивка, загледан в изтегнатото ѝ тяло.

И тя като него обичаше да се протяга. През нощта имаше някои опасни моменти на леглото ѝ персон и половина, когато в любовната си страст едва не се прекатурваха на пода. Дори и сега Брендън бе опасно близо до ръба на леглото, докато Керълайн се протягаше. Но той нямаше нищо против.

Господи, колко бе сладка! Сладка, естествена и невъздържана. Чувстваше се съвсем свободна с него. Бяха създадени един за друг.

За съжаление не можеше да ѝ го каже, въпреки че му идваше отвътре. Тя би помислила, че се опитва да я обвърже, а Брендън ѝ обеща, че няма. Обеща ѝ също да отидат до Мейн, ала не удържа обещанието си.

— Трябваше да навия будилника — каза като извинение към себе си и още повече към нея, после измърмори нещо в смисъл, че умът му е бил зает с други неща.

Като за човек, който заспива, нейното добродушно, макар и замаяно „И на мен така ми се струва“ звучеше съвсем свързано. Керълайн много добре разбираше какво мисли Брендън и чувстваше същата вина. Не можеше да започне да си припомня всеки момент, когато бяха посягали един към друг през нощта. Понякога пръв

започваше той, понякога тя. Но това нямаше значение, защото и двамата изпитваха необуздан и безкраен глад. Дори и сега, когато отвори очи и видя дългото му, мъжествено и стройно тяло, усети трепване отвътре. Малко смутена от това, се размърда и се изтегли нагоре да легне до него на възглавницата, като не успя да сдържи охкането си.

Брендън се извъртя към нея и сложи ръка на бедрото ѝ.

— Какво има?

Страните ѝ порозовяха.

— Нищо. Само малко ме боли.

Ръката му се плъзна към вътрешната страна на бедрата.

— Тук ли?

Керълайн кимна.

— Не си ли била с мъж след Бен?

— Не. А и с него никога не съм правила такова нещо.

Устните му трепнаха:

— Маратон ли?

Тя се засмя. Звукът бе приятен, лек като перце и весел.

— Мммм, думата май е точна — замълча за минутка. — Откъде намиращ толкова сила? И сигурно изобщо не те боли.

Кафявите му очи проблеснаха.

— Не бих казал. Мислех, че съм в добра форма — спортувам, играя ракетбол. Ала тази сутрин ръцете и раменете ми се сърдят на нещо, което съм направил с тях.

Керълайн си представи точно какво е направил и кожата ѝ пламна.

— Радвам се, че не съм само аз — бе омагьосана от тези кадифени кафяви очи. Но не бяха само очите, а и разрошената му коса, и наболата му брада, и широките му рамене.

Той улови устните и в лека и сладостна целувка. Върховете на пръстите му докоснаха топлите косъмчета между бедрата ѝ — нежно, толкова нежно, ала това бе достатъчно, за да предизвика бясна реакция. Когато Керълайн отново простена, това нямаше нищо общо с болката. Прошепна името му и каза задъхано:

— Това може да продължава вечно.

— Нека — отговори Брендън също шепнешком, очарован как тя спря да диша.

— Никога не съм била такава — понечи да се оправдае Керълайн, но очите ѝ бяха премрежени, а устните полуотворени:

Той се опря на лакът, за да вижда по-добре лицето ѝ.

— Полезно е.

— Толкова много ли? — прошепна тя.

— Аха.

— Трябва да спрем...

— Не още.

— Не знам... колко още мога да понеса.

— Само това.

Пръстите ѝ се забиха в раменете му.

— Брендън! — в задъхания ѝ вик се долавяха изненада и учудване, което бе невероятно за него, защото тази нощ вече много пъти я бе довеждал до върха. Ала сега тялото ѝ тръпнеше и когато спазмите започнаха да отшумяват, Керълайн скри лице в рамото му.

— Хубаво ли е? — прошепна той дрезгаво.

— Ммм.

Няколко минути лежаха, заслушани в тихия шепот на топлия дъжд във вътрешния двор и далечния шум от уличното движение.

— Какво ли си мислиш за мен? — измърмори Керълайн и вдигна замаяните си очи към лицето му.

— Мисля — отговори Брендън, — че си много страстна жена.

Ръката ѝ почиваше върху корема му. Тя я плъзна по-надолу и прошепна:

— А ти? Ти също си страстен. Ще ми позволиш ли и аз да ти доставя удоволствие?

Пръстите му се затвориха около нейните и ги насочиха обратно.

— Не сега.

Целуна я по челото.

Керълайн трудно можеше да повярва, че един мъж може да е толкова безкористен. Но вглеждайки се в лицето му, не откриваше нищо, освен искреност.

— Сигурен ли си? — прошепна тя.

Той се усмихна и кимна.

Колко красива усмивка, помисли Керълайн. Усмивка на сигурен в себе си човек. Нежна и щедра. Усмивка, от която изпитваше определено свиване в областта на сърцето.

За да противодейства на това свиване, тя го погледна обвинително:

— Ти си ме омагьосал. Или пък има нещо във въздуха. Мислиш ли, че бензинът от колите на двора може да действа възбуждащо?

Брендън поклати глава, едва сдържайки усмивката си.

Керълайн изсумтя в знак на съгласие. Тя не усещаше мирис на бензин. Никога не бе усещала. В момента обаче въздухът около тях бе мъглив, смесица от влажност, сън и секс, която ѝ се струваше прелестно земна.

Затвори очи, сгуши се още повече в рамото му и се усмихна доволно, когато той започна да гали косата ѝ. Изненадваше я, че физическият контакт ѝ бе приятен в такова време. Но пък физическият контакт с Брендън бе нещо, което никога досега не бе познавала. Беше нов и освежаващ, като оазис в горещата пустиня. Здравото му тяло я подкрепяше, въпреки че повтаряше извивките на нейното. Колкото и случайно и неволно да бе, докосването му пораждаше трепет и я вълнуваше, а ако бе нарочно, беше възбуждащо, чувствено и удовлетворяващо. Освен това я караше да забрави целия останал свят.

И тялото, и съзнанието ѝ звънтяха от удоволствие. Керълайн мислеше как би могла да прекара целия ден с него по този начин, когато той внимателно я отмести и стана от леглото. Наведе се да я целуне по върха на носа и прошепна:

— Веднага се връщам.

Изчезна в банята. Когато след малко се показа отново, отиде до хладилника, наля голяма чаша портокалов сок и ѝ го донесе в леглото.

— Впечатлена съм — заяви тя и нагласи възглавницата да се облегне. После пое чашата, отпи голяма глътка и му я подаде. — Закуска в леглото. Не е лошо.

Брендън пийна малко.

— Ако бях истински кавалер, щях да направя един екзотичен омлет.

— Няма нужда. Аз не закузвам — подсмихна се Керълайн. — Ала ти няма откъде да знаеш, нали?

Той сви устни и бавно поклати глава:

— През деня нищо не виждам. Познавам те само като нощно създание.

— Изкарваш ме порочна — прихна тя.

— Не порочна. Може би дива или чувствена, дори ненаситна, но в никакъв случай порочна — отпусна се до нея и ѝ хвърли един поглед.

— Е, след като изпуснахме пътуването до Мейн, какво ти се прави сега? Вашингтон е романтичен град. Можем да си поиграем на туристи и да се разходим под дъжда.

— Под дъжда ли?! — повтори Керълайн изразително.

— Мммм. Няма да се разхождаме. Можем да отидем с колата извън града.

Тя се замисли върху това, ала отново валеше дъжд и мисълта, че часове наред ще бъде затворена в колата, а ръцете на Брендън ще са залепени за кормилото някак не ѝ допаднаше. Сбърчи нос в знак на неодобрение.

— Мога да те оставя на спокойствие — предложи той предпазливо. — Да правиш това, което правиш нормално в събота... — Керълайн яростно поклати глава и го прекъсна. Брендън се успокои и разпери ръце в знак за саможертва: — Аз съм на твое разположение. Каквото кажеш.

Това, което наистина ѝ се искаше, бе да си остане тук цял ден. Чувстваше се приятно уморена и напълно задоволена. Болките в тялото ѝ щяха да преминат от една топла вана и я привличаше идеята да се изкъпят заедно с Брендън, после просто да лежат и да си говорят, да правят любов и да се надсмиват над трескавия живот.

Но, Господи, какво щеше да си помисли той за нея, ако му предложеше цял ден да мързелуват? Може би щеше в крайна сметка да реши, че е наистина порочна. Всъщност, реши тя, трябваше да го остави той да предложи цял ден да бездействат заедно.

Точно в този момент телефонът иззвъня. Керълайн хвърли един поглед към него, после отново обърна очи към Брендън. Когато се разнесе вторият звън, тя положи една влажна целувка върху малкия белег на върха на брадичката му, претърколи се през тялото му и зашляпа по пода към телефона. Размисли едва когато бе вдигнала слушалката, ала беше вече късно.

— Ало?

— Какво става, Керълайн? Преди малко ми се обади Елиът. Бесен е.

— Нормън... — въздъхна тя и с изписано на лицето съжаление се обърна към Брендън. Ако само бе спряла и се бе замислила, преди

да вдигне слушалката! Ако само бе включила телефонния си секретар... — Как си, Нормън? — попита любезно.

— Не особено добре, след като брат ми току-що ми развали спокойната съботна закуска.

Прободе я чувство на вина.

— Съжалявам — каза Керълайн спонтанно, после добави. — Не е трябвало да го прави.

— Много бих искал да знам защо все пак го направи. Какво се е случило между вас?

Погледът ѝ се насочи към Брендън, който се бе облегнал на таблата на леглото, свил ръка зад главата си. Цялото му внимание бе насочено към нея, което, слава Богу, не беше проблем. Той знаеше за Елиът. Знаеше каква връзка има Елиът с Нормън. И видът му, и самото му присъствие я успокояваха.

— Какво ти каза той? — попита тя тихо.

— Каза, че го мамиш.

— Просто е разстроен.

— Каза, че си го използвала.

Керълайн усети нов прилив на вина. Наистина, бе използвала Елиът като буфер между себе си и Бен, но самият Елиът не знаеше нищо за това. А колкото до обвиненията, които ѝ отправи снощи и които, беше сигурна, бе повторил пред брат си, тя бе невинна.

— Неправилно е изтъквал нещата.

— Е, какво се е случило?

Керълайн слисано поклати глава.

— Не мога да повярвам, че ти се е обадил.

— Той ми е брат. По-малък брат.

— Ала въпреки това е на тридесет и шест години — възрази тя, потискайки внезапно надигналото се раздражение. — Наистина ли е очаквал, че ще се втурнеш да го спасяваш и да оправяш всичко?

— Не съм сигурен какво е очаквал. Може би просто е трябвало да си излее яда. Но ми се иска да му помогна, ако мога.

Керълайн въздъхна тихо. Нормън беше добър човек. Всъщност, Елиът също. Нещата между тях обаче не вървяха както трябва.

— И на мен ми се иска да му помогна — каза тя. — Затова смятах по-късно да му се обадя.

— Той изглежда има чувството, че между вас всичко е свършило.

— Така е.

— Заради друг мъж ли?

Керълайн отново усети раздразнение и трябваше да си напомни, че това е Нормън, нейният колега. Ако се нахвърлеше върху него, после нямаше да се чувства добре на работа. Освен това той наистина ѝ беше симпатичен. Наистина не му беше работа да се бърка в личния ѝ живот, ала имаше добро сърце.

— Не — отговори тя спокойно. — Свърши просто заради нас двамата с Елиът. Не си подхождаме за дълготрайна връзка.

— Аз мислех, че сте идеални един за друг.

— Ох, Нормън — въздъхна Керълайн и се усмихна тъжно, — ти искаше да сме идеални един за друг.

— Разбира се, че исках. Той ми е брат, ти си ми колежка, а аз ви харесвам и двамата. Какво по-хубаво би могло да има?

— „Хубаво“ не означава непременно добър брак.

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам.

— Наистина ли смяташе да му се обадиш?

— Да.

— Моля те, Керълайн, обади му се. Мисля, че му го дължиш.

— Знам това, Нормън.

— Никога не съм го чувал толкова ядосан.

— Гордостта му е наранена.

Нормън се поколеба за момент. Очевидно се чудеше как по-дипломатично да попита нещо, за което вече бе споменал. Но не можеше да въздържи любопитството си.

— Той наистина спомена нещо за друг мъж.

Тя прехапа устни. Това, което имаше между нея и Брендън, бе нещо лично. И все пак се запита дали частица от истината няма да успокои Нормън.

— Елиът ме покани да заминем някъде в събота и неделя, ала аз отказах. Въпреки това той снощи се появи тук. Докато беше у нас, дойде един приятел... Съсед.

— Мъж?

— Да.

— Ходиш ли с него?

— До снощи не, но сега мисля, че да.

— Значи Елиът те е видял с този човек, след като си му отказала среща?

— Елиът бе дошъл в моя апартамент непоканен и видя съседа ми да идва — възрази Керълайн. — Честно казано, бях благодарна на съседа, че се появи. Елиът беше станал малко прекалено настойчив.

— Настойчив? Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че разбираш — промърмори тя. Вече съжаляваше, че го бе споменала. — Виж какво, Нормън, всичко, което мога да ти кажа, е, че ще се обадя на Елиът. Ако те интересува нещо друго, питай него.

— Той ще ми каже да си гледам работата.

— Защо не съм се сетила за това? — засмя се Керълайн.

— Защото си прекалено дипломатична. Знаеш ли, наистина би била добра за Елиът. Щеше да го облагородяваш...

— Нормън...

— Добре, добре. Оставям те да се върнеш към заниманията си. Ще ти се обадя по-късно. Чао.

Тя много тихо остави слушалката на вилката и без да поглежда Брендън, се зае да слага кафеварката.

— Той ми каза да се върна към заниманията си — обясни неловко. — Ако само знаеше...

Брендън бе схванал същината на телефонния разговор и се чудеше дали това неканено нахлуване на външния свят щеше да попречи на техните отношения.

— Как се чувстваш?

— Във връзка с това, което правех ли? — Керълайн се усмихна на себе си. — Напълно права и доволна.

— Как се чувстваш във връзка с обаждането на Нормън?

Усмивката ѝ угасна.

— Зле. Достатъчно беше, че Елиът се разстрои. Сега той е разстроил и Нормън, така че е станало още по-лошо — тя остави кутията за кафе и умолително обърна поглед към Брендън: — Защо го е направил? Защо му е трябвало така изведнъж да се обажда на брат си и да му се оплаква?

— Може би просто е имал нужда да поговори с някого.

Керълайн обмисли тази възможност и я отхвърли със свиване на рамене.

Брендън опита отново:

— Може би е мислел, че Нормън може да ти повлияе.

Тя изсумтя тихо, ала реши, че и това е възможно. Той я погледна по-сериозно.

— Може би е искал да ти нанесе удар под пояса. Може би се е страхувал, че първа ще стигнеш до Нормън и ще му разкажеш как се е опитал да те нападне.

Керълайн трябваше да признае, че в думите му имаше логика. Не бе приемала действията на Елиът като опит за нападение, тъй като се бе справила и се бе отървала непокътната. Но съдът сигурно би видял нещата по друг начин. И може би Елиът го осъзнаваше.

— Всъщност не беше... чак толкова лошо — опита се тя да защити Елиът. — А и аз почти го казах на Нормън.

— Само че е бил настойчив. Или поне на мен ми се стори, че настояваше.

— Да.

Обърна се да свали кафето от огъня и Брендън се надигна от леглото и дойде до нея.

— Не позволявай това да ти развали настроението. Ти се справи много добре с Нормън, ще се справиш и с Елиът.

— Защо тогава се чувствам такава отрепка?

— Защото си се настроила да се чувстваш така — той вдигна глава и шеговито я огледа. — Не изглеждаш отрепка. Осъзнаваш ли, че се разхождаш наоколо чисто гола, без следа от дрехи и още по-малко от свян?

В отговор Керълайн също го разгледа критично.

— Кой ми го казва!

— Не е ли страхотно? — попита Брендън с такава момчешка усмивка, че тя поклати укорително глава:

— Ти си невъзможен. Виж ме, опитвам се да разреша една сериозна дилема, а ти за какво си мислиш.

Той обви ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си.

— Искях само да кажа, че когато сме заедно, се чувстваме съвсем свободни. Това не е ли чудесно? Освен това — продължи припряно, — мисля, че трябва да оставиш своята „сериозна дилема“ да почака. Нормън знае какво се е случило. Той се поуспокои, нали? А ти вече си решила да се обадиш на Елиът. Е, в такъв случай какъв ти е проблемът... освен да решиш какво ти се прави днес?

Преди Керълайн да бе успяла да отговори, телефонът отново иззвъня. Този път тя наистина се замисли. Когато след още едно иззвъняване продължаваше да се колебае, Брендън вдигна слушалката и ѝ я подаде.

— Ало? — произнесе Керълайн колебливо.

— Аз съм. Приказвала ли си с Даян? — обвинителният глас на брат ѝ не оставяше съмнение, че въпросът не е случаен.

„Брат ми“, прошепна тя беззвучно на Брендън, преди да отговори.

— Миналата седмица вечеряхме заедно, ала аз вече ти казах за това. Оттогава ми се е обаждала няколко пъти. Защо, какво става?

— Тя ми съобщи, че съм импулсивен и че според теб, ако ми даде малко време, ще ми дойде умът в главата.

Керълайн затвори очи и бавно поклати глава. Не отричаше казаното от Карл, просто се опитваше да разбере как нейната приятелка Даян е могла да бъде толкова нетактична, че да повтори дума по дума съвета ѝ, а накрая да цитира и източника.

Брендън стисна рамото ѝ и стана. Тя отвори очи и го видя как довършва кафето. Видът му ѝ даде смелост.

— Вярно е, Карл. Ти наистина си импулсивен.

— И откога си станала такъв специалист?

Керълайн се стараеше да говори спокойно, въпреки че нямаше намерение да отстъпва.

— Откакто бяхме деца и ти ми стоварваше всеки свой дребен проблем. Откакто станах главен психолог, преди да съм завършила. Откакто защитих дисертация по психотерапия.

При последната новина Брендън вдигна вежди, но тя махна с ръка пренебрежително.

Карл също не бе впечатлен.

— Не ми се фукай колко си учена. Аз не съм ти клиент.

— Вярно е. Ти си ми брат, което означава, че те познавам по-добре, отколкото познавам повечето от клиентите си. Ти винаги си бил импулсивен. Нещата между вас с Даян малко не вървят и ти вдигаш ръце, решаващ, че край, това е всичко. Изнасяш се от къщата и подаваш молба за развод, без изобщо да седнеш и да се опиташ да поговориш с нея.

— Тя иска луди неща.

— Имаш ли представа защо? Защото се опитва да те шокира, за да те накара да спреш и да се замислиш, наистина да се замислиш за всичко това. Тя не иска развод, Карл. Тя те обича.

— О, да!

— Обича те.

— Значи е избрала много странен начин да ми го покаже.

Кафето започна да излиза. Брендън спря на път към чашите, за да ѝ намигне окуражително. Керълайн не отделяше очи от него.

— Ти си я притиснал до стената. Може би ако ѝ протегнеш ръка, тя ще може по-добре да изрази чувствата си.

— Ако ѝ подам пръст, ще ми отхапе ръката — сопна се Карл. — И какво ще ми донесе всичко това?

— Може би един щастлив брак.

— Едва ли.

Керълайн наведе поглед към пода и въздъхна:

— Виж какво, Карл, ти трябва да направиш нещо. Много пъти ти предлагам да отидете на брачна консултация, ала ти много пъти отказваше. Вие с Даян трябва да си поговорите. Иначе ще останеш съвсем сам.

— Ти си на нейна страна.

— Аз не съм на ничия страна.

— Глупости!

— Не, Карл — търпението ѝ започваше да се изчерпва. — Аз се боря за вас с Даян като семейство. Имате толкова много неща помежду си. Повярвай ми, вашите проблеми са дреболии в сравнение с онова, което трябва да преживяват други семейства.

Карл изпъшка смутено и затвори.

Тя дълго гледа онемялата слушалка, преди да я остави. Вкопчи пръсти в рамката на леглото и наведе глава.

— Чувствам се ненужна. Нищо, което казвам, не помага на никого. И в това нямаше да има нищо лошо, ако не продължаваха да ме въвличат в техните проблеми.

Брендън протегна ръка и прибра един немирнен кичур зад ухото ѝ.

— Ти се опитваш. Какво още могат да искат от теб?

— Нищо, предполагам. Но, по дяволите, това прилича на обуцаря, чиито деца вечно ходят боси. Моята работа е да съветвам

хората, ала когато опре до семейството на моя брат и най-добрата ми приятелка, все едно че съм... готвачка.

Той се засмя:

— Това пък откъде го измисли?

На устните ѝ се прокрадна усмивка.

— Това е моята тайна амбиция. Никога не съм можела един прост фасул да сготвя.

— Доколкото разбирам, това е предупреждение.

— Аха... — погледна го със светнали очи. Не искаше да е мрачна. Пък и не би могла, когато Брендън бе тук. Той ѝ повдигаше настроението и облекчаваше товара, който иначе би я съсипал. Наистина, обаждането на Карл ѝ бе неприятно. Но Керълайн чувстваше и нещо друго. Чувстваше се като личност. Присъствието на Брендън ѝ напомняше, че и тя има право на свой личен живот.

— Бива те да се справяш с всичко това — вметна Керълайн вместо благодарност.

— С кое? — за момент се бе объркал от този неин поглед, с който можеше да го накара да се чувства велик, без да е произнесла и една дума.

— С моите телефони. Друг мъж би си навлякъл панталоните дълго преди Нормън да е свършил.

Той размърда прекрасните си рамене.

— Аз обичам да съм гол.

Тя хвърли един поглед към прозореца и потисна усмивката си.

— Имаме късмет, че е ден. Кой знае какво щеше да си помисли онзи перверзен тип отсреща, като ни гледа как се разхождаме голи.

— Тъй като онзи перверзен тип съм аз, а аз съм тук, а не там, аз давам разрешение — привлече я в прегръдка, пое дълбоко въздух и шумно въздъхна от удоволствие. — Ето така ми харесва.

Керълайн кимна на гърдите му в знак на съгласие и тъкмо отваряше уста да му каже какво всъщност би искала да прави цял ден, когато телефонът отново иззвъня. Вместо да проговори, тя изръмжа както Карл, преди да затвори.

— Всяка събота ли е така? — попита Брендън.

— Да. Хайде да отидем у вас.

— У нас е много разхвърляно.

Пак се разнесе звън.

— Ала поне е спокойно — възрази Керълайн по-високо от обикновеното. — Това трябва да е или майка ми, или сестра ми.

— Не само ти си ги имаш.

— Тъъ... Аха. И на теб ли ти звънят?

Телефонът извън трети път. Тя се намръщи, грабна слушалката и щеше да изкрещи в нея, ако Брендън не бе сложил навреме пръст върху устните ѝ. Той много бавно свали пръста си и Керълайн много мило произнесе:

— Ало?

— Здравей, Керо. Не раждам, но да ти кажа, бясна съм. Мама ме побърква! Преди малко ми се обади и досега ми опява как щяла да осъди лекаря за небрежно отношение. Не за пръв път го казва. Ала няма никакъв смисъл, тя дори не знае дали има такъв прецедент. Трябва да почака да види дали ще се оправи кракът на татко. Мислиш ли, че го е питала дали иска да се мъкне по дела? На него сигурно изобщо не му се занимава. Мама не може да си представи какво значи едно дело. Ще трябва да наеме адвокат — казах ѝ, че аз не мога да поема този случай — и да тръгне да събира доказателства, да не говорим, че ще трябва да подложи татко на нови и нови изследвания. Ще отнеме сума време, маса пари, а делото може да се мотае с години из съдилищата. Докато свърши, ще се е оказало, че тя е на подсъдимата скамейка и ще я изкарат ненормална!

Тъй като Керълайн не можеше да вземе думата, бе отдръпнала слушалката от устата си и предаваше разговора на Брендън. Кой знае как, Керън успя между собствените си думи да долови шепота.

— Кой е там?

— Един приятел — отвърна Керълайн, давайки на сестра си прекрасната възможност да се извини, че ѝ бе попречила и да каже, че ще се обади по-късно.

Керън обаче не направи нито едното, нито другото. След едно кратко и разсеяно „Така ли?“, тя продължи тирадата си:

— Трябва да ми помогнеш, Керо. Не мога да издържам параноидните ѝ приказки отгоре на всичко, което ми е на главата.

— Не мога да направя кой знае какво.

— Обади ѝ се. Нека се изприказва на теб.

— Много благодаря — смотолеви Керълайн.

Керън с нищо не показа, че бе доловила сарказма в гласа ѝ.

— Ти си толкова по-търпелива, Керо!

— А ти си юрист. На теб тя ти вярва. Аз съм ѝ казвала, че е глупаво точно в момента да мисли за съд, но тя не иска и да ме чуе. Опитвала съм се, наистина — Керълайн пое с благодарност чашката кафе, която Брендън сложи в ръката ѝ и поклати отрицателно глава, когато той завъртя ръка, питайки я без думи дали иска захар, или сметана.

— Опитай се пак! — заповяда ѝ Керън с леко истерична нотка в гласа.

— Керън, успокой се. Тя днес вече ти се е обадила, така че няма опасност отново да ти позвъни.

— За днес.

— Без съмнение ще се обади и на мен и аз ще направя всичко възможно да я отвлека от тези мисли.

— Просто ѝ кажи да ме остави на мира.

— Не мога да направя такова нещо.

— Разбира се, че можеш, ако го направиш хубаво.

— Имам по-добра идея. Защо не помолиш Дан да вдига телефона и да казва или че работиш, или че си на пазар, или че спиш?

За пръв път Керън замълча.

— Не искам да натоварвам Дан.

„А мен можеш да натоварваш, така ли“, попита наум Керълайн. На глас каза:

— Дан може да го понесе.

— Ще му съобщя, че така си казала. О, ето го и него. Трябва да бягам, Керо. Той се е натоварил с покупки. Ще ти се обадя по-късно. Чао! — още преди да затвори телефона, вече пищеше: „Идвам, скъпи!“

Керълайн остави слушалката, обърна се към Брендън и завъртя объркано очи.

— Не мога да си представя! Тя разбра, че има някой, и въпреки това продължи да плямпа как мама била опявала — телефонът иззвъня. Гласът ѝ се сниши до тих, скован и монотонен шепот: — Това е мама. Не го докосвай.

— Тя ще продължи да се опитва. Защо да не приключим с това?

Керълайн стисна очи и притисна пръсти към челото си — несъзнателен жест в очакване на главоболието, което със сигурност щеше да последва от разговора с майка ѝ.

Тъй като тя не гледаше, Брендън вдигна телефона. Дълбокият му глас прозвуча с точно колкото трябваше уважение:

— Домът на Купър.

Керълайн разпери пръсти и се вторачи между тях в Брендън. Усмивката му отразяваше стреснатото ломотене на майка ѝ от другия край на жицата. С малко усилия можеше да си представи думите на майка си:

„Кой се обажда?“

— Брендън Кар.

„Кой сте вие?“

— Аз съм приятел на Керълайн.

„Какво правите там?“

— На гости съм ѝ.

„По това време?“

Той хвърли един поглед към часовника:

— Вече е почти обед — после се обърна към Керълайн и попита невинно: — А вие коя сте? — Керълайн живо си представи тона, с който майка ѝ го информира за своята самоличност. — А, добър ден, госпожо Купър. Как сте?

Грешка бе да се задава такъв въпрос. Керълайн го разбра в момента, в който думите се изплъзнаха от устата на Брендън. Тя се облегна назад, наблюдавайки как той слуша дългия монолог, посветен без съмнение на опънатите нерви на Медлин Купър, на счупения крак на съпруга ѝ и на времето. В този ред.

Брендън пристъпваше от крак на крак, опрял ръка на кръста си. Той ту кимаше в знак на съчувствие към Медлин, ту отправяше нежни погледи към различни части на тялото на Керълайн. Керълайн едва се сдържаше да не се разсмее на глас от тази рязка смяна.

В един момент обаче посоката на монолога на Медлин изглежда се промени, защото Брендън отвърна малко оправдателно:

— Аз бях до телефона. Стори ми се нормално да го вдигна.

Керълайн си представи как майка ѝ се намуси и протегна ръка към слушалката. Вместо това улучи ръката на Брендън. Дългите му пръсти се затвориха около китката ѝ.

— В момента ръцете ѝ са заети — осмели се да съобщи той, когато Медлин поиска да говори с дъщеря си. — Може да ви се обади по-късно.

Керълайн се опита да освободи ръката си, ала безуспешно, затова се опита да стигне до слушалката с другата ръка. Брендън просто се обърна и телефонът се оказа извън досега ѝ. При това телата им се допряха. Тя спря да се бори.

— Тогава няма да е тук — говореше Брендън. — Точно се гласяхме да излизаме — Керълайн вдигна любопитно вежди. — Мислехме да отидем с колата до... — бе прекъснат. — Знам, че тя няма кола. Аз имам — отново замълча. — Тойота. Съвсем сигурна. А аз съм добър шофьор. Не съм имал инциденти от... — спря, защото Медлин бе заговорила. — Моля ви, госпожо Купър, няма нужда да бъдете суеверна. Не ми е ред да катастрофирам. Талонът ми е чист, защото съм внимателен.

Керълайн се забавляваше. Тя бе предложила да вземе слушалката, Брендън бе отказал. Сега лично откриваше какво точно в Медлин Купър можеше да побърка един нормален човек.

— Шофьорите тук не са по-лоши, отколкото където и да било другаде — подчерта той спокойно, а минута по-късно каза: — Сигурен съм, че сте права, ако не за друго, то от финансови съображения. Ако на Керълайн не ѝ трябва кола, няма нужда да има — изслуша нещо, което Медлин каза, и премигна. — Предполагам, може да се каже, че ходим.

Ако беше с риза, щеше вече да се е изпотил под яката. Керълайн виждаше, че след всеки въпрос на Медлин любезното му изражение ставаше все по-насилено. Би ѝ станало мъчно за него, но Брендън сам си го бе изпросил.

— Съвсем отскоро — отговори той, после: — Да — и след дълга пауза погледна към Керълайн. — Моите намерения ли?

Доволната ѝ усмивка се стопи.

— О, не! — прошепна тя жаловито. Не може да го пита това!

— Ние съвсем отскоро ходим — напомни Брендън на майка ѝ. — Малко е рано да се говори... Разбира се, че съм почтен мъж. Не бих направил нищо... Не би трябвало да се безпокоите за това.

Медлин продължи да бърбори, затова той протегна слушалката на Керълайн. Тя обаче разшири очи, сякаш казваше „Ти се шегуваш!“ и Брендън неохотно я поднесе отново към ухото си.

— Ъхъ... Разбира се, че осъзнавам... Ще бъде ли възможно да ви се обади в понеделник? — стисна очи от това, което говореше Медлин.

— Не, госпожо Купър, това не е... Не, аз не се опитвам да ѝ попреча да говори с вас... Моля? Да я държа като заложница ли? — погледна към Керълайн с изражение на пълно недоумение и ѝ прошепна: — Завързана и със запушена уста! — прокашля се и се върна към Медлин: — Моля ви, госпожо Купър, ако почакате за момент, ще видя дали дъщеря ви може да дойде до телефона.

Ядосано тикна слушалката в ръцете на Керълайн.

„Предупреждавах те“, говореха очите ѝ.

Неговите отвърнаха:

„Друг път ще те слушам.“

Следващите няколко минути Керълайн успокояваше майка си, че е добре, щастлива и свободна. Веднага щом успя, Медлин пожела да разбере — от устата на Керълайн, въпреки че Брендън вече ѝ бе дал същата информация — кой е той, къде живее, как са се запознали и как си изкарва хляба. Керълайн ту отговаряше направо, ту се опитваше да се измъкне, като се опитваше да бъде кратка. Не попита майка си как е, а вместо това повтори думите на Брендън, че се гласят да излизат. Накрая обеща да се обади отново в началото на седмицата и затвори.

Брендън веднага го грабна, позвъни на справки и с очи, приковани към Керълайн, попита за телефона на хотел „Кентърбъри“. След малко вече бе запазил апартамент за тази вечер.

През цялото това време Керълайн не бе произнесла нито дума. Тя наблюдаваше чувствата, които преминаваха по лицето му — от раздражение през решителност до страст.

— Имаш ли нещо против? — попита той. Ръката му остана върху телефонната слушалка, готов на минутата да отмени резервацията, ако Керълайн имаше скрупули.

Тя обаче нямаше никакви скрупули. „Кентърбъри“ се славеше като един от най-хубавите хотели във Вашингтон. Макар да не бе виждала с очите си, бяха ѝ разказвали за класическата музика във фойето и за стилните мебели в стаите. Там щеше да е прохладно, удобно и спокойно. Можеше да си мързелуват с Брендън колкото им душа иска.

На устните ѝ се прокрадна усмивка.

— Никой няма да знае къде сме.

Той обви ръка около кръста ѝ.

— Това е идеята.

— Харесва ми. Какво трябва да си взема?

— Не кой знае какво. Ако искаш, можем да се облечем за вечеря.

— Сигурна съм, че има обслужване по стаите.

— Ъхъ.

— Правил ли си друг път такова нещо?

— Не — очите му станаха по-тъмни и по-блестящи. — Ала съм си фантазирал и понеже сега фантазиите ни оживяват...

Много нежно, почти хипнотично Брендън посегна към нея. Ръцете ѝ сами се обвиха около врата му. Телата им се срещнаха също така естествено, но и с вълнение. Беше невероятно — осъзна тя — това съчетание от естественост и вълнение. Невероятно и неповторимо. Ала не беше ли за това цялата фантазия?

ОСМА ГЛАВА

Двадесет и четирите часа, които Керълайн и Брендън прекараха в хотел „Кентърбъри“, бяха божествени. През цялото време те не излязоха от стаята си и нито за миг не им доскуча. Любеха се, спяха, говореха за всичко, което им дойде наум. Когато огладнееха, се обаждяха да им донесат храна.

Керълайн изненада сама себе си. Цяла седмица се бе чувствала изтощена. Почивката на нейните мечти бе едно спокойно споделено мълчание. С Брендън обаче искаше да говори. Той я очароваше — със своята култура, със своя стил, с всичко. И тя се поддаде на това очарование. А когато Брендън ѝ задаваше въпроси, Керълайн откри, че може всичко да му каже.

Наистина, в неделя рано сутринта се обади да прослуша записите на телефонния си секретар. Обясни на Брендън, че иска да разбере дали сестра ѝ е добре, но и двамата знаеха, че не е само това. Никой нямаше представа къде са те. На Керълайн не ѝ липсваха досадните телефонни обаждания, ала не можеше да се отърси от страха, че ако нещо се случеше с някой неин роднина, никой нямаше да може да ѝ се обади и значи тя нямаше да може да помогне.

Параграф дваисет и две. Нямаше да се безпокои, ако бе оставила на Керън или на Карл номера, на който могат да я намерят в случай на нужда. Но ако го бе направила, нямаше да може да се спаси от ненужни обаждания, а тя точно от тях се опитваше да избяга.

За нея поемането на отговорност се бе превърнало в стар навик. Брендън разбираше това. Не можеше да го приравни с пушенето, защото не заплашваше живота. Чувството за отговорност бе хубаво нещо — стига да не пречеше на душевното спокойствие на самия човек. В такъв случай трябваше да се обуздае. Точно това предстоеше на Керълайн да се научи да прави.

Дотогава той щеше да бъде търпелив. Знаеше, че тя не може просто да щракне с пръсти и да отхвърли всички грижи за роднините си. А и Брендън не би искал това от нея. Това би противоречало на

нейния характер, а той откриваше, че обожава характера ѝ. Керълайн се оказваше най-милата, най-интересна и най-непредубедена жена, която някога бе срещал.

Чудеше се дали с всички е такава — говори свободно, задава въпроси, понякога просто слуша и седи толкова тихо, та му се струва, че се е отегчила до смърт, докато му даде такъв пронизателен и обмислен отговор, който подтиква разговора и често го издига на по-високо ниво. С нея чувстваше интелектуално предизвикателство. Заради въпросите, които му задаваше и забележките, които правеше, Брендън започваше да мисли за нещата по нов начин. Чувстваше се творец.

Егоистично му се искаше да вярва, че бе такава само с него. Искаше му се да вярва, че въпреки споразумението им той ѝ предлагаше нещо, което досега не бе намирала. Ако това бе вярно, въпросът бе да я накара да го разбере.

Въпреки че не се замисляше чак толкова, Керълайн не можеше да си спомни кога друг път се бе чувствала толкова освободена от бремето на света, и го каза на Брендън, докато събираха общата си и смуцаващо малка чанта и се гласяха да напуснат хотела в ранния неделен следобед.

— Бих искала вечно да остана тук.

— Не, не би искала — възрази той полушеговито, полусериозно.

— Няма да те свърта на едно място, ще искаш отново да се впуснеш в света.

Тя обви ръце около кръста му и вдигна лице към него:

— Ти искаш ли?

— Не.

— Защо тогава аз трябва да искам?

— Защото ти каза, че ти трябва свобода. Че държиш да идваш и да си отиваш, когато пожелаеш. Никаква обвързаност. Никакви ограничения. Никакви разправии.

— В определен смисъл всичко това го имах тук. Беше истинска идилия. Може би затова ми се иска да остана — мисълта, че се връща в реалния свят, малко я натъжаваше.

Брендън нямаше желание да поставя на изпитание късмета си, като разнищва чувствата ѝ повече, отколкото Керълайн всъщност бе готова сама да направи. Затова каза:

— Сигурно и двамата сме имали нужда от почивка.

— Не е само това. Ние не заминахме, а... се магнахме — тя сбърчи нос. — Разбираш ли какво имам предвид?

— Що за въпрос?

— Искаше ми се да имахме повече време.

— Винаги можем отново да се върнем.

— Би било хубаво — усмихна се Керълайн с прилив на ентузиазъм.

Брендън почувства как дъхът му спря. Погледът ѝ докосваше направо душата му. Като се добави към това и меката ѝ усмивка, и той бе загинал.

Минаха няколко минути, преди да успее да отговори, а и след това гласът му прозвуча малко хрипкаво:

— Ти много лесно се съгласяваш с всичко, Керълайн. Сега разбирам как се нагърбваш с неща, с които всъщност не искаш да се занимаваш.

— Но аз наистина бих искала да дойдем отново тук, или на някое друго такова място. Може би следвания път може да опитаме да отидем в някой мотел в провинцията. Имам една страхотна книга, където има списък.

— Харесваш ли провинциалните мотели?

— Приятно ми е да чета за тях.

— Ходила ли си в много?

Тя поклати глава:

— Само си мечтая.

— Защо само мечтаеш?

— Защото — отговори Керълайн без преструвки, — не е приятно да пътуваш сам.

В този момент Брендън усети как в него се разлива една топлина и спокойствие. Внезапно се почувства по-силен, по-жизнерадостен. Стори му се, че всичко в бъдещето ще бъде както трябва.

Това чувство продължи шест часа. През това време двамата с Керълайн се шляеха из Джорджтаун, като спираха да позяпат из магазините, да хапнат нещо или да намерят удобно местенце, където да седнат и да си поприказват. Накрая обаче стигнаха до нейната врата. Тя го покани да влезе, ала той трябваше да се върне у дома си, за да си подреди документите и мислите преди утрешното пътуване. Когато на

свой ред ѝ предложи да дойде при него, за да чете или да си почива, докато той работи, Керълайн се усмихна — малко тъжно, както му се стори — и отвърна, че е по-добре да се заеме със собствените си задължения. Така че двамата се целунаха бързо и сладко и се разделиха.

По-късно Брендън осъзна, че е било глупаво да не изберат един от апартаментите и да останат там заедно. Тази вечер не успя да свърши почти нищо. Мъчеше се, но очите му неизменно се насочваха към отворените френски прозорци отсреща. И всеки път, когато уловеше погледа ѝ, отиваше до прозореца и се отдаваше на онова особено и безмълвно общуване, което двамата споделяха.

Играта, която играеха, бе истинско мъчение. Нощта бе влажна и му бе горещо в пряк и преносен смисъл. Керълайн, седнала на перваза на прозореца си, с хваната на върха на главата коса, с видимо мокро лице и шия и с тази тънка дреха, която скриваше едновременно всичко и нищо, още повече приличаше на „невинната прелъстителка“. Защото сега я познаваше. Сега имаше открити усмивки и многозначителни жестове. Сега той знаеше какво е да зарови пръсти в косите ѝ, да изследва женствените извивки под блузата ѝ. Стигаше тя да облегне глава на рамката на прозореца, да отметне изплъзналите се дълги кичури от врата си или лениво да се протегне, и Брендън пламваше. Керълайн бе самата страст.

Ала тя бе там, а той тук и се чувстваше зле. Проклинаше графициите, които налагаха раздяла толкова рано в техните отношения. Не се съмняваше в чувствата си към нея. След седмици мечти трябваше да я срещне съвсем за малко, за да разбере, че Керълайн бе жената за него. Но за да убеди и нея в това, му трябваше повече време.

Знаеше, че и тя изпитва някакви чувства към него. Онова, което преживяха тази събота и неделя, далеч надминаваше сексуалния маратон, за който се шегуваха. Ако ги свързваше само сексът, никога нямаше да могат да говорят така. А имаше и нещо друго — нещо, което го караше да се усмихне срамежливо, като се сетеше — Керълайн настоя да вземе резервния му ключ, за да оставя всеки ден пощата в апартамента му. Брендън понечи да възрази, ала тя отговори, че това е нещо, което наистина иска да направи, че би го направила за всеки добър приятел, и че смята него за такъв. Той се въздържа да ѝ напомни, че да „прави неща“ е точно това, от което иска да се отърве.

Подозираше, че на нея ѝ доставя истинско удоволствие да раздава щедро времето и силите си, стига това да не се приема като разбиращо се от само себе си. А Брендън щеше да се погрижи Керълайн да не остане с такова чувство.

Всъщност най-важното бе, че на него щеше да му е приятно да знае, че тя всеки ден ще минава през апартамента му. Това бе дреболия наистина, но все пак бе една връзка, която му даваше утеха.

Най-големият му страх, който го връхлиташе с чувство за празнота бе, че някой друг може да я открие и да му я отмъкне, докато го няма. Знаеше, че е глупаво, защото докато го нямаше, Керълайн щеше да ходи на работа, да се среща със същите хора, с които винаги се бе срещала, и ако нищо не ѝ бе трепнало с някой от тях до този момент, нямаше никаква логична причина това да стане точно сега. Ала му се струваше невероятно, че досега никой не я бе открил. Тя бе толкова съвършена. Не виждаше ли това останалата част от света?

Четири дни. Само толкова щеше отсъства. Но, по дяволите, искаше му се изобщо да не заминава.

Най-трудното, реши той, бе, че не можеше да сподели страховете си с нея. Ако зависеше от него, Брендън вече щеше да е разкрил чувствата си и да е поискал от нея обещание. Ала това не влизаше в договора, който бе сключил с Керълайн. Затова и така се опитваше да се измъкне, когато госпожа Купър го попита какви са намеренията му към дъщеря ѝ.

За него думата „намерения“ звучеше старомодно, а той никога не се бе мислил за старомоден мъж. Въпреки това с Керълайн се чувстваше старомоден до мозъка на костите си. Искаше всичко — цветя, пръстени, сватбен марш, булчинска рокля — и го искаше утре.

Но Брендън щеше да чака. Щеше да чака, докато Керълайн признаеше онова, което той вече бе признал — че покрай тяхното необикновено запознанство това, което споделяха, бе напълно и чудесно неповторимо. Щеше да чака, дори това да го убива. Не че щеше през това време да си клати краката. Щеше да работи неусетно, ала неотклонно. Тя нямаше да разбере какво става с нея, докато не се хванеше истински и окончателно на въдицата.

Керълайн знаеше много добре какво става с нея. Не можеше да отрече, че когато в понеделник сутринта отиде на работа, душата ѝ бе на седмото небе. Донякъде изпитваше облекчение! Предишната вечер се бе обадила на Елиът и въпреки че той самият не намираще думи, тя имаше чувството, че му е обяснила, доколкото може.

Но настроението ѝ най-вече се дължеше на Брендън. За пръв път през живота си Керълайн имаше съюзник. Имаше някой, с когото да си приказва и с когото да си играе. Той бе доказал, че може да я слуша и да ѝ предлага съчувствие и съвет. Дори се бе опънал на майка ѝ — нещо, за което по-късно се шегуваше, ала което за нея означаваше страшно много. Малко помощ, едно живо същество до нея — това бе всичко, което тя искаше. А Брендън изглеждаше повече от готов да ѝ го даде. Той ѝ бе казал да разполага с него. Дори нямаше нужда да се чувства виновна, когато го правеше.

И така, животът изглеждаше малко по-лесен. Съзнанието, че ще поговори с Брендън и към края на седмицата ще го види, бе опората, която ѝ трябваше, за да се справи с дребните проблеми. А те се натрупваха.

Когато той позвъни в понеделник вечерта и я попита как е минал денят ѝ, Керълайн с готовност му разказа за обаждането на майка си.

— Телефонът иззвъня в седем сутринта, Брендън. Това по тяхно време е шест, а майка ми никога не е била ранобудна. Сигурно от събота е брояла часовете.

— Какво толкова имаше да ти каже? — попита Брендън. Той имаше достатъчно добра представа какъв ще бъде отговорът, но нямаше и намерение да се опита да отгатне, защото разбираше, че Керълайн има нужда да се разтовари, като сама разкаже всичко. Освен това му бе приятно да слуша гласа ѝ.

— Искаше да разбере къде сме отишли в събота, какво сме правили и кога сме се върнали.

— Каза ли ѝ?

— Казах ѝ кога сме се върнали.

— Сигурно не е била доволна само от това, нали?

— Не беше. Скалъпих нещо и по другите ѝ въпроси.

— Не е възможно да си ѝ казала истината.

— Шегуваш ли се? После нямаше да ме остави на мира...

— Нали не мисли, че още си девствена? — засмя се Брендън.

— Преструва се, че го мисли. Още преди години ѝ казах направо, че не съм, ала тя предпочете да не ме чуе и на мен ми се стори, че е по-добре да не задълбавам. Имаш ли представа какво щеше да стане, ако ѝ бях казала какво точно съм правила в събота и неделя?

— Какво?

— СПИН. Щеше да започне да ми разправя за СПИН.

— О, не!

— О, да. Щеше да попита колко всъщност те познавам и знам ли дали си имал много жени преди мен и съвсем ли съм сигурна, че не си бисексуален и не ми предаваш нещо, което може да се окаже фатално.

— Добре че още от самото начало изключихме тази възможност — промърмори той. — Тя правила ли е така и по-рано?

— Правила е общи забележки относно всяка друга болест, предавана по полов път. Започва да ми разправя как еди-коя си прихванала еди-какво си и толкова дълго говори, та е съвсем ясно, че го говори за мен.

— Трябва да е знаела, че спиш с Бен.

— Опитваше се да не знае.

— Тя харесваше ли го?

— Да го харесва ли? — повтори Керълайн с едва сдържана усмивка. — Как можеше да го харесва? Тя така и не спря да се чуди дали не е шпионин, внедрен в дипломатическия корпус от КГБ.

Брендън не искаше и да се замисля какво би казала тази жена, когато разбереше, че той се занимава с тероризъм.

— Тя май наистина обича да се тревожи.

— Да. Това, което най-много ме ядосва, е, че би трябвало да ми има доверие дотолкова, че да знае какво правя, а тя не иска — Керълайн пое дълбоко въздух. Цял ден бе раздражена от обаждането на майка си, но кой знае защо, след като го разказа на Брендън, се почувства по-добре. Сякаш товарът се смъкна от гърба ѝ. В ъгъла на устните ѝ заигра усмивка. — Между другото, тя каза, че имаш хубав глас.

— Наистина ли? — попита той. Стана му приятно.

— Аха. Каза, че бил някак нежно властен. После ме предупреди да внимавам, защото на мъже с дълбоки и омайващи гласове невинаги може да се вярва. Каза да съм нащрек, за да не ме изиграеш.

Брендън долови усмивката в гласа ѝ.

— И ти какво, нащрек ли си?

— Разбира се — заяви тя, ала тонът ѝ издаваше, че не е ужасно разтревожена.

Вярваше му, затова когато той позвъни във вторник вечерта и отново попита как е минал денят ѝ, Керълайн се чу да му разказва за Пол Валенте.

Бе разтревожена от срещата, която имаше днес с Пол. Без да споменава имена, тя накратко запозна Брендън с отношенията между Пол и жена му.

— Той отмени часа им миналата седмица, а тази седмица дойде сам, за да каже, че тя го е напуснала. Наистина беше разстроен. Аз бях малко изненадана.

— От това, че е бил разстроен ли?

— Не, не, това го очаквах. Просто не мислех, че ще го изрази толкова открито. С изключение на отделни минутки преди или след сеансите, винаги съм ги консултирала двамата. Той се държи съвсем различно, когато е с жена си. Когато е сам, е по-симпатичен.

— Изглежда днес те е трогнал.

— Да. Наистина ми е мъчно за него. Той не иска тази раздяла. Исква да оправи нещата.

— Има ли някаква надежда за това?

— Не, ако не успее някак да убеди жена си да седнат и да поговорят. Но доколкото общуването никога не е било силната им страна като двойка, шансовете са много малки.

Брендън разбираше това, което Керълайн недоизказваше. Чуваше го в обезсърчения ѝ тон.

— Струва ми се, че ти обвиняваш себе си, задето не си успяла да сториш нещо повече.

— Да — промълви тя виновно.

— Сигурен съм, че си направила всичко, което си могла.

— То не е било достатъчно. Знаеш ли — продължи Керълайн тъжно, — нямаше да е толкова зле, ако беше дошъл да ми каже, че се разделят, ала това е най-доброто, че се чувства облекчен, защото наистина се измъчват взаимно. В такава ситуация съм се провалила, но всъщност не съм. Мога да си кажа, че терапията им е помогнала сами за себе си да изяснят отношенията си. Мога да я приема като последен опит да се спаси нещо, което в края на краищата никой от партньорите

не държи особено да спасява. В този случай това може да е било вярно за жената, ала не и за мъжа. Той наистина я обича.

— И затова ти имаш чувството, че си предала лично него — заключи Брендън съчувствено. — Но бремето на отговорността не е лежало изцяло върху твоите плещи, Керълайн. Предала го е жена му, защото е пристъпила клетвите, които е изрекла на времето. Тя е тази, която се е отказала от този брак, не ти.

Думите му я успокоиха. Печалната нотка в гласа ѝ се стопи.

— Ала може би съм могла да го предотвратя... — възрази Керълайн по-спокойно, после добави объркано: — По някакъв начин.

— Ти си направила всичко възможно, нали?

— Така ми се струваше.

— Не се ли съдиш прекалено строго? — попита той тихо, после повиши малко глас: — Хей, разбирам точно как се чувстваш. Когато бях обвинител в съда, имаше много случаи, когато губех, въпреки че се бях подготвял седмици наред. Можех да съм напълно убеден, имам предвид убеден без най-малка сянка на съмнение, че обвиняемият е виновен за престъплението, за което го съдят, но ако съдът реши, че е невинен, просто нищо не мога да направя.

— Съмнявал ли си се някога в собствената си компетентност?

— През цялото време. След като загубех такъв случай, сядах и отново преглеждах всичко. Понякога ми идваше наум нещо, което съм направил или не съм направил, а то е можело да бъде решаващо. Когато отначало започнах, понякога правех грешки. Ала колкото повече време минаваше, толкова повече проблемът се оказваше в самите доказателства. С други думи, случаят, както ми е бил предаден, не е бил достатъчно силен, за да се стигне до присъда — замълча за миг. — Може би тук е аналогията. Може би случаят, който това семейство ти е дало, просто не е бил достатъчно силен. Разбира се, ако си се опитала да направиш всичко, което можеш, никой не може да те обвини. Фактът, че съпругът днес е дошъл при теб показва, че той не те смята отговорна за тяхната раздяла.

Керълайн се чувстваше по-добре, защото в думите му наистина имаше логика.

— Ако ти беше на негово място, Брендън, как щеше да се чувстваш? Щеше ли да си сърдит на мен?

Брендън се опита да отговори възможно най-честно. Твърде много уважаваше Керълайн, за да направи нещо друго, а и самият той искаше в замяна нейното уважение. В този смисъл не можеше да ѝ каже само това, което мислеше, че тя иска да чуе.

— Да, щях да съм ти сърдит, но само отначало. Щях да се чудя кого да обвинявам, а ти щеше да си ми под ръка. Ала когато успееш да помисля разумно, гневът щеше да избледнее. Щях да осъзная, че не мога да обвинявам теб за нещо, което не ти си направила. По дяволите, ти се намесваш в едни отношения чак когато от тях нищо не е останало. По време на терапията ти можеш да посочиш какво не е наред — както, предполагам, си направила в този случай. Можеш да предложиш как да се подобрят нещата, което, предполагам, също си направила. Можеш дори да се опиташ да приложиш тези предложения на практика по време на сеансите, но когато имаш само един час седмично... — Брендън въздъхна тежко. — При тежки случаи шансовете не са на твоя страна.

— Не е честно — отбеляза Керълайн тихо.

— Ако така говорим, и животът не е честен.

Тези думи щяха да отекват в съзнанието ѝ на следващия ден.

Когато в сряда вечерта говори с Брендън, бе съвсем отчаяна.

— Керън ми се обади паникьосана днес сутринта. Лекарят ѝ е наредил да лежи, докато се роди бебето.

— Да лежи ли? Какво се е случило?

— Получила е кръвотечение. Не е задължително това да е пряко свързано с детето, ала ако остане на крака, има опасност да роди преждевременно.

— Кога трябва да роди?

— Това е един от проблемите. Лекарят казва, че ѝ остават още осем седмици, но тя е сигурна, че е заченала един месец по-рано. Аз съм почти съгласна с нея. Толкова отдавна се чувства толкова зле, че я чакахме да роди моментално.

— Няма ли някакви изследвания, с които да разберат тези неща? — попита той. Съжеляваше, че не знае повече по този въпрос. Когато ставаше дума за раждане и бебета, Брендън бе съвсем невеж. Не че нямаше желание да научи нещо, ала желанието само по себе си не му даваше фактите, с които да успокои Керълайн.

Керълайн бе не по-малко наивна.

— И аз зададох на Керън същия въпрос. Тя спомена нещо за ултразвук, с който се получавала снимка на бебето. По размера на черепа можели да определят етапа на бременността, но само до време. След това не се разбираше нищо, освен колко голямо ще е това точно бебе. Както и да е — въздъхна тя. — Керън мисли, че тези изследвания не са й направени навреме.

— О, горкото дете!

— Бебето ли?

— Керън. Ако сега се паникьоса, това няма да й помогне.

— И аз това й казвам. Обаче тя наистина се е побъркала. Смяташе да работи чак до края, а сега ще трябва да пропусне много повече седмици. Според нея това й убива всички шансове да я приемат за съдружник.

— Ами, не вярвам.

— Аз също, но тя е сигурна.

Това той можеше да повярва.

— Фирмите подхранват този вид параноя. Държат съдружието като кокалчето пред носа на сътрудниците си. Ако не осигуриш достатъчно случаи, няма да станеш съдружник. Ако не начисляваш достатъчно часове, няма да станеш съдружник. Ако избягваш някой от съдружниците, няма да станеш съдружник. Изглежда мислят, че така те амбицират, докато всъщност накрая започваш да се възмущаваш и ти се убива всякакво желание.

— Говориш, сякаш си щастлив, че нямаш нищо общо с това.

— Много. Днес големите фирми са повече бизнес, отколкото професионални институции, каквито са били на времето. Ала мога да ти кажа, че ако фирмата на Керън й откаже съдружие само заради майчинството й, тя може да ги съди за дискриминация.

— Ужас!

— Хм. Е, ако фирмата й постъпи така, тя поне ще се освободи от тях.

— Проблемът е, че тя не иска да се освободи. Толкова много се труди, докато стигна дотук, и когато забременя, отчаяно й се искаше всичко да се нареди. А сега да й се случи нещо такова... Нещо, над което няма власт... Чувства се ужасно разстроена и обърквана... Мъчно ми е за нея, Брендън.

— Знам, че ти е мъчно — отвърна той тихо. После добави: — Хей, може би тази събота и неделя можеш да й отидеш на гости. Това сигурно ще я успокои... Или да я ободри... Или каквото там й трябва.

Керълайн бе мислила за това. Това бе едно от първите неща, които й дойдоха наум, когато Керън й се обади, и едва се въздържа да не й го предложи. Но успя навреме да прехапе език. Нямаше желание да ходи при Керън в събота и неделя. Не тази събота и неделя.

— Бих могла — отвърна тя тихо.

Брендън усети колебанието й и му стана приятно. Не му се искаше Керълайн да заминава при сестра си. Искеше да остане при него. И въпреки това знаеше, че тя ще се разкъсва. От друга страна, имаше начин да са доволни и двамата.

— Какво ще кажеш да те закарам дотам? — попита той и бързо продължи. Планът в момента се оформяше в главата му, и му харесваше. — Филадельфия не е толкова далеч. Можем да тръгнем рано сутринта в събота, така че ще имаме достатъчно време да погостуваме на Керън и Дан. След това може да продължим още малко до някой от твоите любими мотели, да преспим там и на връщане отново да се обадим на Керън, преди да тръгнем обратно насам.

Идеята бе супер, макар че той самият го казваше, и Брендън не можа да не се усмихне самодоволно. Ала усмивката му бързо угасна, като си помисли, че може да има една малка пречка за неговия план. Керълайн може би не беше готова да го запознае със сестра си.

— Всъщност — заговори той припряно с надеждата, че ще поправи грешката си, — аз самият имам приятели във Филадельфия. Ако предпочиташ, мога да те оставя при сестра ти в събота и да те взема в неделя. Моите приятели от месеци ме карат да им отида на гости, така че ако предпочиташ да си сама с Керън...

— Брендън...

— Това изобщо няма да ми създаде проблем. Честна дума.

— Първата ти идея повече ми хареса — прекъсна го Керълайн.

— Идеята с мотела ли?

— Да.

— Наистина ли?

— Аха. Ако си сигурен, че нямаш нищо против.

— Аз?! Разбира се, че нямам нищо против. След всичко, което ми е тук на главата, и онова, което ме чака натрупано на бюрото ми

като се върна, нямам търпение да замина.

Последната среща на Брендън в четвъртък бе насрочена за четири следобед. Той предупреди Керълайн, че може да се забави, и в такъв случай ще се върне чак късно вечерта. Тя вече съвсем се бе примирила с мисълта, че ще го види чак в петък след работа. В края на краищата, разсъждаваше Керълайн, точно така двама добри приятели, които случайно са станали и любовници, ще преживеят една кратка раздяла. Нямаше нужда от среднощни срещи. И двамата бяха достатъчно уравновесени.

Началото на вечерта прекара в собствения си апартамент. Върна се къщи по-рано от обикновеното — факт, който не се зае да анализира, освен дето си каза, че на кухненската си маса може да се занимава с папките си не по-зле, отколкото в кабинета си. Но тези разсъждения звучаха все по-съмнително, когато телефонът започна да звъни.

Обади се майка ѝ, паникьосана от състоянието на Керън. Керълайн успя да омаловажи проблема, така че да я накара да се чувства по-добре. Когато малко след това се обади Карл, разтревожен от опасенията на майка им, че Керън може и да не преживее раждането, тя успя да успокои братското му сърце — което, както е удоволствие установи, че все още беше братско. После самата Керълайн позвъни на Керън и с облекчение чу, че сестра ѝ говори спокойно. Керън я попита дали ще ѝ дойде на гости. Без да спомене нито дума за Брендън, Керълайн обеща, че ще се опита.

Накрая телефонът замълча и тя се зае с работата си. Бе решила да довърши и последния документ, така че ако все пак стигне до Пенсилвания тази събота и неделя, да го направи без угризения.

Въпреки добрите си намерения, не успя да свърши кой знае какво. През цялото време си поглеждаше часовника, а очите ѝ бяха към отсрещната страна на двора. Чудеше се дали Брендън е хванал самолета в шест часа, или е трябвало да презавери билета си. Когато Тимъти, който живееше в апартамента под Кони, дойде да поиска назаем прах за пране, Керълайн се зарадва, че я бе отвлякъл от мислите ѝ. Не се зарадва обаче, когато след още малко се обади Бен, за да я пита дали има желание да се срещне с него. Не можеше да повярва, че е толкова безочлив.

След като спокойно му обясни какво може да направи със своето его, реши, че за тази вечер телефонните разговори ѝ стигат. Включи телефонния секретар и отиде да седне до прозореца. Чувстваше се странно, изпълнена с очакване, което бе ново за нея. Очакване... И безпокойство. Тя стана, завъртя се из апартамента, върна се до прозореца... Само за да повтори същия кръг след десетина минути.

Тогава я озари вдъхновението. Обу сандалите си, грабна ключа си и ключа на Брендън и тръгна към тях. Днес не бе проверявала пощата му, когато се прибра от работа. Нямаше смисъл, тъй като той самият се връщаше. Но сега отвори пощенската кутия, занесе пощата горе, после отвори прозорците и включи вентилатора, за да пораздвижи малко въздуха.

Застана в средата на стаята, огледа се наоколо и въздъхна. Бе свършила онова, което бе обещала да свърши. Нямаше причина да не се върне вкъщи.

Освен дето там ѝ бе скучно и неспокойно. Тук се чувстваше по-добре.

Сигурно бе заради смяната на обстановката, реши Керълайн. Последните три вечери не бе мърдала от апартамента си. Беше ѝ приятно да излезе оттам. Фактът, че апартаментът на Брендън бе погорещ от нейния, нямаше значение. Тя наистина се чувстваше по-добре тук.

Няколко минути стоя неподвижно, усмихвайки се, сетне въздъхна. Пъхна изплъзналите се кичури в баретата си и отново се усмихна. Избърса капчиците пот от носа си и пак въздъхна. После механично огледа апартамента.

Службата за почистване скоро бе идвала, реши Керълайн, защото всичко светеше. Сви устни. Значи не можеше да убие малко време в чистене.

Запъти се разсеяно към хладилника, отвори вратата и го огледа. Не, не можеше да сготви вечеря. Нямаше представа кога ще си дойде Брендън и дали вече няма да е ял, а и самата тя вече бе вечеряла. Освен това беше горещо. Да не говорим, че съдържанието му се състоеше от кутия прясно сирене, бутилка кетчуп, кана с портокалов сок, полупразна кутия захаросани ядки, които вероятно бяха престояли, и пакет вакуумирани кренвирши. Наистина, неговият хладилник, както и

нейният, беше пълен с готова замразена храна, ала такова нещо тя не можеше да му приготви.

Отпусна се на дивана, изрита сандалите си и зачака. След по-малко от пет минути на вратата се почука и Керълайн бързо се изправи. Сърцето ѝ прескочи един или два удара, после се успокои. Брендън не би тръгнал да чука на собствената си врата.

Взря се през шпионката и се бори със себе си в продължение на още няколко удара на сърцето. От другата страна стоеше същата русокоса жена, която преди бе виждала само отдалеч.

Като видя Керълайн вместо Брендън, усмивката на Джослин Уил се смени с объркване. Погледът ѝ прескочи към номера на апартамента, сякаш се чудеше дали не е сбъркала.

— Брендън... Тук ли е? — промълви накрая тя.

В този момент Керълайн разбра защо Брендън изпитваше нуждата да защитава Джослин в непознатия за нея град. Тя бе прелестна по някакъв уютен, невинен, почти чуплив начин. Поради тази причина — и поради други, за които Керълайн нямаше време да се замисли — тя не се чувстваше заплашена от появата на другата жена.

— Вие трябва да сте Джослин — подзе Керълайн с нежна и естествена усмивка. — Аз съм Керълайн. Брендън ми е разказвал за вас.

Джослин наведе леко глава и се усмихна нервно вместо поздрав, после ѝ хвърли един притеснен поглед и повтори почти плахо:

— Той тук ли е?

— Не. Цяла седмица е извън града и трябва да се върне тази вечер, но щом още не е пристигнал, предполагам, че е изпуснал самолета, с който смяташе да пътува.

Джослин стисна устни и кимна:

— Искях само да кажа едно здрасти — прошепна тя и се обърна да си тръгне. — Ще му се обадя някой друг път.

— Тъж... Почакайте! — извика спонтанно Керълайн и веднага изпита ужасното чувство, че само прави нещата още по-лоши. Ясно се виждаше колко смутена бе Джослин от факта, че заварва жена да чака Брендън в неговия апартамент. Виждаше изражението на Джослин — Керълайн беше боса, по тениска и шорти и очевидно се чувстваше тук

съвсем у дома си. Разбираше също, че когато преодолее първоначалното объркване, Джослин ще бъде покрусена.

Жената изглеждаше толкова безкрайно самотна, както стоеше в коридора с въпросително изражение, че на Керълайн ѝ се прииска да я покани вътре, за да ѝ обясни точно какво става между тях с Брендън и колко внезапно и неочаквано се е случило всичко, и да ѝ се извини, че я разстройва. Ала осъзна, че от това може да стане по-лошо.

Представи си Елиът със същото обидено изражение, което бе добил за един кратък миг предишния петък. За съжаление, да спомене Елиът пред Джослин в този момент би било най-нетактичното нещо. Затова каза с извинителна усмивка:

— Ще предам на Брендън, че сте идвали. Сигурна съм, че той ще ви се обади.

Дали заради тона ѝ, заради усмивката или заради думите ѝ, но Джослин се почувства мъничко по-добре, защото кимна малко по-уверено и си тръгна.

Керълайн се чувстваше отвратително, ала за това нямаше лек. Тя бавно затвори вратата, върна се на дивана и се замисли какво ли би казал Брендън затова, което току-що бе сторила.

Трябваше просто да не отваря, реши накрая. Но и за това нищо не можеше да направи. Вече бе свършило.

С въздишка се смъкна по-ниско на кожената облегалка, опъна кръстосаните си крака на ниската масичка и опря глава на тъмнокафявата възглавница. Продължаваше да мисли за Джослин и за себе си. Мислеше си защо се чувства толкова у дома в апартамента на Брендън и знаеше, че това не е защото прилича на нейния. В жилището на Брендън имаше нещо, което беше... което беше... Брендън. Тук се чувстваше толкова удобно, колкото и в неговите прегръдки. Имаше същото излъчване на безопасност, на овладяна сила. И същия лек и неуловим аромат на мускус и на мъж. На Брендън.

У Брендън нямаше нищо леко и неуловимо, когато прескачаше по две стъпала към апартамента си. Идваше от квартирата на Керълайн, където безрезултатно бе чукал по вратата. Тя не можеше да спи след това тропане, което значеше, че или бе излязла, или бе тук.

Ако бе излязла, той щеше да е съсипан. Ако бе тук, щеше да е на седмото небе.

Пусна чантите си на земята, за да извади ключовете и най-последно успя да отключи вратата. Погледът му попадна на спящата фигура на дивана и той бързо каза наум една благодарствена молитва. Внесе чантите, затвори тихо вратата и на пръсти отиде до дивана.

Четири денонощия бе в треска. През деня нямаше време да се отдава на мечти, ала нощите покрай телефонните му разговори с нея бяха изпълнени с блянове. Имаше моменти, в които дори му се струваше, че Керълайн е до него. Приятно му беше да чува гласа ѝ, но копнееше да почувства кожата ѝ, топлината, с която го обкръжаваше.

Изпита облекчение и наистина бе на седмото небе от това, че тя съществуваше и че беше в собствения му апартамент. Усети, освен това, че е почти напълно възбуден — само защото я гледаше. Не, не само защото я гледаше. Защото я обичаше.

Прошепна тези думи, наведе се над нея и положи една топла целувка върху бузата ѝ. Керълайн спеше дълбоко и ако се събудеше и го попиташе какво е казал, той можеше да се прави на ням и тя щеше да помисли, че ѝ се е присънило. Прошепна ги отново, този път с целувка по брадичката. Дали възприемаше подсъзнателно внушение? С тази надежда ги прошепна трети път, сега в шията ѝ.

Керълайн се размърда. Очите ѝ оставаха затворени, ала ръцете ѝ се обвиха около врата му. Не бе още съвсем будна, но вече и не спеше. Бе в този приятен унес между съня и реалността, в който удоволствието може да бъде продължено просто като го желаш. А тя наистина изпитваше удоволствие. Нежни целувки. Прошепнати думи, които не разбираше, но които ѝ вдъхваха безкрайно доверие. Докосвания и ласки, които носеха вълнение и топлина.

Нямаше нужда да погледне, за да разбере, че Брендън бе този, който я докосваше така сладко. Казваха ѝ го пръстите ѝ, които разрошваха косите му, обвиваха се около врата му, вливаха се в раменете му. Казваше ѝ го обонянието ѝ, вдъхващо неговия аромат, който и досега бе долавяла, ала сега бе много по-силен и бе единствено негов.

Ризата му се бе измъкнала и Керълайн можеше да го познае по усещането за кожата му — точно колкото трябва мускули, точно колкото трябва окосмяване, и в най-приятното възможно съчетание.

Усмихна се на познатия звук — нещо средно между стон, ръмжене и въздишка — когато плъзна длани в отворения му цип и го докосна там по много особен начин. И никога не би сбъркала нежността, с която той повдигна бедрата ѝ, за да я освободи от шортите.

Чак след като Брендън проникна в нея, Керълайн отвори очи и му се усмихна миг преди ритъмът да я е завладял. С ръце около врата му и бедра на кръста му, тя прие огъня му в своята влада.

Тази нощ Керълайн осъзна, че това, което я свързваше с Брендън, далеч надминаваше простите и неангажирани отношения, които си бе представяла в началото. Това ѝ дойде наум в онези кратки и неповторими секунди, след като бе стигнала до върха, а Брендън бе в агонията на собствения си екстаз и тя чувстваше топлината, която вливаше в нея като жизнена сила в пряк и преносен смисъл. Никога досега не бе преживявала такава дълбоко чувство. Никога не бе предполагала, че то може да съществува — това чувство на сливане с мъжа, при което двамата заедно са част от космическия порядък.

От една страна, това бе вълнуващо. От друга, бе тревожно, дори плашещо, защото ѝ харесваше всичко, което преживяваше с Брендън. Керълайн не искаше нищо, което би го развалило, а най-малко би искала някой от тях да започне да приема другия прекалено сериозно. Ако тя случайно се влюбеше в Брендън, знаеше, че по този начин щеше да наруши правилата, които сама бе определила.

Което можеше да е добре. Или зле. Но във всеки случай по тази възможност трябваше сериозно да помисли.

За съжаление, Керълайн нямаше много време за мислене. Тя прекара нощта в апартамента на Брендън, в неговото легло и в неговите прегръдки. Когато на сутринта се върна в собствения си дом, за да се изкъпе и преоблече за работа, намери съобщение от майка си на телефонния секретар.

Този път тревогата не бе лъжлива. Докато Керълайн се бе отдавала на страстта си в обятията на Брендън, майка ѝ бе кръстосвала чакалнята на Спешно отделение в болницата в Милуоки в очакване на някакви сведения за съпруга си, който бе получил инсулт.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Керълайн се обади на Брендън. Направи го толкова естествено, та би помислила, че бе инстинктивно, ако не беше толкова ново. Тя си бе тръгнала от неговия апартамент преди не повече от десет минути, а след не повече от десет минути той бе в нейния апартамент, облечен в красив тъмносин делови костюм и с угрижено изражение.

— Успях да се свържа с майка ми — съобщи му Керълайн с глас, който звучеше по-високо и по-бързо от обикновеното. — Сигурно е побъркала санитарките, защото ми се стори, че изпитаха облекчение, когато се обадох. Тя е песимистично настроена както винаги, така че не мога да получа от нея никаква ясна информация какво става, освен че лекарите са още при него. Заминавам за там.

Гласът на Брендън изразяваше същото съчувствие, което се четеше и в очите му, и Керълайн усещаше в тях същата опора, както и в ръката му, която държеше нейната.

— Кога?

— Тази сутрин. С първия възможен самолет.

— Говори ли с Керън и Карл?

Тя поклати глава.

— Те знаят ли?

Керълайн отново поклати глава, този път с безпомощно изражение:

— Това е последното, което ѝ трябва на Керън след всичко, струпало ѝ се тази седмица. А Карл... Един Бог знае как ще реагира Карл.

— Ще трябва да им се каже.

— Знам — отговори тя с още по-писклив глас, почти на ръба на паниката.

— Искаш ли аз да им се обадя?

— Не бих могла да те помоля за такова нещо...

— Ти не ме молиш — прекъсна я той и я прегърна през врата с топлите си ръце. — Аз ти предлагам. Ако влезеш в банята да си

вземеш един душ, докато аз позвъня, нещата ще са много по-лесни, не мислиш ли?

— О, да! — възкликна Керълайн. И бе искрена.

— Няма ли да е по-добре да се обадя на съпруга на Керън и да го оставя той да ѝ съобщи?

Тя помисли и кимна бързо.

— Ще ми бъде лесно да кажа на Карл — продължи Брендън. — А Даян?

— Тя също ще иска да знае.

— Да се обадя ли първо на нея? — попита Брендън. Зад наглед невинния въпрос се криеше неизказано, но пронизателно предложение.

Керълайн го долови и бързо кимна:

— Обади се на Даян и я помоли тя да се обади на Карл.

Изненадваше я как двамата с Брендън можеха в такъв момент да правят планове да съберат Карл и Даян. Още повече обаче я изненадваше, че тя правеше планове заедно с Брендън! Без да се бе срещал с никой от роднините ѝ, той сякаш знаеше всичко за тях. Чудеше се дали бе говорила толкова много за тях, дали той бе толкова схватлив, че можеше сам да запълни празнините, или просто бе такъв внимателен и грижлив човек.

Каквато и да бе причината, Керълайн беше благодарна. Отново изпита чувството, че има съюзник. Всъщност сега повече имаше нужда от човек до себе си, на когото да се опре, да облекчи малко от бремето на раменете си. Знаеше, че Брендън не може да поеме целия товар — това бе нейното семейство, нейна отговорност. Но от съзнанието, че той бе тук и ѝ помагаше да уреди най-неотложните неща, тревогите за баща ѝ ставаха малко по-поносими.

Тя обви ръце около него и го прегърна силно в мълчалив израз на благодарност. Брендън прие топло прегръдката, после се отдръпна:

— Номерата на телефоните?

Керълайн ги надраска на един лист до телефона.

— Сега под душа! — изкомандва я той и я целуна леко по челото.

Тя вече си сушеше косата, когато Брендън пъкна глава в банята и съобщи:

— Дан казва да не се безпокоиш. Той ще изчака малко, преди да каже на Керън. Надява се през това време да успееш да стигнеш до Милуоки и да се обадиш отново с някакви новини. Даян казва, че ще има грижата да съобщи на Карл. И, между другото, ти благодари, че си й позвънила.

Чак след като влезе под душа, Керълайн се сети, че като оставя Брендън да върти телефоните, може да създаде допълнителен проблем. Нито Дан, нито Даян знаеха кой е той.

— Някой от тях създаде ли ти някакви неприятности?

Брендън добре разбираше за какво го пита.

— Аз им казах, че съм твой добър приятел и съсед и че ти помагам, за да можеш по-скоро да заминеш. Освен това се обадох и на летището. Имаш полет след един час. Това значи, че имаш още половин час, преди да тръгнеш. Достатъчно ли е?

Тя кимна.

— Достатъчно! — остави сешоара и разреса дългата си до раменете коса първо с четка, след това с пръстите си.

— Добре изглеждаш — забеляза той. Не можеше да се въздържа да я погледа, затова се облегна на рамката на вратата. За всеки случай обаче пхна ръце в джобовете на панталоните си. Керълайн се бе увила в дебела пухеста хавлия, завързана точно над гърдите й. Брендън завиждаше на хавлията.

Керълайн вече бе взела грима си и точно щеше да го положи, ала изведнъж го остави на умивалника и се обърна. Хвана с две ръце лицето му, повдигна се на пръсти и го възнагради с една гореща и влажна целувка по устата.

— Благодаря — прошепна тя и плъзна леко пръсти към бузите му. — Нямах представа... — гласът й трепна и заглъхна. Колкото и да бе странно, гърлото й се бе свило, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Но това бе невъзможно. Керълайн никога не плачеше.

Пое дълбоко въздух, овладя се, пусна го и се обърна да се заеме с грима си.

Брендън бе усетил чувството, което дори само за миг се бе показало на повърхността. Той знаеше на какво му се искаше да го отдаде, ала не смееше. Всъщност, прекалено много неща не смееше да направи и това започваше да го ядосва. С всяка, изминала минута, прекарана с Керълайн, бе все по-сигурен в собствените си чувства.

Опитваше се да си напомни, че няма и седмица, откакто се запознаха, но всеки път, когато бе с нея, я желаше все повече, все по-силно, все по-дълбоко, и не само физически. Ставаше все по-трудно да крие чувствата си.

Ала това бе необходимо, напомни си Брендън, особено сега. Затова преодоля вълнението си и непоносимия копнеж да я грабне в прегръдките си и да ѝ каже, че я обича, да я успокои, че всичко ще бъде наред. Вместо това попита:

— Има ли кой да те замести на работа?

— Толкова по-зле за тях, ако няма.

— На кого да се обадя?

Този път тя поклати глава:

— Аз ще трябва да се обадя. Мога да го направя, докато си опаковам багажа.

Той я наблюдава няколко минути, докато Керълайн накрая закопча малката си тоалетна чантичка. После попита:

— Искаш ли нещо — кафе, яйца...

Тя отново поклати глава:

— Стомахът ми малко не е добре.

— Какво мога да направя? Само кажи, и ще бъде сторено.

Керълайн го погледна с големите си и разтревожени очи и прошепна:

— Просто ме прегърни — обви ръце около врата му, затвори очи и се притисна към него.

В този момент Брендън едва се сдържа да не ѝ предложи да дойде с нея. Но тя не бе поискала това от него, а той не искаше да я притеснява. Може би предпочиташе да замине сама. Щеше да има достатъчно неща, с които трябва да се справи — от маниите на майка си до болестта на баща си, дори и без да ѝ се налага да обяснява присъствието на един нов мъж в своя живот.

Колкото и смешно да звучеше, точно по тези причини Брендън в края на краищата взе самолета за Милуоки в събота сутринта. Керълайн се бе обадила предишната вечер и му бе казала, че макар баща ѝ малко да се е парализирал, ще се оправи. Истинският болен бе всъщност Медлин Купър, и недомлъвките на лекарите не ѝ помагаша много. Керън се обаждаше редовно, а Карл планираше да пристигне. Докато се занимаваше с тях и с майка си, опитваше се да поговори с

лекарите и посещаваше баща си, след само осем часа в Милуоки Керълайн звучеше съвсем потисната.

Затова Брендън отиваше да ѝ помогне. Знаеше, че ще може. Можеше да поприказва с Медлин, а дори и да не успееше да я успокои повече, отколкото можеше Керълайн, поне Керълайн нямаше да поема целия удар.

Можеше, освен това да поговори с лекарите. Собственият му опит с лекарската професия, получен, когато преди няколко години оперираха майка му, показваше, че понякога един по-дълбок и по-силен глас се чува по-бързо. Не се съмняваше, че Керълайн по някое време щеше да получи отговори на въпросите си, ала ако той можеше да съкрати това време, толкова по-добре.

Можеше да се позанимае с Карл, докато Керълайн бе заета с майка си. Можеше да предава новините на Керън, когато Керълайн я болеше глава, а тя каза, че снощи я е боляла.

И нещо по-важно — Керълайн щеше да може да се опре на него, когато се почувстваше изтощена докрай.

Малко преди самолетът му да се приземи в Милуоки Брендън осъзна, че всичко, което искаше в този живот, бе да бъде до нея.

Разбира се, не беше ясно дали тя искаше това. Брендън знаеше, че Керълайн му беше благодарна за помощта в петък сутринта. Толкова пъти му го бе казала и показвала с усмивки и прегръдки, а той нямаше причини да се съмнява в искреността ѝ. Но дали щеше да му бъде благодарна, че бе прелетял през половината страна заради нея — това вече беше друг въпрос.

Нарочно не ѝ бе казал, че идва, за да не ѝ даде възможността да възрази.

Възможността за такова възражение го разтревожи, докато самолетът кацаше. В таксито по пътя към болницата прехвърляше през главата си довод след довод, с които да обясни присъствието си. Докато стигна до стаята на Алън Купър, вече бе подготвил защитната си реч.

Не бе подготвен обаче за начина, по който му подейства видът на бледата и уморена Керълайн, седнала до леглото на баща си. Всичко в него се сви. Имаше чувството, че някой бе стиснал сърцето му. За щастие тя бе също толкова смаяна, когато вдигна глава и го видя до вратата, и това му даде няколко скъпоценни минути да дойде на себе

си. Докато Керълайн стана и дойде при него, Брендън се бе овладял достатъчно, за да започне речта си, макар и с подходящия за мястото сподавен шепот:

— Не искам да казваш нищо за това, че съм пропътувал толкова път. Нямахте нищо, което кой знае колко да ми се прави във Вашингтон, а се надявах, че тук мога да ти бъда от полза. Ще нося кафе, ще купувам списания, ще викам сестрите. Ще те държа за ръката — хвърли един поглед покрай нея в стаята, където една жена, вероятно Медлин Купър, се бе обърнала и го наблюдаваше внимателно. — Ще държа дори ръката на майка ти. Ала ако ти създавам проблеми, или ако всъщност предпочиташ да бъдеш сама, аз ще изчезна. Само кажи. Ако пък искаш да остана, можеш да обясниш, че съм един от твоите колеги или твоят секретар. Дори няма нужда да казваш на майка си, че съм същият мъж, който е вдигнал телефона миналата седмица, когато тя позвъни. Можеш да ми измислиш някакво друго име. Не ме интересува. Просто исках да бъда тук...

Керълайн го спря, като притисна леко треперещите си пръсти към устните му.

— Нямам право да искам да си тук толкова много, колкото искам — прошепна тя, но не успя да каже нищо повече, защото в този момент в коридора влетя Карл. Той носеше на ръце дъщеричката си Ейми, а до него тичаше Даян.

Керълайн ги прегърна и тримата и им представи Брендън като „един много специален човек“, което изглежда ги удовлетвори много повече от факта, че са били в един и същ самолет, без да знаят. Медлин, която веднага излезе при тях, бе толкова доволна, че Карл бе дошъл с жена си и дъщеря си, та не обърна внимание на факта, че „приятелят“ на Керълайн бе дошъл чак от Вашингтон, за да бъде с нея. А когато ѝ дойде наум да пита какво точно бе това приятелство, Брендън вече се бе доказал като такъв източник на сила, че тя не си направи труда да пита, а просто го прие, което изглеждаше съвсем правилно и естествено.

Той бе, по своя ненаатрапващ се начин, като още един член на семейството. Медлин се обръщаше към него почти толкова често, колкото и към Керълайн, което ни най-малко не му досаждаше. Брендън бе в много по-добро състояние на духа да понесе тревогите на

Медлин, отколкото самата Керълайн, която бе заета да разбере доколко всъщност имаше основания за тревога.

Както се оказа, ударът на Алън Купър не бе толкова тежък, колкото изглеждаше отначало. Той имаше лека парализа на лявата половина, която според лекарите щеше да се повлияе добре от терапия. Когато в неделя вечерта Керълайн и Брендън си взеха довиждане с него, той беше буден, в съзнание и говореше достатъчно ясно, за да го разбират.

Керълайн бе изненадана, че ѝ беше толкова лесно да си тръгне. Мислеше, че ще се чувства длъжна да стои тук много по-дълго и да държи ръката на майка си. Ала всичко бе под контрол. Увери се, че за баща ѝ се грижат по най-добрия възможен начин и че майка ѝ все едно ще нервничи. Освен това Карл бе решил да остане още няколко дни с Даян и с Ейми. Оказа се, че Ейми е единствената, която може да разсее за достатъчно дълго време баба си. Карл и Даян бяха започнали да говорят и да се усмихват един на друг, както не им се беше случвало от дълги месеци, и можеха да използват всяка свободна минута, за да останат насаме двамата.

Но когато самолетът се отлепи от пистата и се насочи на изток, мислите ѝ не бяха заети нито с нейните родители, нито с Ейми, Карл и Даян. Мислите ѝ бяха заети с Брендън. Благодарение на неговото присъствие съботата и неделята вместо очакваното мъчение се оказаха нещо малко по-малко страшно. Тя се чувстваше спокойна, а това определено бе подобрение спрямо начина, по който роднините ѝ обикновено я караха да се чувства.

Брендън разсейваше напрежението. Той бе смекчил остротата на кризата. Беше неин приятел и довереник. Споделяше с нея бремето на отговорността и ѝ помагаше да види нещата такива, каквито бяха. И покрай него никой не можеше да забрави, че Керълайн бе нещо повече от последната надежда на нуждаещите се. През тази седмица имаше моменти, когато Брендън държеше ръката ѝ, прегръщаше я през рамо или придръпваше главата ѝ на гърдите си, и тя се чувстваше ценена като това, което е, съвсем отделно от грижите, които трябваше да полага за другите. А когато много късно в събота през нощта, когато всички други в къщата спяха, той прави гореща, сладка, мълчалива любов с нея, Керълайн се почувства обичана.

Брендън бе чудесен, ала точно това започна да я безпокои по време на полета към дома в неделя. Той така лесно се вмести в нейния живот, че мисълта за живот без него изведнъж започна да я плаши. За малко повече от седмица бе станала зависима от него. Това не бе материална зависимост, тя се чувстваше способна както винаги да се справя с ежедневните, повърхностни проблеми. Но емоционално... Бързо бе започнала да има нужда от него.

Теоретично, разсъждаваше Керълайн, всичко би трябвало да е прекрасно. Бе срещнала мъж, който я интересуваше и вълнуваше, мъж, който бе достатъчно силен да стои на собствените си два крака и да поема и част от нейния товар. Биха могли да се отправят към залеза и да живеят щастливо до края на дните си със съзнанието, че светът е техен.

Ала не беше толкова просто. Първо, само преди девет дни тя бе съобщила — не, настояла — че тяхната връзка трябва да бъде необвързваща и свободна. Ако със собствената си присъда бе забранила всякакви мисли за бъдеще, можеше ли сега да се обърне като фурнаджийска лопата и да очаква, че Брендън ще се съгласи?

Освен това, животът често се усложняваше, когато хората започнеха да мислят за дългосрочна обвързаност. Общочовешките тревоги се превръщаха в лични. Неща, на които дотогава не се е обръщало внимание, изведнъж излизаха на преден план. Очакванията се променяха, започваха спорове. Керълайн знаеше това от работата си. Колко пъти бе консултирала семейства, които не можеха да се начудят защо отношенията им са били толкова безоблачни, преди да се оженят.

Питаше се дали работата не ѝ бе създала неприязън към брака и знаеше, че отговорът е не. Бе виждала много дългогодишни, щастливи бракове включително на собствените си родители, — но познаваше и нарастващата болка, от която страдаха понякога такива отношения. А в отношенията си с Брендън тя не искаше никаква болка.

Запита се дали опитът ѝ с Бен не я правеше нервна, и отговорът отново бе не. Бен беше егоист и умееше да изрича думи, които нямаха нищо общо с откровените, разтърсващи чувства. Бен се различаваше от Брендън както денят от нощта и точно както не можеше да става дума за сравнение между двамата, така не можеха да се сравняват и отношенията ѝ с тях.

Тревогите ѝ идваха от това, че не можеше точно да определи каква иска да бъде връзката ѝ с Брендън. Трябваше ли да е лека и неангажираща, или по-дълбока? Не можеше ли да е едновременно и едното, и другото?

Самолетът се приземи плавно във Вашингтон, а Керълайн все още се мъчеше с тази дилема. Продължаваше да се терзае и през нощта, докато лежеше в леглото с Брендън. Обърнала глава към него на възглавницата, тя го изучаваше в тъмното. Той имаше мъжествен профил — от тъмните кичури, падащи над веждите му, чак до пръстите на краката.

Току-що бяха правили любов. Кожата ѝ пламтеше под потта, която още не бе успяла да изсъхне в горещата нощ. Космите на гърдите му бяха разрошени от страстните движения на нейното тяло срещу неговото. Мускулите му бяха отпуснати, дишането му равномерно. Бе заспал.

Не можеше да му се сърди за това. Докато ѝ помагаше тези дни, беше издръжлив като скала. Бе заслужил почивката си. Освен това, точно сега не ѝ се говореше. Не бе готова да сподели с него мислите си.

Затова още един час се бори мълчаливо с тях, докато изтощението я надви. Ала преди да заспи, успя да стигне до решение. Брендън Кар бе прекалено свършен, за да бъде вярно това. Трябваше да има някакъв недостатък. Нейната задача бе да открие този недостатък, преди да се бе влюбила в него до уши така, че да няма спасение.

През следващите няколко седмици Керълайн и Брендън живееха по начин, който бе не толкова установен порядък, колкото редовна среща на умовете им. Сутрин и двамата отиваха на работа, а вечер си носеха работа за вкъщи, като разликата беше къде я вършеха — понякога в неговия апартамент, понякога в нейния. Имаше разлика и кога я вършеха — понякога, преди да отидат вечерта на кино, понякога, след като се върнат от ресторант, понякога между леко хапване, телефонни разговори и домакинска работа. Откриха, че спонтанното малко разнообразие е освежаващо, и макар да се оказа, че във

вкусовете им има дребни разлики, изненадващо лесно стигаха до компромис.

Керълайн не дебнеше толкова усърдно за недостатъците на Брендън, колкото би трябвало. Прекалено често се чувстваше толкова добре с него, че просто не ѝ идваше наум да му търси недостатъци, а когато бе уморена след дългия работен ден, нямаше и желание да ги търси.

От време на време обаче, когато я обземеше някакво странно вътрешно безпокойство, тя се замисляше за съвместния им живот и търсеше капан в техните отношения. Бе искала свободата да идва и да си отива, когато пожелае, и я имаше. Брендън никога не я караше да се чувства виновна. Той не говореше неща, които не мислеше, и не даваше обещания, които не изпълняваше. Керълайн можеше да се облегне на него и да намери здрава опора, и никога Брендън не се бе отнасял с нея като със своя майка. Когато търсеше признаци, че той я използва, не намираше.

Приготвянето на вечерята бе чудесен пример. През дните, когато решаваха да ядат у дома, Керълайн се заемаше с това, защото бързо се разбра, че дори тя знае да готви повече от него. Но Брендън ѝ помагаше. Дори Керълайн да протестираше, той предлагаше, настояваше да нареже лука, да начука пържолите или да сложи масата, и нито веднъж не я остави след това да разчисти сама.

Прането бе друг пример. Без да се замисля, Керълайн предложи да взима и неговото пране, когато носи своето на пералня в мазето на къщата. Това нямаше да я затрудни, реши тя. И без това трябваше да пере, и нямаше да натежи, ако към своите дрехи добавеше и неговите тениски, шорти и чорапи. В замяна Брендън настоя той да отиде до химическото чистене, където Керълайн също трябваше да ходи. Следващата седмица, когато тя бе неразположена, гадеше ѝ се и я болеше корем, той свърши и двете неща.

Не, в никакъв случай не я използваше. Наистина, когато бе в неговия апартамент, Керълайн машинално започваше да оправя. Ала пък Брендън също така машинално вдигаше телефона, когато бе в нейния. Вярно бе, че тя прибираше вестниците и пощата му, когато той бе в командировка. Но пък тогава Брендън се обаждаше всяка вечер, където и да беше, а когато се върнеше у дома, бе по-внимателен от

всякога, за да навакса онова, което тя бе вършила, докато го беше нямало.

Точно когато той бе в една такава командировка, след като бяха прекарали заедно почти четири седмици, на вратата на апартамента му се почука. Керълайн, която си бе тръгнала от работа веднага след последните си клиенти, чакаше точно това почукване. Тя произнесе наум една кратка молитва, която бе изпълнена в момента, в който отвори вратата и видя прелестна брюнетка на не повече от шестнадесет години и много, много нервна.

— Ти трябва да си Шели — каза Керълайн тихо, ала с развълнувана усмивка. Хвана момичето за ръката, вмъкна го вътре и бързо затвори вратата. — Аз съм Керълайн. Слава Богу, че дойде. Майка ти се тревожи.

Шели изглеждаше малко смутена от това.

— Тя няма за какво да се тревожи. Аз ѝ оставих бележка, че идвам тук.

— И все пак, от Канзас до Вашингтон е доста далеч. Как пристигна?

— С автобус.

На Керълайн не ѝ се мислеше на какво приличат автобусните спирки в тази страна, но добре поне, че момичето не бе тръгнало на автостоп.

— Брат ти ще си отдъхне, като те види.

Шели се огледа неспокойно наоколо.

— Той тук ли е?

— В командировка е от вчера сутринта, ала като разбра, че си тръгнала, отложи всичките си срещи за утре. Би трябвало да се върне след един-два часа.

Шели кимна. Погледът ѝ отскочи настрани. Изглеждаше притеснена.

— Ти ли си говорила с майка ми? — попита тя.

— Аха.

— Ти тук при Брендън ли живееш?

— Не.

— Но сигурно има нещо между вас, щом си тук.

Керълайн не бе сигурна как ще я приеме Шели, ала с облекчение забеляза, че момичето бе по-скоро любопитно, отколкото враждебно.

— Снощи бях дошла да оставя някои неща и случайно се оказах тук, когато майка ти се обади.

— Обзалагам се, че мама се е изненадала, когато ти си вдигнала телефона вместо Брендън.

— Малко да, струва ми се — Керълайн се усмихна накриво, като си спомни колко се бе впечатлила от разпадеността на възрастната жена. — Но се овладя.

— Тя винаги се овладява. Тя е готина. Трябва да ѝ го призная.

Притеснението изглежда започваше да се разсейва. Керълайн се възползва от това и внимателно предложи:

— Не мислиш ли, че би трябвало да ѝ се обадим и да ѝ кажем, че си пристигнала благополучно?

— Щом разбере, че съм жива и здрава, тя сигурно ще ми е бясна.

— Защото си оставила бележка и си тръгнала, вместо предварително да обсъдиш пътуването с нея? Може би. Обаче ако още сега ѝ се обадиш и ѝ кажеш, че току-що си пристигнала и веднага искаш да ѝ се обадиш, защото знаеш, че се тревожи, обзалагам се, че ще ти се сърди съвсем малко.

Очевидно това се стори разумно на Шели, защото след моментно колебание тя пусна раницата си на пода и се запъти към телефона.

Опитвайки се да я остави сама, Керълайн отиде до големия прозорец и застана с гръб към момичето. Лесно разбираше защо Брендън толкова обичаше своята доведена сестра, която бе толкова помалка от него. Тя бе прелестна — дребничка и слаба, с три четвърти чорапи и ниски обувки, къса джинсова пола, почти скрита от голяма тениска и отгоре от още по-голяма джинсова риза с навити ръкави и вдигнати ревери. Тренираното око на Керълайн забеляза в нея добродушие и уязвимост, които съвпадаха с това, което майка ѝ беше разказала снощи за нея.

Шели не бе непокорна. Баща ѝ — вторият съпруг на майката на Брендън — бе починал преди три години, и Шели бе много близка с майка си. Тя не пиеше и не употребяваше наркотици. Бе отлична ученичка и едва миналата година, малко късно, се бе включила в една компания. Единственият ѝ недостатък изглежда бе мързелът, поради което не си бе намерила работа за през лятото. Прекарваше времето си

с приятелки и с първия си стабилен приятел. Преди два дена бе скъсала с това момче и заради това се бе втурнала да търси Брендън, когото обожаваше.

— Керълайн?

Керълайн се обърна и видя, че Шели ѝ подава слушалката. Бързо я взе.

— Ало?

— Е, на мен ми звучи добре — съобщи Елизабет Плъмър без предисловия.

— И добре изглежда.

— Казва, че иска да остане за няколко дни при Брендън. Знам, че апартаментът му е малък, така че това може да създаде проблеми, ала оставям на него да реши. Ще му предадете ли да ми се обади, щом се прибере?

— Разбира се.

— И няма да я пуснете да мръдне оттам, преди той да се е върнал, нали?

— Тя никъде няма да ходи — отвърна Керълайн и се усмихна дяволито на Шели. — Аз се чувствам самотна. Имам нужда от компания — отдалечи слушалката от устата си, за да попита Шели дали е вечеряла. Момичето поклати отрицателно глава и тя каза в слушалката: — И двете умираме от глад. В хладилника на Брендън има пържоли. Смятам да ги опека на скарата. Ако улучи времето, той може да дойде тъкмо навреме за пиршеството.

— Благодаря, Керълайн — каза майка му искрено. — Може би някой ден ще мога да ви благодаря и лично.

— Много би ми било приятно — отвърна Керълайн с усмивка, сбогува се и затвори.

Брендън наистина улучи момента. Имаше време само да прегърне мечешки Керълайн и Шели, преди да седне на угощение от пържоли, чеснов хляб и салата — всичко купено от Керълайн на връщане от работа.

Няколко дни Шели спа на дивана на Брендън, през което време Керълайн живееше в собствения си апартамент. Въпреки че ѝ липсваха любенето на Брендън и усещането за голямото му тяло през нощта, така беше по-добре. Близките отношения между Керълайн и Брендън бяха достатъчно очевидни за Шели, която копнееше за малко от

вниманието на брат си. Като ѝ оставяше това време насаме с брат ѝ, по-трудно щеше да предизвика ревността ѝ.

Керълайн и Шели се сприятелиха. По ирония на съдбата, макар Шели да бе мислила, че Брендън ще е този, пред когото ще излее разбитото си сърце, тя откри, че Керълайн, по-близка до нея по възраст, и при това жена, бе много по-добра за тази роля. Керълайн имаше още две предимства — с единия си крак се бе отделила от семейството и знаеше какво прави.

Докато дойде време да се върне у дома — този път със самолет — тя вече бе решила, че сърцето ѝ не е толкова разбито, колкото отначало ѝ се струваше. Освен това реши, че Керълайн би била идеалната жена за Брендън, и побърза да го каже на майка си, която се обади да го съобщи на самия Брендън, а той отговори, че е съгласен с нея и работи по въпроса.

Наистина работеше. Работеше. Бе си го казвал толкова много пъти, че му се повдигаше от тези думи. За съжаление, да „работи“ най-често означаваше да седи, да не прави нищо, освен да бъде самият себе си и да се надява да влезе под кожата на Керълайн дотолкова, че да предизвика някакъв взрив от чувства. За мъж, свикнал да действа, това чакане бе убийствено. Но нямаше избор.

Обстоятелствата бяха на негова страна. Обстоятелствата около удара на нейния баща ги закараха в Милуоки, където Брендън можа да покаже на Керълайн не само че може да се разбира с роднините ѝ, но и че животът с тях е много по-лесен за нея, когато той е наблизо. Обстоятелствата около разбитото сърце на Шели Плъмър свързаха Керълайн с неговото семейство, като навсякъде се лееха положителни чувства.

Обаче обстоятелствата около раждането на бебето на Керън бяха емоционално най-просветляващи за Керълайн. Бебето се появи — много удобно — един петък, три дни след заминаването на Шели. Дан се обади на Керълайн в службата и тя бе извън себе си от радост. Прекара обедната си почивка в пазаруване за новия племенник, след това вечерта измъкна Брендън да правят още покупки. Той много се радваше, че Керълайн толкова се радва, затова тръгна без възражения.

Следващата сутрин потеглиха с кола към Филадельфия. Керън бе много оживена. Тя бе открила, че раждането е много по-леко от бременността, и двамата с Дан не можеха да се нарадват на сина си.

Приеха добре и Брендън, и чувствата бяха взаимни. Това помогна на Керълайн, защото докато Брендън бе зает с Керън и Дан, тя имаше повече време да убеждава по телефона майка си, че бебето е живо и здраво. Когато не се занимаваше с това, гледаше през стъклото на вратата малкото плътно увито вързопче живот, доведено на бял свят от любовта между Керън и Дан.

Тънки виолетови клепащи, трепкащи при всеки младенчески сън. Мъничка уста, свиваща се в сладки форми около нищо. Миниатюрни пръстчета, като крачета на паяк, пълзящи лениво по розовата бузка. Едва надигнато носле с две дупчици в основата.

Той бе прекрасен, помисли Керълайн. И дълбоко я трогна. Спомни си времето, когато преди четири години се роди племенницата ѝ. Тогава бе развълнувана и малко уплашена.

Сега се вълнуваше по друг начин. И в това нямаше нищо чудно. Тя бе жена, с майчински инстинкти, и тези инстинкти се проявяваха. Искаше ѝ се да държи, да храни и да обича едно бебе, също толкова малко и безпомощно като това. Искаше бебе, което да е нейно — нейно и на Брендън.

През остатъка от следобеда мисли за това. Двамата с Брендън заведоха Дан на вечеря. После го оставиха в болницата при жена му и сина му и продължиха на север към мотела, който бяха избрали от указателя на Керълайн.

Брендън също бе замислен. Мислеше почти за същите неща, за които мислеше и Керълайн, и го знаеше. Бе видял лицето ѝ — как можеше да не види лицето ѝ! — когато тя гледаше това дете. Никога досега не бе виждал такова прекрасно изражение, и докато се възхищаваше на красотата зад него, му стана неприятно, че бебето, което Керълайн гледаше с такова обожание, не бе неговото. Тя щеше да бъде прекрасна майка — знаеше го още преди да се срещнат лице в лице, и мнението му не се бе променило. Но, по дяволите, преди да имат деца, първо трябваше да се оженят, а преди да се оженят, трябваше да си признаят, че се обичат, а за да стане това, Керълайн трябваше да осъзнае, че отношенията, които тя си мислеше, че иска, не са достатъчни!

Думи и чувства се надигнаха в него, ала не можеха да излязат навън и се свиха на топка. Докато двамата с Керълайн стигнат до целта

си, един очарователен мотел в Куекъртаун, Брендън изпадна в лошо настроение, колкото неприятно, толкова и необичайно за него.

— Отивам да потичам — съобщи ѝ той още щом ги заведоха в стаята им, и се зае да търси в сака шорти.

Керълайн бе усетила настроението му в момента, в който то премина границата между тревога и гняв. Сякаш бе почувствала невидими пръсти да се впиват в рамото ѝ, показвайки ѝ, че нещо се мъти. Но да го знае бе едно, а да действа според това знание — съвсем друго. Имаше смътна представа какво му е в ума, ала не беше сигурна, че е готова да го обсъжда.

— Тъмно е — забеляза тя.

— Аз често бягам през нощта.

— Тук пътищата не са осветени, както вкъщи.

Брендън бе смъкнал джинсите си и, седнал на ръба на леглото, се опитваше да ги изхлузи през гуменките. Джинсите се запънаха, той изръмжа нетърпеливо, изрита гуменките, след тях джинсите и тръгна да събира гуменките.

— Има луна.

Керълайн никога не го бе виждала такъв. Бе го виждала да се връща вкъщи намръщен, ядосан от нещо в службата. Бе го виждала да излиза сутрин и да открива, че гумите на колата му са спукани. Бе го виждала дори когато Шели му съобщи, че е прекарала нощта между Канзас и Вашингтон.

Ала никога не се бе мръщил на нея! Не че сега ѝ се мръщеше. Брендън всъщност изобщо не я поглеждаше. А това бе още по-лошо.

Гледаше го безпомощно как свърши с гуменките, хвърли ризата си и излезе. После загаси лампата и се приближи до прозореца — навреме, за да види как сянката му се откъсва от стената на мотела и поема в ритмичен бяг по пътя.

Стоя там дълго след като той бе изчезнал от погледа ѝ и накрая се отпусна на един шезлонг да чака завръщането му. След малко ѝ дойде наум, че сигурно просто му завижда. Не само той имаше нужда от малко свеж въздух. Затова се преоблече, кимна на няколкото посетители, които седяха във фойето, и излезе.

Щом се озова отвън, се изправи пред дилемата какво да прави и накъде да тръгне. Тя не беше бегач, а и да беше, нямаше откъде да знае накъде бе поел Брендън, след като се бе отклонил от главния път.

Не искаше да се размине с него. Не искаше и да бъде на чист въздух. Това, за което всъщност бе излязла, бе да бъде с него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Керълайн седеше облежната на високата бяла колона в основата на стълбите пред мотела. Дланите ѝ бяха стиснати между коленете, а очите ѝ систематично търсеха признаци на живот в тъмнината. Чудеше се къде бе отишъл Брендън и кога ще се върне, но още повече се чудеше какво бе мислил, когато изчезна по този начин.

Скочи нервно от стълбите и се завъртя из двора, ала неспокойното крачене напред-назад не водеше до нищо. Минутите се влачеха, а той не се връщаше.

Нощта бе гореща. Кожата ѝ бе влажна и лепкава. Замахна към някаква буболечка, отначало лениво, а после ядосано, защото буболечката продължаваше да ѝ бръмчи в ухото.

В пристъп на нетърпение тръгна по широката алея към портала, спря се там и се вгледа в нощта. Брендън вече го нямаше, доколкото можеше да прецени, повече от час. Не можеше да си представи, че през цялото това време е бягал. Въздухът бе почти толкова влажен, колкото и във Вашингтон, и не бе най-добрият възможен за дълго бягане. Ако беше като майка си, можеше да си представи как му е станало лошо, паднал е край пътя и няма кой да му помогне, или, по-лошо, блъснала го е кола. Помисли си дали не е възможно някой да го е нападнал. Бе чувала, че случаите на насилие се увеличават през летните горещини, а освен това бе пълнолуние.

Ала всички тези разсъждения бяха абсурдни, укори се тя наум. Този човек си изкарваше хляба, като разследваше терористи. Ако имаше някаква опасност, тя съвсем не беше на един спокоен селски път в тиха нощ под звездите. Най-вероятно той бе в града и пиеше една хубава студена бира.

Върна се обратно до входа и пак седна. Нещо не беше наред. Някъде, по някакъв начин двамата с Брендън бяха престанали да общуват помежду си. Това бе едно от основните правила, които Керълайн бе определила — че между тях ще има честност и откритост.

Точно в момента обаче нямаше. Тя определено имаше чувството, че той бе сърдит, но не бе съвсем сигурна защо.

Отново стана от стълбите, този път, за да тръгне безцелно по улицата. Не стигна далеч — след не повече от три минути налетя на ниска каменна ограда. Върху тази ограда бе седнал нейният човек.

Изпита първо облекчение, след това трепет, ала по никакъв начин не можеше да се обърне и да го остави сам. Затова бавно се приближи. Лунната светлина блестеше по потната му кожа, а косата му бе разрошена. Дишането му обаче бе равномерно. Сигурно отдавна седеше тук.

— Тича ли? — попита Керълайн безгрижно.

Той сви рамене:

— Малко.

— Много е горещо?

— Да.

Разделяха ги три метра плътен нощен въздух. Според Керълайн въздухът бе тежък, но раздялата бе още по-лоша. Това беше Брендън... Любовникът от нейните мечти... Човекът, на когото можеше да каже всичко, каквото и да е то... Приятелят, с когото можеше да проведе най-вълнуващия безмълвен разговор.

Ала сега никой от тях не говореше, а в мълчанието им нямаше нищо приятно.

Доплака ѝ се. Вместо това попита:

— Гладен ли си?

— Не.

— Обзалагам се, че ти се пийва нещо студено.

Той изобщо не отговори, само сведе очи, като отвърна поглед от нея за пръв път, откак бе дошла.

Керълайн се приближи.

— Какво има, Брендън?

Дълго време мина, преди да ѝ отговори. Първо започна да скубе снопчетата трева, които растяха между камъните, да ги мачка и да ги хвърля настрана. Керълайн вече се чудеше дали той изобщо има намерение да ѝ отговори. Накрая Брендън отпусна ръце и зарея поглед в клоните над главата си. Гласът му беше бавен и сякаш идваше много отдалеч:

— Това днес беше невероятно... Да видя това бебе. Никога досега не бях виждал толкова малко човешко същество.

Керълайн бе изненадана. Не очакваше, че Брендън може още да мисли за бебето. Видя го как се намръщи, наведе глава и все така намръщен се вторачи в каменната ограда между краката си.

— Потресе ме, че... — започна той, после се поколеба. — Е, много неща ме потресоха, но най-вече, че това малко момченце е напълно безпомощно. Без родителите си или някаква бавачка той ще загине. Направо ще загине. Напълно безпомощен. Напълно зависим от другите, за да оцелее — замълча и прокара пръст по камъка. Прехапа устни. — И тогава започнах да мисля за оцеляването и ми дойде наум, че ние наистина приемаме за даденост да имаме деца. Не мислим за това като за продължаване на рода, ала то си е това. В него има нещо първично, нещо некултивирано... Нещо естествено — замисли се за момент. — В това сме като животните, и не го казвам в отрицателния смисъл на думата. Когато хората говорят за „животинско поведение“, разбират похот, но истината е, че животните правят това, което трябва да правят, за да запазят своя вид от изчезване. Това знание им е вкоренено. Инстинктът им казва какво да правят и кога да го правят — изсумтя. — Смешно е. Ние имаме върховната способност да мислим и точно поради това губим чувство за времето. Не че има опасност нашият вид да изчезне... — гласът му заглъхна. За момент остана неподвижен и само палците му се плъзгаха по камъка. После, бавно и несигурно, вдигна очи към Керълайн. — Когато видях бебето, бях ужасен. Бях ужасен, като си помислих каква отговорност е това — не само да го храниш и обличаш, ами и да го обичаш и възпитаеш така, че да стане добър човек — пое дъх, спря за миг и после попита: — Ти мислиш ли някога за такива неща?

Тя кимна.

— Обзалагам се, че те не те плашат.

— Разбира се, че ме плашат — отвърна Керълайн тихо. — Отглеждането на едно дете е изпитание, както и да го погледнеш. Има неща, от които се разтрепервам.

— Като например?

— Като например какво ще стане, ако детето е болно и плаче, а аз не знам какво да направя и не мога да намеря лекар.

— Това е спешен случай. Всеки нормален родител би се уплашил.

— Плашат ме и някои от ежедневните неща, които не са спешни. Например да държиш бебето, когато е толкова малко и чупливо, а се извива в ръцете ти. И да пазиш това меко петънце на главата му. И да го пазиш да не падне от креватчето си или от масата, върху която го обличаш, или да не се изтърколи надолу по стълбите. Това е огромна отговорност.

Брендън я наблюдаваше напрегнато. Гласът му прозвуча по-дълбоко и малко дрезгаво:

— Ала въпреки тези страхове ти поглеждаш едно бебе, както днес гледахме бебето на Керън, и разбираш, че искаш и ти да си имаш. Че трябва да си имаш. И започваш да си мислиш, че ако те удари гръм утре или следващата седмица, или догодина...

— Шшшт! — прекъсна го тя, като сложи ръка на рамото му. Продължи по-меко, без да отдръпва ръката си: — Не казвай това.

— Но винаги има такава възможност. Животът не е вечен.

— Ти си само на тридесет и осем години!

— Което значи, че ужасно приближавам средната възраст... Ако имам късмет. По дяволите, не знам какво ми готви бъдещето...

— Брендън! — възрази Керълайн, ала той бързо продължи:

— Изведнъж разбрах, че ако нямам дете, аз всъщност нищо няма да оставя след себе си. Един син или дъщеря е наследството, което човек оставя на света. Това е една малка част от него, която продължава да живее и се предава на следващото поколение, после на още по-следващото. Ако аз искам да имам това дете, в което да вградя своя отпечатък, трябва да побързам.

Керълайн прехвърли крак през каменната ограда и седна близо до него.

— Не ти подхожда да си толкова плашлив.

— Не съм плашлив. Просто съм реалист.

— Плашлив си — настоя тя и обви ръце около кръста му. Подчертаваше всяка своя дума с прегръдка: — Нищо няма да ти се случи. Ти ще имаш деца и те ще бъдат твоя гордост.

Той обърна глава към рамото си и тържествено произнесе:

— Това е, което искам, Керълайн. Искам да имам деца, и може и да е нахално да го кажа, ала те ще са страхотни. Те ще бъдат много

умни, ще бъдат личности, ще бъдат енергични и предприемчиви — сведе поглед към кръста си, където бяха опрени пръстите ѝ, и вдигна ръка да я докосне. — Когато днес гледах това бебе, сякаш видях собственото си дете. Сякаш го почувствах, усетих как ще лежи в ръцете ми, как ще се докосва до мен кожата му. Това никога, никога досега не ми се беше случвало... — гласът му прекъсна и Брендън замълча.

— О, Брендън — прошепна Керълайн. Очите ѝ бяха затворени, а бузата ѝ се плъзгаше по неговата. Тя също го бе почувствала — това първично желание, когато гледаше бебето на Керън — и изпитваше същото първично желание и в момента. Това бе болка дълбоко в утробата ѝ и в нея нямаше нищо обективно или съществуващо само по себе си. Тази болка бе неразривно свързана с този мъж. Керълайн никога не бе вярвала в предопределението, но в привличането, което изпитваше към него, имаше нещо толкова неизбежно, че не би могла да се бори с това чувство, дори ако искаше. Ала тя и не искаше. Все още можеше да е поне дотолкова честна. Винаги бе честна за физическата си потребност от него.

Пръстите ѝ се плъзнаха по топлите стегнати мускули на корема му. Напипа едно ребро, после още едно, и заедно с ръцете ѝ се надигаше и нейното желание. Името ѝ разцъфна като тих шепот на устните му. Керълайн се притисна по-силно към гърба му, а ръцете ѝ започнаха бавно да кръстосват гърдите му.

Брендън никога не се бе преструвал, че може да устои на докосването ѝ, не се опита и сега. Но удоволствието бе по-дълбоко, желанието по-голямо. Някаква плашеща сила клокочеше под повърхността. Опитвайки се да я овладее, той пое рязко въздух и опря ръце на бедрата си. Ала не успя да се въздържи да не отпусне глава от удоволствие, да не извие гръб.

Толкова много пъти бяха правили любов през последния месец, и въпреки това докосването на Керълайн сега имаше нова цел. Неговата реакция бе незабавна — напрегането на мускулите му, ускореният му пулс, неравномерното му дишане. Това беше търсената реакция, безмълвната увертюра към любенето. Това бе реакция, предизвикана от биологическия инстинкт не просто да се любят, а и да се любят както трябва.

Керълайн разбираше силата на този инстинкт. Тя вече бе приела факта, че ако изобщо щеше да има дете, искаше неговият баща да е Брендън. Това съзнание, съчетано с връхлитащата я чувственост от усещането за кожата му срещу устните ѝ, за неговия вкус, за неговия аромат, я подлуди.

Ръцете ѝ станаха по-смели. Керълайн не мислеше да го дразни, нито да му доставя удоволствие. Тя просто го възбуждаше до степен, в която той би могъл да изпълни своята функция като мъж. А Брендън бързо стигаше дотам. Когато Керълайн спусна ръце към найлоновите му шорти, усети напрежението му и го погали, а той издаде нисък, почти животински стон. Тя изпитваше потребност да почувства плътта му, затова смъкна шортите му и го обхвана с две ръце. Брендън отново простена — звук, който отекна в нея. Възпламеняваше я да го докосва.

Отчаяно се нуждаеше от него, но думите биха разбили безценната тишина на нощта. Затова Керълайн му показва желанието си чрез бавни и плавни движения срещу него, докато пръстите ѝ с кадифени докосвания го докараха до ръба.

С едно движение, толкова нежно, че би могло да бъде кадър от забавен филм, Брендън се обърна и я положи върху тревата от другата, сенчеста и скрита страна на оградата. Ала в нейната треска нямаше нищо забавено. Устните му бяха разтворени и горещи срещу нейните, тялото му бе настойчиво. Ръцете му я освободиха от шортите със същото движение, с което свалиха и своите. Той намери мястото си между очакващите ѝ бедра и проникна в нея със сигурността на божествено предопределение.

Любенето им бе трескаво, нетърпеливо и бързо. Нежността бе нещо, което никой от двамата не можеше да си позволи. Керълайн обви бедра около кръста му в покана за най-дълбокото възможно проникване, а Брендън ѝ даде онова, което искаше.

Нощната гора беше безмълвен свидетел на тяхната обречена борба. Телата им пламтяха от желание и когато страстта стигна до връхната си точка, и двамата извикаха от удоволствие.

Но те се бяха провалили. Нямаше да има дете, защото и двамата бяха нормални хора с чувство за отговорност, които не биха оставили нищо на случайността, когато ставаше дума за зачеване.

Керълайн се предпазваше. Странна дума. Когато страстта отмина, тя почувстваха възмущение от нея. И малко след това, докато

вървяха рамо до рамо към мотела, и двамата изпитаха тъга — толкова дълбока, че не можеха да говорят за нея.

Прекараха нощта, правейки бърза, трескава, ненаситна любов. Това изглежда бе единственият начин да изразят чувствата си. В сливането им имаше някакво отчаяние, някакво наказание. А между пристъпите на страст двамата бяха тъжни.

Следващия ден на обед бяха отново в болницата във Филаделфия, а в пет следобед — обратно във Вашингтон. Почти не говориха по време на пътуването. Мълчанието бе като нож, обърнат към Керълайн, ала тя просто не можеше да го наруши. Имаше толкова много неща за казване, че просто не можеше да каже нито дума, а това, което трябваше да каже, бе толкова важно, че не знаеше как да започне.

Брендън нямаше такъв проблем. Пред отворената врата той хвана ръката ѝ, целуна дланта ѝ и тихо прошепна:

— Влизай.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не.

— А по-късно?

— Едва ли.

Болката в очите му стана нейна болка, когато започна да го разбира.

— Това не е защото си уморен, или защото имаш работа.

Брендън поклати глава.

— Ти искаш да излезеш — предположи Керълайн, опитвайки се да успокои внезапното мъчително блъскане на сърцето си.

— Не. Но аз не мога да продължавам по този начин. Аз имам нужда от нещо повече.

— А аз не мога ли да ти дам онова, от което имаш нужда?

— Можеш, ала не съм сигурен, че ще го направиш. Аз искам всичко, Керълайн. Искам взаимните задължения, обвързаността, ограниченията, недоразуменията. Сделката, която ние направихме... Тя мен просто вече не ме удовлетворява.

Ударите на сърцето ѝ бяха стегнали около гърдите ѝ един болезнен обръч, който ѝ пречеше да диша. Гърлото я болеше. Очите ѝ плузнаха в сълзи. Тя стисна здраво устни, за да не издаде треперенето им, и заговори едва когато успя да възвърне малко от самообладанието си.

— Ти искаш брак.

— Да. Брак, деца, задължения, и ги искам с теб. Но ти трябва да решиш дали това е, което ти искаш — ръката му се вдигна и сякаш със страхопочитание описа нежната извивка на брадичката ѝ. Ала когато отново насочи очите си към нейните, болката се бе върнала в тях. — Знам, че аз съм по-възрастен от теб. По-дълго съм живял и разбирам, че искам нещо, когато го видя. Ти може и да не си толкова сигурна. Затова мисля, че трябва малко да поохладим отношенията си.

Керълайн преглътна мъчително, опитвайки се запази някакво равновесие.

— Не разбирам. Ако искаш да бъдеш с мен до края на живота си, защо трябва да охлаждаме отношенията си?

— Защото когато сме заедно, не мислим критично, а в момента ти трябва да мислиш критично. Ти трябва да решиш едно или друго, Керълайн. Аз не мога да чакам — прокара ръка през косата си. — Просто не мога да чакам. Бях си казал, че ако съм търпелив, ти ще стигнеш до същите изводи, до които съм стигнал и аз. Но ти не си стигнала, а има моменти, в които така ме боли отвътре от желание за теб, че ми се струва, че ще полудея — бе започнал да губи самообладание и пое несигурно въздух. — Аз искам да кажа онези думи, Керълайн. Знам, че ти не искаш да ги чуеш, защото Бен е злоупотребил с тях и едно от нещата, които ти не искаше в нашите взаимоотношения, бе да се пазарим за клетви и чувства. В някакъв момент обаче трябва да ми се довериш достатъчно, за да знаеш, че когато ги казвам, аз ги мисля — гласът му стана умолителен: — Не можеш ли да почувстваш това, което аз чувствам?

Тя продължаваше да го гледа с премрежени от сълзи очи. Ала не можеше да проговори. Страхуваше се, Брендън сложи последната си карта на масата:

— Ако сега те помоля да се омъжиш за мен, ще кажеш ли „да“?

Бракът бе най-силната връзка и щеше да бъде най-силното разочарование, ако нещата не се получат. Искаше ѝ се да не го бе направил по този начин. Имаше нужда от по-бавно развитие на отношенията. Трябваше ѝ време да помисли.

— Ние се познаваме само от... Мина само...

— Виждаш ли? Ти не си сигурна. Можем да продължаваме така до безкрай и може би ти ще си щастлива, ала не и аз. Това, което

предлагам, може да ти изглежда безсмислено, но аз не знам какво друго да направя.

Керълайн прехапа болезнено долната си устна. Лицето на Брендън се замъгли от усилието ѝ да сдържи сълзите си.

— Може би си прав — прошепна тя и сведе очи. Не това искаше да чуе Брендън. Той почти се бе надявал, че самото му предложение ще я накара да признае любовта си. След като Керълайн не го направи, значи може би не го обичаше толкова, колкото бе мислил. Тя сега очевидно бе разстроена, ала нямаше как да разбере дали не бе просто защото губеше един приятел. Агонизираше, но нямаше връщане назад.

— Съобщи ми, когато решиш — каза Брендън, наведе се напред, целуна я леко по челото, после се обърна и си отиде.

В неделя през нощта Керълайн страдаше от ужасна вътрешна болка. Чувстваше смъртоносна загуба, и колкото и да се молеше за забрава, тя все не идваше.

Отиването на работа в понеделник бе облекчение. Клиентите изискваха от нея съсредоточаване, което я отвличаше от собствените ѝ мисли, ала щом всеки от тях си тръгнеше, болката отново стягаше като верига сърцето ѝ.

В понеделник вечерта говори с майка си, която бе в ужас от деспотичността на рехабилитатора на баща ѝ, и с Даян, която се обади да я разпита за бебето на Керън. После разговорът се насочи към Карл и проблемите с общуването. Докато свършат, Керълайн се чувстваше като истински измамник.

Във вторник Елиът мина през службата да я види. Имал среща с брат си за обед и искал просто да ѝ каже едно здрасти. Тя разбираше, че той опипва почвата, но в такъв случай трябваше да го разочарова. Държа се любезно, ала умът ѝ бе другаде. Елиът трябваше да е сляп, за да не го види и глух, за да не го чуе.

В сряда сутринта Керълайн вече имаше чувството, че е минала през центрофуга. От четири дни почти не бе спала. Нямаше настроение да се среща с отделни клиенти, какво остава за групата, която бе насрочила. Затова почти нямаше значение, че шерифът избра точно този момент, за да се появи при нея. Тя дълго гледа документите,

които той ѝ донесе, отпусна се объркано на стола си, после скочи ядосано, спря само колкото да съобщи на Мерън, че излиза, и излетя.

Никога не бе виждала Брендън на работа, но всички знаеха къде се намира Министерството на правосъдието, а щом стигна там, лесно намери и неговия кабинет. Той бе с още един мъж. Когато се появи на вратата, и двамата вдигнаха погледи към нея. Очите на Брендън се разшириха, той малко побледня. Обърна се към другия мъж и каза с тон, от който въпросът прозвуча като заповед:

— Можем ли да продължим по-късно?

Мъжът затвори папката си, кимна на Керълайн и излезе. В момента, в който затвори вратата, тя се приближи до бюрото и стовари върху него документите, които едва не бяха откъснали ръцете ѝ.

Брендън бе прекалено зает да преглътне появяването ѝ, за да обърне внимание на документите. Облеклото ѝ — широка мека пола и тънка памучна блуза с къси ръкави — бе подходящо за работата ѝ, ала перлената огърлица на врата ѝ бе изкривена, косата ѝ разрошена, а бузите ѝ зачервени. Изглеждаше ярка и жива. И бясна.

Той наведе очи към документите.

— Какво е това?

Тя стоеше изправена, със стиснати юмруци. Гласът ѝ бе по-висок от обикновеното, както винаги, когато бе нервна.

— Надявах се, че ти ще ми кажеш. Преди малко ми го донесоха в службата.

Брендън ги прочете и объркано вдигна поглед към Керълайн:

— Кой е Пол Валенте?

— Той е клиентът, за когото ти бях разказвала. Жена му се отказа да идва на нашите сеанси и оттогава той идва сам — помниш ли, говорих ти за това, — а сега тя ме обвинява в „охлаждане на привличането между тях“! Чувал ли си някога нещо по-глупаво?

Когато ставаше дума за съдилища, Брендън бе чувал много още по-глупави неща и щеше да ѝ го каже, но преди да бе успял, Керълайн припряно продължи:

— Никога досега не ми се беше случвало такова нещо! Та това е обидно — да си помисли, че аз съзнателно ще поставя съпруг и

съпруга един срещу друг. Аз съм професионалист. Един професионалист никога не би направил такова нещо!

Брендън вдигна ръка да я успокои, ала тя реши, че той ще се опита да спори, затова добави:

— Знам какво ще ми кажеш — че вестниците са пълни с истории за психиатри, които злоупотребяват сексуално със своите пациенти. Но в този случай това е неприложимо. Срещата съм се с този човек всичко на всичко четири пъти, и винаги посред бял ден, като колегите ми са били в съседните кабинети. Освен тези четири пъти, винаги съм се виждала с Пол и Шийла заедно. Струваше ми се, че и с двамата имам разумни работни взаимоотношения. Как може тя да ме обвинява така?

Брендън мислеше за старата поговорка за изгонената жена, която би обяснила донякъде злобата на Шийла Валенте, ала после си спомни, че Шийла бе напуснала Пол, а не обратно, така че поговорката не важеше.

— Тя вероятно...

— Няма „вероятно“! — избухна Керълайн. — Тя е луда и това, което най-много ме тревожи, е, че през всичките тези месеци аз не съм го забелязала. Приемах я за една егоистична, но в общи линии нормална жена. А виж сега какво е направила! — Керълайн посочи с треперещия си пръст към обвинителните документи. — Поправи ме, ако не съм права, обаче ако обвиняват някого в „охлаждане на привличането“, то обвинението би трябвало да бъде за нещо повече от говорене. Тази вещица ме обвинява, че преследвам мъжа ѝ. Намекът е, че съм спала с него, което е най-тъпото нещо на света!

— Керълайн... — започна Брендън. Усещаше, че тя бе на ръба на истерията, което не бе характерно за нея. Керълайн можеше и да е празник за изгладнелите му очи, ала това не означаваше, че не може да види колко е напрегната.

— Не разбираш ли до какво може да доведе това? Това може да съсипе кариерата ми!

— Няма...

— Ако започне да се говори, че прелъстявам клиентите си, пиши ме отписана. Няма да мога да понеса това, Брендън — очите ѝ бързо се пълнеха със сълзи. — Защото не съм виновна за нищо. Опитах да направя всичко, което мога с Пол и Шийла, а когато Шийла се отказа, опитах да направя всичко, което мога само с Пол. Нали ти точно това

каза — че най-важното е дали си се опитал да направиш всичко, което можеш.

Той бе станал и заобикаляше бюрото. Керълайн бе започнала да трепери и Брендън имаше нужда да я докосне. Едва бе успял да хване ръцете ѝ, и самообладанието ѝ се пропука.

— Това обвинение е абсурдно — изхлипа тя. Гледаше умолително към него и първата сълза вече се търкаляше бавно по бузата ѝ. — Да си помисли някой, че аз б-бих могла да съм с някой друг... Че мога да се опитам да съблазня Пол или дори да ми се иска да го направя... К-когато аз изобщо не мога и да си помисля за никой друг мъж, защото съм влюбена в теб...

Керълайн напълно загуби контрол, затвори очи и наведе ниско глава. Закри лицето си с ръце и се опита да заглуши риданията, които не можеше да овладее. В следващия момент тези ридания потънаха в гърдите на Брендън, който здраво я прегърна.

— Шшшт — прошепна той в ухото ѝ. — Всичко е наред, малката ми. Всичко е наред.

Колкото и да бе невероятно, тя започна да плаче още по-силно. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и Керълайн се вкопчи в него, сякаш някой всеки миг можеше да ѝ го вземе.

— Брен... дън...

Той я притисна по-силно към себе си, шепнейки тихи успокояващи думи. Сълзите ѝ го нараняваха, но Брендън знаеше, че Керълайн имаше нужда да се наплаче. Бе я видял как овладя сълзите си в неделя и предполагаше, че не им бе дала воля и след като той си бе тръгнал. Чудеше се кога за последен път бе плакала, плакала истински, както сега.

— Брендън... Ох...

— Обичам те, любов моя.

— Бях... толкова... глупава...

— Не, не беше.

Керълайн отново се разрида и Брендън не можеше да направи нищо, освен да я прегръща здраво, докато се поуспокои. Тогава се отдръпна и седна на ръба на бюрото. Бръкна в малката чантичка, която висеше на рамото ѝ, намери носна кърпичка и ѝ я подаде да си изтрие очите. После с върховете на пръстите си отметна косата ѝ от лицето.

— Не се безпокой за това обвинение — каза той тихо.

Тя подсмръкна.

— Гарантирам ти, че обвиненията ще бъдат оттеглени много преди да се стигне до съд.

— Мммм...

— Често се случва при развод мъжът или жената да се опитат да играят грубо. Ще обясним фактите на адвоката на Шийла Валенте, а ако тя настоява да продължи, ще я заплашим с дело за клевета. Тя ще размисли.

— Знам.

— Знаеш ли?

Керълайн кимна. Главата ѝ все още бе наведена, а носната кърпичка се бе превърнала в мокра топка, стисната в притиснатия ѝ към гърдите му юмрук.

— Просто имах нужда да те видя — пое въздух толкова неравномерно, че Брендън се уплаши да не започне отново да плаче. Тя не се разплака. Нито пък вдигна очи. — Тази седмица без теб беше ужасна. Обвиненията просто бяха капката, която преля. Ако не бяха те, щеше да е нещо друго. Чувствах, че се задушавам, като не мога да говоря с теб. Гледах през прозореца...

— Само след като изгасеше лампата — прекъсна я той. — Преди това нито веднъж не поглеждаше. Аз те наблюдавах.

— След като изгасях лампата — призна Керълайн тихо.

— А защо не преди това?

Тя се замисли върху това.

— Защото... — пое си въздух — защото се страхувах, че ще ме видиш как гледам, а аз не бях готова да ти кажа това, което искаше да чуеш.

Ръката му падна от врата ѝ.

— Не искам да ми казваш само това, което искам да чуя.

— Лошо се изразих — поправи се Керълайн бързо и започна нервно да си играе с копчето на ризата му. — Исках да кажа, че не бях готова да кажа това, което чувствам, макар да знаех, че тъкмо него искаш да чуеш.

— Защо не?

— Мисля... — започна тя — че е защото нещата станаха толкова бързо, и защото това, което е между нас, изглежда толкова... толкова съвършено, че аз реших, че трябва да има някакъв проблем.

— Мислех, че си оптимист.

— И аз така мислех. Предполагам, че нервничех, защото нищо досега не е значило толкова много за мен.

— Нищо ли?

Керълайн поклати глава.

— Нашите отношения бяха като мечта. Имаше моменти, в които знаех, че ми се иска да продължават до безкрай, ала се страхувах да си го помисля от страх да не ги урочасам.

— Отгоре на всичко и суеверна, а?

— Не. Просто глупава.

— Кое те накара да поумнеееш?

— Това, че ми липсваше — започна да върти напред-назад копчето. — И че си помислих през какви борби преминават другите хора — докосна с обратната страна на пръстите си, ризата му, поглъщайки топлината и силата на неговото тяло. — И че осъзнах, че не мога да имам дете от никой друг мъж, освен от теб.

— Керълайн? — попита Брендън с най-нежния си глас.

— Мммм?

— Защо не ме поглеждаш?

Тя покри с длан копчето, с което си играеше.

— Засрамена съм.

— Защото плачеше ли?

— Не, защото бях глупачка. Би трябвало да знам какво да правя в такива ситуации. А пък аз изпуснах нервите си.

— Почти... — поправи я той. На устните му и в гласа му се долавяше зараждаща се усмивка. — Навреме дойде на себе си.

Брендън вдигна малко глава — точно толкова, че Керълайн да може да фокусира погледа си върху пулса на врата му.

— Значи ми прощаваш, че се държах тъпо?

— При едно условие.

Погледът ѝ достигна до устните му.

— И какво е то?

— Да престанеш да поемаш пълната отговорност, когато нещо не върви. Ти в този случай не беше единствената, която можеше да бъде обвинена. Ние не говорехме. Нито ти, нито аз. Ако по-рано си бях разтворил душата и ти бях показал какво мисля и чувствам, нямаше да стигна до такова състояние.

— Прав си — съгласи се тя и очите ѝ докоснаха неговите.

— Бях истинско копеле, че ти дадох такъв ултиматум.

Керълайн се замисли и кимна:

— Прав си.

— Прощаваш ли ми?

— При едно условие.

— Какво?

— Ултиматумът остава в сила — заяви тя решително. — Или всичко, или нищо. Аз реших какво искам. Можеш ли да ми го дадеш?

— Дали мога да го дам ли? Да го дам! Охо, любов моя!

Очите му светнаха.

Тази вечер Брендън не се чудеше колко може да даде, а колко може да вземе. Навън бе тъмно. Той стоеше пред прозореца си и се взираше през двора в апартамента на Керълайн. Тя изглеждаше по най-изкусителния начин и това го подлудяваше.

Имаха среща. Бяха решили да се облекат официално и да отидат на една изискана вечеря, за да отпразнуват любовта си, но със скоростта, с която се приготвяха, никога нямаше да успеят. Брендън току-що се бе избърснал и изкъпал и бе обул панталоните от тъмния си костюм, ала точно в момента не се чувстваше много удобно с тях. Също току-що излязла от душа, Керълайн се бе облегнала на рамката на прозореца, облечена само с копринено боди.

„Е“, попита той с усмивка.

Тя отговори на усмивката му:

„Какво?“

„Ще излизаме ли?“

„Разбира се.“

Очите му обходиха тялото ѝ, спирайки се на извивката на гърдите и мястото, където зърната напиреха под бодито.

„Ти не си облечена.“

Сега нейните очи с одобрение огледаха широките му гърди и лениво проследиха изтъняващата лентичка от косми до мястото, където панталоните му чакаха да бъдат закопчани.

„Ти също.“

„Не мога да се облека, когато стоиш така. Това ме разсейва.“

„Не изглеждаш разсеян. Изглеждаш съсредоточен. И май ти е горещо.“

„На теб също“, помисли Брендън, когато Керълайн вдигна ръка и я облегна зад гърба си.

„Брендън?“

„Мммм?“

„Като си купим къща, ще можем ли да си вземем с климатична инсталация?“

„Обзалагам се, че ще можем.“

„Аз искам четири деца. Става ли?“

„Разбира се, че става. Керълайн, моля те, облечи се.“

„Ти играеш ли бейзбол?“

„Бейзбол ли? Какво общо има бейзболът?“

„Представям си те като треньор на детски отбор.“

„Любов моя, всичко ще направя, всичко, което поискаш, само си облечи нещо. Това е мъчение.“

Тя спусна ръка по врата си и я спря в долчинката между гърдите.

„Обичам те, Брендън.“

„И аз те обичам, но ако не се облечеш скоро, не отговарям за себе си.“

„Ти наистина ли искаш да ходим на вечеря?“

„Керълайн...“

Тя пое дълбоко въздух и се протегна.

„Можем да се обадим и да отложим резервациите с един час.“

Той изтри потта от челото си.

Керълайн се усмихна:

„Мога да ти приготвя нещо, което да те оправи.“

„Да ме оправи ли? Ах, по дяволите!“

Брендън се отдръпна от прозореца, нахлузи мокасините си, грабна ризата и хукна към вратата.

От другата страна на двора Керълайн също се дръпна и с доволна усмивка тръгна бавно през стаята. Изгаси всички лампи в апартамента, освен малката лампичка над леглото си. След това отвори вратата и зачака Брендън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.